

Petra og Jens

en fantastisk historie om lykkelig kærlighed
til sidst

af
Preben Hammer Jensen
2024

1. Petra & Jens

Det er helt selvfølgelig at Petra og Jens kan fejre sølvbryllup. Det er stadigvæk sådan jeg tænker på dem, Petra og Jens. Selvom det vel efterhånden er Jens jeg kender bedst, det er i hvert fald ham jeg har mest med at gøre i det daglige.

Det var Petra jeg gik i klasse med fra første klasse, og dengang var hun ikke en man lagde meget mærke til, det var mest hendes navn. Hun var den eneste vi kendte der hed sådan, og jeg har aldrig fundet ud af hvorfor, det er vel hendes far eller mor der har bestemt det. Jeg husker da at hun allerede den gang var sød, hun var vist den eneste pige i klassen jeg aldrig var uvenner med. I de små klasser var Birte min veninde, og hende var jeg tit uvenner med. Men vi blev altid gode venner igen, det var vi nødt til hvis vi ville være veninder, og det ville vi. Det var først i sjette eller måske mest i syvende jeg begyndte at være sammen med Petra. Og rigtige veninder var vi vel ikke, jeg besøgte hende aldrig hjemme, det var altid hende der kom hos mig. Vi havde begge to fødselsdag i november, jeg havde først.

Det var i realen Jens flyttede til byen og kom ind i klassen. Han kom fra Svendborg kan jeg huske, men jeg kan ikke huske at han talte fynsk. Måske tænkte jeg bare ikke over det. Han så godt ud allerede dengang, og det var jeg vist ikke den eneste der syntes. Og af en eller anden grund var det til sidst Petra der løb af med ham. Det var ikke fordi hun havde store bryster og sådan, det var mere noget med hendes ansigt og øjne. Og så hendes hår. Jeg kunne sagtens selv se det, så jeg forstod godt at Jens valgte hende.

Da jeg så siden så Jens' ansøgning, vidste jeg godt det var ham jeg ville ansætte. Vi indkaldte også to andre til samtale dengang, men jeg vidste at vi spildte både deres og vores tid, jeg kendte Jens godt nok til at vide at han ville være den rigtige. Og det viste han sig også at være.

Det er kun Sigurd der er dukket op her til morgen, det var kun ham og Fie der lovede at komme, de andre syntes det var for tidligt med kvart i syv. Og Fie har ikke vist sig. Ellers er det bare deres familier og private venner der står her, og jeg er i hvert fald nødt til at være her. Det ville have været klædeligt hvis flere fra kontoret var kommet med, men jeg kunne ikke beordre dem til at møde op udenfor arbejdstid. Det ville også være uærligt overfor Jens. Det må nøjes med at være mig og Sigurd. Og Fie hvis hun når at komme. Jeg går over til Sigurd.

- Har du hørt fra Fie ?

Han kigger på sin telefon og ryster på hovedet. Fra en eller anden højttaler begynder solen at stige op i østen, og de fleste synger med. Man kan godt høre det er meget tidligt om morgenen. Døren går hurtigt op, og Petra og Jens træder ud på trappestenen. De smiler og kysser hinanden og er i det hele taget de sædvanligt elskelige personer. Petra har en lang hvid kjole på og sandaler uden hæl, Jens er i sine sædvanlige jeans og T-shirt. Han er i strømpesokker. Vi synger de tre vers der er trykt på det omdelte papir, så bliver vi inviteret ind til at kop kaffe.

Vi er vist alle sammen blevet lidt kolde af at stå derude, så vi skynder os ind. Sigurd og jeg sætter os tæt ved døren, vi er nok nogle af de første der skal gå. En ung pige, jeg mener det er en af Petras og Jens' døtre sætter sig ved samme bord. Hun har et barn på et par år på armen.

- Han bliver så urolig hvis vi sidder længere inde blandt alle de mennesker, siger hun. De generer vel ikke at vi også sidder her ?

- Der er plads til os alle sammen, siger jeg.

Sigurd siger ikke noget, men han smiler da.

- I er inde fra fars arbejde, ikke ?

- Ja, vi måtte også lige være med. Femogtyve år er trods alt noget.

- Far siger det er let nok når man elsker hinanden. Og det gør de vist.

- Man skal vel også gøre sig umage.

- Det gør de også.

Barnet på hendes arm vrider sig noget og vil ned på gulvet. Sigurd har fået både kaffe og gammel dansk og har smurt sig et rundstykke med smør og syltetøj. Han begynder at spise som om han er sulten. Barnet er kommet ned på gulvet og render hen mod den stadig åbne dør, og datteren følger efter. Det er måske hendes barn, Jens har fortalt at han er blevet morfar. Er det så længe siden ? Og den unge kvinde ser lidt ung ud af en mor at være. Petra kommer hen til vores bord, Sigurd er ved at skære rundstykke nummer to over.

- Tillykke med dagen, siger jeg.

- Tak. Men du har ikke fået noget kaffe endnu, er der ikke mere på kanden ?

Der er rigeligt på kanden, jeg skænker mig en kop. Jeg kan vel også tillade mig at tage et stykke wienerbrød. Jens kommer også over til vores bord, så jeg siger tillykke til ham med wienerbrød i munden.

- Så du kom også, siger han.

- Det gjorde jeg da. Og det er en pænt stor flok I har fået samlet her. Var det din datter der var her med barnet.

- Ja det var Johanne.

- Og dit barnebarn.

- Ja da, og han er altså ikke Johannes, hun er trods alt kun nitten.

Han ser op og får vist øje på et eller andet vigtigt. Han mumler et hurtigt tak fordi vi er kommet, og så skynder han sig ind i den anden ende af stuen. Petra bliver stående.

- Det er en god mand jeg har fået, siger hun.

- Jens er en fin fyr, siger Sigurd og tager et stykke wienerbrød.

- Han er den bedste vi har haft, siger jeg.

Første gang vi så ham stod Petra og Birte og jeg ude i rygeafsnittet, og så kom han gående imod os, og vi vidste ikke hvem han var. Han spurgte om vej til kontoret, og Birte var først til at tilbyde ham at vise vej. Hun gik mod kontoret med ham, og Petra og jeg stod tilbage og var enige om at han da så sød ud. Sådant husker jeg det i hvert fald. Og da vi senere sad alle sammen og havde tysk, kom inspektøren ind

i klassen og fortalte at han skulle starte i vores klasse, og han hed Jens. Og Birte sagde at det vidste vi da godt. Og hun havde da sagt at han skulle gå i vores klasse, men hun havde ikke sagt hvad han hed. Han fik et bord for sig selv lige foran kateteret. Fru Sivertsen snakkede lidt med ham, og så bad hun os om at holde op med at snakke. Petra og jeg nøjedes med at hviske og sende hinanden øjne, Birte sad ovre ved sit bord og lignede en der sad og frydede sig. Men han var altså ikke blevet sat ved hendes bord.

Petra siger hun er glad for at vi er kommet, og jeg siger at nu må vi også se at komme tilbage til arbejdet. Jeg vil gerne være der når telefonerne åbner. Sigurd rejser sig og går og tager et stykke wienerbrød med i hånden.

- Hvornår er Jens så tilbage på kontoret, spørger han.

- I overmorgen, svarer jeg.

*

Allerede da jeg ansatte Jens, vidste jeg at han på et tidspunkt skulle ind i ledelsen i afdelingen. Det fremgik allerede klart af hans CV, men også var det fordi jeg havde en tydelig fornemmelse af at han ville passe ind hos os. Jeg havde brug for en der ikke var bange for mig og som ikke ville misbruge det. Han ansøgning var på mange måder en meget behagelig overraskelse. Jeg blev også nysgerrig, det var nogle år siden jeg havde hørt noget til ham og Petra. Mens jeg gik på gymnasiet hørte jeg at de var blevet gift, vist nok fordi hun var blevet gravid. Og der stod i ansøgningen han var gift, men der stod ikke hvem han var gift med. Det kunne da være at det stadig var med Petra, men jeg kunne ikke være sikker, de havde været så unge dengang, og så går det tit galt, det har man da hørt.

Jeg tror han blev lige så forbavset da han så mig, som jeg var blevet over hans ansøgning. Han havde vel set mit navn i avisen, men jeg har ikke et så ualmindeligt navn som Petra. Og da vi gik i skole sammen snakkede jeg vist mest om at flytte til København når jeg blev færdig.

Så da vi sad til samtalen fik vi brugt en del tid på at snakke gamle dage, og vi fik også snakket om hans tid i Esbjerg, hvor han havde været i lære og var fortsat i samme firma tolv år efter han var udlært. Han var blevet afdelingschef inden han fyldte tredive, det var han ret stolt af, og det havde han vist også grund til at være. Han fortalte også at Petra var blevet uddannet sygehjælper, og at de havde fået to piger. Nu syntes han bare at han havde været længe nok i Esbjerg, og Petra ville gerne hjem. Så da han så stillingen hos os passede det hele sammen. Nogle gange er man bare heldig.

Jeg er allerede mødt ind torsdag morgen da han ankommer.

- Jeg skal huske at sige tak for gaven.

- Selv tak. Var det en god fest ?

- Den var vidunderlig, du skulle have været der. Petra syntes bare vi skulle holde os til familie og private venner. Hvis vi også skulle have arbejdskollegaer med blev det for uoverskueligt.

- Det havde Petra nok helt ret i. Vi skulle også på arbejde både tirsdag og onsdag.

Det var da vi var på lejrskole i syvende, jeg lærte Petra rigtigt at kende. Min veninde Birte havde fået en eller anden infektion, og den var smitsom, så hun kunne ikke komme med til Bornholm. Og jeg havde allerede opdaget at Petra var en af de dygtigste i klassen ligesom mig, og hun fik køjen ved siden af min i sovesalen. Og en af aftenerne lå vi og begyndte at hviske om drenge. Dem i klassen var der slet ikke noget ved, de var både for lave og for barnlige, men der var et par stykker i niende og i realafdelingen der var værd at tale om. Den ene af dem havde endda fået overskæg, rigtigt overskæg, ikke bare noget pjask som nogle af de andre. Jeg tror det var det overskæg der fik os til at hviske om hvordan de var at kysse.

Og aftenen efter besluttede vi os til at øve lidt i at kysse, og så måtte vi forestille os overskægget. Vi kyssede rigtigt, vi havde hørt om det med tungen. Og vi passede på ikke at nyde det, vi var kun tretten år. Tretten et halvt faktisk, det betyder vist stadig noget i den alder. Og jeg tror ikke nogen af de andre piger opdagede hvad vi lavede.

Da vi kom hjem fra Bornholm var Birte blevet rask igen, så jeg var igen mest sammen med hende, både i skolen og i fritiden. Jeg overvejede bestemt ikke at øve kys med hende.

Jens går ind på sit eget kontor, vi har møde i ledelsen klokken tolv tredive, så vi kan snakke videre der, sikkert også om sølvbrylluppet, det vil de andre to sikkert gerne høre noget om. Så kan Fie også få lov til at sige undskyld for at hun ikke nåede at være med om morgenen.

*

I weekenden er jeg som regel sammen med Simon, han kommer om fredagen ved middagstid og tager afsted igen søndag eftermiddag eller aften. Da vi begyndte, skulle de kun være for en kort bemærkning, og så blev vi bare ved. Jeg blev vist hængende fordi det i begyndelsen betød at jeg kom mere ud. Men efterhånden er vi stort set altid hjemme i mit hus når han er her, man får mere mad og vin for pengene, når man selv laver og serverer det. Så selvom han ikke er meget ældre end Sigurd på kontoret, har min alder måske smittet så meget af på ham, at vi bare kan tulle rundt og virke helt jævnaldrende. Han siger selv jeg har modnet ham, det ved jeg ikke om jeg skal opfatte positivt.

Lørdag aften sidder vi ved kaffebordet, det er sidste aften i denne omgang. Vi har spist, vi har vasket op og ryddet køkkenet helt, sådan kan vi godt lide det. Og vi får en cognac til kaffen bare for hyggens skyld. Vi ved vi bare skal ind og sove, sådan vil det ende i dag, Så vi sidder bare og snakker videre og får en cognac til. Uden kaffe, den blanding er også acceptabel.

- Og så varer det næsten fjorten dage inden vi ses, siger jeg.

Simon nikker. Vi har vist det længe og vi har snakket om det nogle gange efterhånden. Han skal til noget næste weekend i et sommerhus ved Tølløse, noget med et femårs studenterjubilæum. Alt skal åbenbart fejres i vore dage, og Simon er næsten nødt til at tage med, har han sagt. Og den slags bestemmer vi selv hver for sig, det er ikke noget vi skal diskutere og aftale.

Simon kom lidt sent på gymnasiet, jeg kom direkte fra anden real. Jeg fik bedømmelsen ”egnet”, det samme gjorde Petra og en håndfuld af de andre. Jens sagde ikke hvad han var blevet. Han var måske blevet bedømt ”måske egnet” selvom jeg er sikker på han havde været meget velegnet. Han var i hvert fald ligeglad, for han skulle slet ikke i gymnasiet. Ti år i skole var mere end nok for ham, sagde han dengang.

Birte var i hvert fald blevet bedømt ”måske egnet”, og hun havde endda fået at vide fra inspektøren, at hun nok ikke behøvede spille tiden på at gå til den prøve. Hun kunne ikke lide at være uegnet, for det betød det vel. Hun ville også gerne have været med mig og Petra på gymnasiet. Hun kunne jo prøve igen efter tredje real, og så ville det være fedt at skulle gå en klasse under os andre, vrængede hun. Og så kunne det være det samme for hende med det gymnasie.

Alt det siger jeg ikke noget om til Simon, han har hørt det hele flere gange før, og det er heller ikke væsentligt.

- Skal du have en mere, siger jeg og tager cognacflasken.
- Det tror jeg ikke. Skal du ?

Jeg skænker op til mig selv, det er min egen cognac.

- Og så må du hygge dig i det sommerhus, siger jeg. Så er du også sammen med nogle på din egen alder.

De fleste er nok yngre end ham fordi han startede så sent, men kun et par år. En halv time senere går vi i seng og kysser godnat, vi er ikke uvenner. Og næste morgen har han været oppe og lavet kaffe inden jeg vågner. Han har også pakket tasken, jeg ved ikke om det var på grund af dagen i går, eller om han bare har travlt med noget han skal nå. Han er i hvert fald nødt til at køre inden frokost, siger han. Også på det punkt blander vi os ikke i hinandens liv.

Nu sidder vi bare og spiser morgenmad sammen, og radioen kører i det fjerne.

- Jeg drømte at du kunne gå på vandet, siger han. Jeg drømte at jeg stod ved vandet, og så kom du gående på den røde stribe fra solnedgangen.
- Du har set for mange tegnefilm, siger jeg. Skal jeg nu slå radioen over på søndagsgudstjenesten ?
- Lad for guds skyld være med det. Det var bare en mærkelig drøm.
- Jeg red i hvert fald ikke ud i solnedgangen, siger jeg, så du drømmer ikke om at jeg forlader sig.
- Det vil jeg helst ikke drømme om.
- Det kunne jeg heller ikke drømme om. Du er den bedste Simon jeg nogensinde har mødt.

Vi smiler til hinanden og er tavse et stykke tid. Det kunne have været en almindelig god weekend, det blev det så ikke denne gang. Og vi er så rutinerede at vi ved der kommer flere i fremtiden. Han drømte at jeg gik ham i møde der på stranden.

Den sommer inden vi startede i realen sad jeg selv på stranden en dag og så Petra komme soppende ind. Vi havde ikke aftalt at mødes der, og jeg kan ikke huske hvorfor jeg var alene på stranden, det plejede jeg ellers ikke at være. Hun havde en rød bikini på, og hendes hår var helt vådt så hendes krøller var helt flade. Solen stod højt på himlen, den var bestemt ikke ved at gå ned, og vi skulle heller ikke ligge og kysse. Hun satte sig ned og sagde at vandet her var bedre end Adriaterhavet, måske ville hun bare sige noget om den ferie de havde været på, og det var ikke det der interesserede mig. Jeg sagde heller ikke noget om at jeg og mor havde været på camping i Tyskland.

Vi sad og snakkede om et eller andet, og på et tidspunkt skulle hun hjem, og det skulle jeg vel også. Hun rejste sig og gav mig en hånd da jeg skulle op at stå. Så gik vi over til hendes tøj som hun bare tog på udenpå bikinien, den var nok blevet tør af at sidde der og snakke. Vi fulgtes ad et stykke af vejen ind til byen.

Simon kører lidt over elleve, jeg kan høre han starter sin bil. Som sædvanligt er det med en lidt voldsomt ungdommelig lyd. Jeg går hen til reolen og finder albummet med feriebilleder som jeg har arvet. Jeg kigger på billeder af vores telt på forskellige campingpladser. Der er også nogle billeder af de biler vi har haft. Jeg ved ikke om de kunne klare en bedre forstørrelse, så skulle man nok have beholdt negativerne, og jeg ved ikke hvor de er nu. Vi gemte dem ellers omhyggeligt i nogle lommer i de omslag vi fik billederne i, det kan jeg huske.

I begyndelsen af albummet er der pillet en del billeder ud. Det har jeg bemærket før, det må være dem min far var med på.

*

Måske har jeg gjort hurtigere rent end jeg plejer, klokken er næsten seks nu, så jeg gider ikke rigtigt lave mad nu. Jeg kunne bare smøre mig et par stykker rugbrød, men jeg kunne da også spise ude i byen for en gangs skyld. Der plejer at være plads nok en søndag aften, så jeg behøver nok ikke bestille bord. Jeg går ud og tager bilen.

Jeg kunne godt gå, men jeg er sulten nu. Der er hele to restauranter i byen når man ikke regner grillbarer med, og det kunne ikke falde mig ind at gøre sådan noget. Jeg plejer, Simon og jeg plejer at tage den der ligger ud mod vandet lidt syd for byen, i dag tager jeg den anden. Jeg ved ikke hvorfor, måske vender bilen bare den vej. Og den første jeg får øje på da jeg træder ind i restauranten er Petra. Hun sidder ved et bord der er dækket til to, men hun sidder der alene med et glas hvidvin. Og det bord står ikke og venter på mig, det ved jeg.

- Du sidder og venter ?

- Jens er blevet lidt forsinket. Det var noget med koblingen.
- Så må man håbe de kan lave det. Så du er gående herhen.
- Kun den ene vej håber jeg.

Jeg kunne da spørge til deres sølvbryllupsfest, høre hvordan den gik, jeg har kun hørt om den fra Jens, det er vel det høflige at gøre. Men det kunne også lyde som en bebrejdelse for at jeg ikke var inviteret. Og det er jeg altså glad for at jeg ikke var, jeg var der til morgensang og morgenkaffe, det var nok. Og så har vi vel ikke så meget at snakke om lige her.

- Du må hilse Jens når han dukker op.

Jeg går tilbage til min bil og bakker ud og kører ud mod den sædvanlige restaurant i stedet, den på vej ud mod vandet. Og nu er jeg glad for at jeg valgte at tage bilen.

Alle pigerne i klassen var vist enige om at Jens var den lækreste fyr i klassen. Han så godt ud, han var sjov og der var noget spræl i ham. Den eneste der aldrig deltog i den snak var Petra, og det var efterhånden hende jeg snakkede mest med. Birte var begyndt at gå til ridning, og hun snakkede kun om det når hun ikke snakkede om drenge. Hun havde også fået meget store bryster, på det punkt lignede Petra og jeg hinanden noget mere. Petra gad bare aldrig snakke om Jens, det var som om hun ikke var interesseret i drenge, og jeg begyndte næsten at tro at hun var lesbisk. Måske havde hun alligevel nydt det da vi øvede kys på Bornholm. Jeg spurgte ikke.

En dag i første real, mens jeg stod og røg, var der en af fyrene fra klassen der ramte mig i panden med en vandballon. Josef hed han, han var altid så barnlig, og han grinede højt af sin træffer. Min smøg gik ud og min bluse blev helt pladret til. Jeg smed den døde smøg i hovedet på ham og gik ind for at finde et håndklæde, og jeg mødte Jens i døren. Jeg tror han kunne se på mit ansigt at han ikke skulle grine, han gjorde det i hvert fald ikke. Jeg tror også han havde set hvad der var sket.

Josef kom løbende efter mig med det våde skod i hånden, Jens blev stående helt roligt ved siden af mig, og ved siden af ham var Josef en lille lort. Josef smed skoddet ned på asfalten i stedet for på mig, og så vendte han sig om og gik. Jens blev stående og kiggede på mig. Nu smilede han, men han grinede ikke. Jeg tror også han så mine bryster i den våde bluse, og han blev ved med at smile venligt.

I den sædvanlige restaurant bestiller jeg en omelet med kylling og en ekstra salat, det må være nok. Og et glas hvidvin. Hvis jeg nøjes med et glas kan jeg sagtens køre hjem bagefter. Vinen kommer næsten med det samme, maden venter jeg en halv time på, der er ikke meget vin i glasset da den kommer på bordet. Men jeg bestiller ikke et glas mere. Det tager mig kun ti minutter at spise maden, så skyller jeg efter med den sidste sjat hvidvin fra glasset. Og så går jeg op til skranken og betaler og kører hjem.

Der hvor jeg skal dreje til højre lige efter møbelforretningen kommer jeg til at dreje for skarpt og lidt for tidligt, jeg er vist alligevel lidt træt. Så jeg ramler på

kantstenen, og jeg kan tydeligt mærke bilen trække til højre da jeg kører videre. Jeg ved godt hvad der er sket, men jeg er nødt til at få bilen hjem, og nu er jeg meget træt. Hjemme kigger jeg lige på det flade forhjul inden jeg låser døren til huset op og går ind.

*

Jeg er faktisk ikke sikker på om det med karrystregen på kinden kom før eller efter det med Josef og vandballonen. I mit hoved ligger det efter, men jeg har ikke rigtigt noget at hænge det op på, det er jo nogle år siden.

Vi havde i hvert fald lavet boller i karry i husgerning, det er jeg helt sikker på, og jeg havde måske smølet lidt med opvasken, jeg var i hvert fald den sidste der gik ud, og Torp stod der med nøglen i døren og var meget klar til at låse efter mig. Hvorfor hun havde så travlt vidste jeg ikke, det var da for tidligt på dagen til at hun kunne have fri. Større forståelse for hendes arbejde havde jeg ikke dengang. Og hun gik med raske skridt ned ad gangen den anden vej, mens jeg begyndte at gå tilbage mod vores klasseværelse. Og på gangen lige imod mig kom Jens og to andre af drengene, jeg kan ikke huske hvem, jeg kan bare huske de var to.

De grinede meget alle tre. Jens gik helt hen til mig, de to andre holdt sig i baggrunden. Jeg spurgte hvad de grinede af, det var jo ikke sikkert det var mig, og Jens fortalte at jeg havde en fed gul stribe nedad den ene kind helt ude ved øret. Det lignede næsten en asymmetrisk krigsmaling, sagde han. Og jeg fortalte at vi havde lavet boller i karry, og at jeg havde ordnet gryderne bagefter, og Torp kunne godt have sagt noget, for hun måtte have set det. Og så spurgte jeg Jens om han ikke lige kunne tørre det af. Det måtte han i hvert fald gerne.

Og han var ikke den type der altid havde en lommestørklæde klar til den slags, så han brugte bare sin finger, og det var helt ok med mig. Så slikkede han sin finger og sagde han elskede karry. Og jeg tænkte på om jeg nu lugtede af karry, og hvis jeg nu spurgte ham om det, så ville han måske stikke næsen helt ned til min kind og snuse. Og hvis han så kom til at kysse mig ville jeg ikke have noget imod det, jeg kunne endda dreje hovedet lidt hurtigt så han næsten kom til det. Men de to andre drenge stod og gloede i baggrunden, så jeg sagde ikke noget. Og han gjorde ikke noget. Han sagde at jeg nok skulle gå ud på et toilet og få vasket kinden rigtigt af. Jeg spurgte ikke om han så ville gå med, og han tilbød det heller ikke.

Det er et tydeligt billede for mig. Ikke den gule streg på min kind, jeg så den aldrig selv, men Jens der slikkede sin pegefinger og sagde han elskede karry. Det har jeg drømt om mere end en gang, og nogle gange fortsatte fortællingen inde i mit hoved.

*

Jeg kan godt selv skifte hjul på min bil, men ikke mandag morgen. Jeg går til kontoret, og så kommer jeg ikke for tidligt, sådan må det være. Jeg føler mig frisk

nok, måske har jeg sovet godt, måske er det gåturen i den friske luft. Måske er det tanken om den benzin jeg har sparet, det er faktisk åndssvagt at køre den tur i bil, i hvert fald på denne tid af året.

Jens er mødt kan jeg se, hans kobling er altså blevet ordnet. Døren ind til hans kontor er lukket, han sidder og arbejder intenst. Jeg banker på og råber godmorgen, og jeg synes jeg kan høre ham råbe noget i samme retning. Der er ingen grund til at jeg åbner døren og kigger ind, han er midt i noget vigtigt. Jeg lægger min taske ind på mit eget kontor og tager mit krus med ud til kaffemaskinen. Der står Gudrun og roder med noget.

- Andreassen har ringet, siger hun.

- Andreassen ?

- Fra revisionen. Han siger I er nødt til at mødes og se hinanden i øjnene.

Jeg gider ikke tale med revisionen lige nu.

- Er det ikke noget Jens kan klare. Eller Barbara eller Fie.

- Han sagde det var dig han skulle have et møde med.

- Sagde han hvad det handlede om ?

- Nej. Han sagde kun at det hastede.

Det her er ikke rart. Det er Jens der har kontakten til revisionen, jeg plejer ikke at være blandet ind i det. Der må være et eller andet galt, og det er ikke lige det jeg har brug for nu. Min bil er punkteret, og nu det. Jeg skal passe på jeg ikke lader det gå ud over Gudrun.

- Jeg ringer selv til ham, siger jeg. Det skal du ikke tænke mere på.

Det er let nok at sige det, men jeg gider faktisk ikke tænke på revisionen. Og slet ikke tale med dem. Andreassen, det er ham den tykke med de mærkelige øjne, jeg kan da godt huske ham. Han vil mødes så vi kan se hinanden i øjnene, skal jeg så også tage mærkelige øjne på. Og hvad handler det om. Har han fundet en alvorlig fejl. Det må være alvorligt når han ikke kan tale med Jens om det. Jeg er sikker på at Jens ikke laver numre, men måske Andreassen tror det. Vi skal ikke have sådan en historie i gang her, slet ikke nu. Det skal vi aldrig. Jeg går ind til mit kontor, jeg fik ikke noget kaffe med. Jeg kan lige så godt ringe til dem med det samme. Se hinanden i øjnene, måske skulle jeg køre derop med det samme. Hvis den skide bil ikke havde stået hjemme i min indkørsel med et fladt fordæk. Hvis nu jeg lige henter en kop kaffe først i stedet for at glemme det.

Der er ledigt ved kaffemaskinen nu, og ikke flere dumme beskeder. Jeg tager en tår kaffe allerede ude ved maskinen. Jeg kan altså ikke bare gå hjem og skifte hjul og så køre op til revisionen, så kunne jeg ellers få skiftet dæk i samme omgang. Men det kan jeg altså ikke bare lige. Jeg er nødt til at ringe. Ringe først og få en fornemmelse af hvad det drejer sig om. Hvor alvorligt det er.

Jeg går tilbage til min pind og ringer og bliver stillet om til ham Andreassen. Jeg kan næsten høre de underlige øjne gennem telefonen, og jeg spørger om der er noget alvorligt galt.

- Både ja og nej, siger han.

Det er ikke så alvorligt som jeg frygtede, der er ikke tegn på noget kriminelt, han er bare bekymret for Jens. Der var nogle sjuskefejl i det sidste regnskab, faktisk lidt mange, og det er atypisk her hos os, sådan plejer det ikke at være. Og når han taler med Jens om det, er det som om det slet ikke bliver taget alvorligt, som om Jens er helt uinteresset. Sådan plejer han ikke at være. Så er Jens særligt stresset for tiden, eller fejler han noget, Andreassen er bekymret, og er det noget vi selv har lagt mærke til ?

- Det synes jeg ikke, siger jeg. Han har været lidt optaget af sit sølvbryllup på det sidste, men det er overstået nu.

- Ja, han snakkede en del om sin kone. Måske er der knas i ægteskabet.

Tror Andreassen han skal være psykolog eller terapeut ? Vi betaler revisionen for at kontrollere regnskaberne. Og var det det her vi skulle holde møde om og se hinanden i øjnene.

- Jeg tror deres ægteskab har det glimrende. Er der anmærkninger til regnskabet ?

Det er der sådan set ikke. De småfejl der var er der rettet op på, det er mere forløbet han blev lidt bekymret af. En medmenneskelig bekymring. Og jeg siger ikke noget om at jeg ville foretrække at revisionen tog sig af tal og formalia og blandede sig udenom det menneskelige . Jeg siger bare tak for samtalen, og jeg er glad for at jeg ikke brugte tid på at køre derop.

Jens stikker hovedet ind på mit kontor. Vi skal ikke snakke om Andreassens fornemmelser lige nu, det er jeg sikker på.

- Jeg bliver lige nødt til at smutte, siger han. Saras dreng er blevet indlagt, og hun er vist helt ude af den og Petra er i Vejle. Hun ringede og spurgte om jeg kunne tage ud til hospitalet, og det var jeg nødt til at sige ja til.

- Selvfølgelig. Giver du Gudrun besked, eller skal jeg ?

- Jeg har snakket med hende.

- Hvad er han indlagt for.

- Det er vist noget med et brækket ben. Jeg tror det mest er Sara, Petra er bekymret for.

- Så pøj pøj med det. Og god bedring til dem begge to.

Han går igen, og jeg er glad for at jeg ikke gik hjem for at tage mig af bilen. Vi skal helst ikke være væk begge to for længe ad gangen. Jeg ved godt de andre ikke er børn, men det giver dem altså en vis tryghed når Jens eller jeg er på kontoret. Sådan virker det i hvert fald.

*

Jeg kan godt huske da Petra og jeg talte om at få børn. Vi sad sammen i omklædningsrummet og måtte ikke være med til gymnastik når vi ikke kunne gå i bad. Og vi havde begge to vores lort, som Petra kaldte det. Sådan var reglerne dengang, i hvert fald i vores gymnastiktimer. Det er nogle år siden nu.

Petra var irriteret over det, de andre var ude på sportspladsen og spillede langbold, og hun var selv god til det. Jeg sagde at jeg var glad for min menstruation, så jeg var sikker på at jeg ikke var gravid. Og Petra spurgte om jeg havde lavet noget jeg kunne blive gravid af. Det havde jeg ikke, men det ragede alligevel ikke hende, så jeg spurgte i stedet for om hun selv havde lyst til at få børn. Og det kunne da godt være, det skulle bare ikke være lige nu. Og hvis hun skulle have børn skulle det være med den rigtige far. Jeg var til gengæld sikker på at jeg aldrig skulle have børn. Og Petra var helt sikker på at det ville jeg en dag skifte mening om.

Vi snakkede videre hele timen, det må vi have gjort. Vi snakkede måske om bind, vi var uenige om hvilket mærke der var bedst, kan jeg huske. Og nu sidder jeg her og priser mig lykkelig for at det lykkedes mig ikke at få børn. Og så er de vist alle sammen gået til frokost, så jeg må nok også hellere komme afsted. Jeg sætter mig hvor jeg plejer at sidde. Jens plejer også at sidde der ved samme bord sammen med Barbara og Fie. Direktørbordet bliver det kaldt, selvom ingen af os har direktørtitel, men sådan er det. I dag er det kun Barbara der sidder der i forvejen. Hun har spist og sidder og kigger i et eller andet blad. Det er måske endda noget fagligt. Hvor Fie er behøver jeg ikke at vide, hun har vel bare allerede spist og er gået tilbage på sin pind. Eller hun har et møde ude i byen, og så hører jeg om det på torsdag.

- Er Jens her ikke i dag, spørger Barbara.

Jeg fortæller hvor Jens er, vi snakker lidt om det, men ikke ret meget. Barbara skal tilbage til arbejdet og går op med sin tallerken og sit glas. Kantinen er ved at være tom. Jeg spiser hurtigt min mad og sætter også mine ting op i vognen. Arbejdet venter.

Hen på eftermiddagen er Jens tilbage, han kigger lige ind.

- Hvordan har de det så ?

- De har det fint, benet var slet ikke brækket, han kan sagtes gå på det allerede. Men af og til er Sara lige så bekymret som sin mor uden der er nogen grund til det. Nu mangler jeg bare at give Petra besked, så hun heller ikke er bekymret. Men jeg har ikke fået fat i hende.

- Hun ringer vel selv hvis hun er så bekymret.

- Det er det. Hun har heller ikke ringet hertil siger Gudrun.

Jeg kan se at han er lidt bekymret, bare hans måde at stå på. Det er alligevel en del år vi har arbejdet sammen.

- Tror du der er sket noget med hende ?

- Hvad skulle der være sket. Det er et medicinkursus, og de skal vel ikke prøvesmage. Måske sidder hun i toget på vej hjem, men så ville hun have givet besked om det.

- Kan du ikke ringe derover ?

- Jeg har prøvet. Sara fik jo fat i hende på den måde og sagde det med Patrick. Og så ringede hun til mig. Hun var nødt til at blive derovre i Vejle, så jeg skulle tage mig af det.

- En far kan vel også være lige så god som en mor til det, siger jeg.

Det er ikke det. Det er ikke barnebarnets ben der bekymrer ham nu.

- Det ligner hende bare ikke. Hvis der er noget med Patrick plejer hun at smide hvad hun har i hænderne og tage sig af det. Så er det lige før Sara ikke kan komme til.

- Hvad så. Tror du hun har gang i et eller andet ?

- Hvad fanden skulle det være ?

Men han er usikker kan jeg se.

- Nej, nu har I også været sammen i over femogtyve år.

- Syvogtyve. Næsten otteogtyve. Og det er en ren flok kvinder hun er afsted med, det har hun sagt.

- Så der er sikkert en helt fornuftig forklaring på at hun ikke har ringet.

- Det er der da. Jeg glæder mig bare til at få at vide hvad det er.

Så går han ind på sit eget kontor, og jeg kan arbejde videre. Alle de planer bestyrelsen forlanger vi skal lave. Måske skulle vi bruge tiden på at overholde dem i stedet for.

Det var Petra der lærte mig at barbære mig under armene. Hun havde en skraber med en dag hun besøgte mig. Det var altid hende der besøgte mig, aldrig omvendt, og jeg ved stadig ikke hvorfor. Om der var noget hun var flov over. Jeg var alene hjemme, det var jeg tit, måske var det derfor. Hun havde vist også en flaske sprut med og de cigarer, eller det var måske en anden dag, jeg er ikke sikker. Jeg kan huske det med cigarerne, min mor kunne lugte det bagefter, og det blev hun ikke glad for, men hun sagde aldrig noget om barberingen, så jeg skal måske ikke blande tingene sammen.

Petra viste mig hvordan man gjorde, og så hjalp hun mig med at få det gjort under højre arm, under venstre prøvede jeg det selv. Bagefter skulle vi mærke hvor glat det var blevet, både på os selv og på hinanden. Vi mærkede både med fingrene og med tungen, Petra sagde det var den bedste at mærke det med. Smagen var mærkelig, men det var måske også den barberskum vi havde brugt. Man kan sagtens nøjes med at bruge vand, det ved jeg nu, men med skum var det nok mere eksotisk. Barberskum og sprut og cigarer, vi syntes nok selv det var vildt nok dengang, og vildere blev det heller aldrig med os.

*

Torsdag lidt efter frokost ringer de fra værkstedet.

- Det er ikke kun dækket, siger manden. Det er også fælgen. Hvor langt kørte du på fladt dæk ?

Det var dumt, jeg vidste det godt, men jeg skulle hjem. Jeg kunne godt selv se det da jeg tog hjulet af og satte reservehjul på, men jeg håbede ikke det var så alvorlig at det skulle skiftes. Nu bliver det dyrt kan jeg høre.

- Det er der ikke noget at gøre ved, siger jeg. Hvad med resten af bilen ?

Men der er ikke noget, det er kun dækket og fælgen. Så dyrere bliver det heller ikke. Vi aftaler at de laver det, og så går der altså lige en dag mere med at få det hele på plads. Jeg kan hente bilen i morgen eftermiddag, og heldigvis regner det ikke. Jens har fået snakket med Petra og har fortalt hende at lille Patrick allerede render rundt og spiller fodbold, og alt er godt igen. Han fortalte det i kantinen, og Barbara og Fie skulle også høre hele historien, nu endte den jo lykkeligt. Jeg prøvede at se Jens i øjnene, og det så næsten ud som om han mente det.

Første gang jeg så dem sammen på den måde, stod de ude ved cyklerne og kyssede. Petra lænede hovedet tilbage, og Jens bukkede sig henover hende. De skulle hver sin vej hjem, så det var chancen for at sige farvel, og jeg havde slet ikke set det komme. Petra skulle heldigvis forbi mig på veje hjem, så jeg stoppede hende og spurgte hvad fanden det var for noget, og hvor længe havde de haft gang i det. Og hun fortalte at hun havde besøgt ham om lørdagen, og så var de kommet til at kysse ret meget, men om det var mere end det, var hun slet ikke sikker på.

Jeg havde godt set hvordan de holdt om hinanden der ved cyklen, og sådan havde vi ikke holdt dengang på Bornholm. Jeg sagde jeg syntes det så seriøst ud, og Petra smilede som om hun også håbede det. Hun tog sin cykel og kørte hjemad, og jeg begyndte at gå hjem. Alle vi andre havde prøvet alt muligt for at prøve at lægge an på Jens, og så besøgte hun ham bare en gang, og bang sagde det, kærlighedens vildveje er uransagelige.

Det var først senere jeg opfattede, at det betød at hun så også blev i tredje real og ikke kom med i gymnasiet som vi ellers havde aftalt. Sådan er det. Der sker en hel masse der ikke rigtigt betyder noget, og så pludseligt betyder det en hel masse. Jeg kan huske at jeg lå med influenza og tænkte det. Det var lige før eksamen, så det var upraktisk, og det var heller ikke den tid på året hvor man skulle have influenza. På den anden side var jeg allerede optaget på gymnasiet, så det betød nok ikke så meget med den eksamen troede jeg.

Resten af sommeren fyldte det meget. De fyldte ikke så meget i min tilværelse, de var vist hele tiden sammen, og helst alene, men de fyldte i min bevidsthed. Det var først da jeg startede i 1. G jeg også fik noget andet at tænke på, så de i hvert fald ikke fyldte det hele.

Jeg er nødt til at gå hjem også i dag, og det er måske derfor jeg er blevet lidt længere på arbejde end jeg er nødt til. Solen er vist på vej tilbage, og jeg kan måske vente til skyerne er blæst helt væk. Så kan jeg også lægge sidste hånd på den kvartalsrapport, så jeg ikke har den hængende over hovedet frem mod ferien. Jens stikker hovedet ind inden han går som den sidste af de andre.

- Jeg er gået for i dag.

- Og du er ok ?

- Ja da.

- Hvornår kommer hun hjem ?

- Søndag aften. Hun har et diplom med hjem, medicin og motion hedder det.
- Så hun har fået rørt sig derovre
- Det vil jeg tro. Hej, i hvert fald

*

Onsdag tog Jens mødet i banken, så vi så ham slet ikke. Det er en af ulemperne ved den bank at man skal ud af byen. Men til torsdagsmødet er vi her alle fire, og stemningen er god. Jeg har også bil igen, og så dyrt blev det heller ikke, så vi går sommeren i møde med store forhåbninger alle fire. Alle ferieplaner er på plads, så der er ingen uoverskuelige problemer på mødet. Jens vil gerne have at vi ansætter en sekretær mere, så vi ikke skal dele Gudrun. Det vil også gøre det lettere når hun skal have ferie. Jeg er bare ikke sikker på hvad bestyrelsen siger til det. Sådan er det, bare arbejde.

Da Barbara og Fie er gået tilbage til deres eget kontor, bliver Jens siddende.

- Hvordan går det så nu med at være græsenkemand, spørger jeg. Er det ikke ved at blive lidt kedeligt ?
- Johanne er hjemme, så vi hygger os. Men vi glæder os da til at se Petra igen.
- Vi må håbe I kan genkende hende.

Det griner han da lidt af. Han ved godt at det kan de sagtens. Og så går han ind på sit kontor, han skal have bund i det hele inden han går på ferie i morgen. Han skal vel også give brød eller kage i den anledning. Petra plejer at bage, mon han selv gør det denne gang, eller gør Johanne. Han kan også vælge at bruge bageren, det kan man sagtens.

Petra fortalte at det ikke gjorde ondt, men så sagde hun ikke mere om det. Det var nok for privat, måske også fordi jeg også kendte Jens så godt. Jeg ville gerne have hørt noget mere, og jeg ville helst slet ikke høre om det, den fornemmelse husker jeg tydeligt. Det var lidt underligt syntes jeg, jeg vidste ikke om jeg skulle se det fra hans eller hendes synspunkt. Jens sagde heller ikke noget om det, men jeg snakkede heller ikke så meget med ham i de dage, ikke efter han var begyndt at komme sammen med Petra. Hende snakkede jeg da stadig med engang imellem, selvom det mest var om skolen.

Petra har ikke været på Nordpolen eller alene i vildmarken. Så forandret kan man ikke blive af en uge i Vejle eller Vingsted eller hvor det nu var. Naturligvis kan både Jens og Johanne genkende hende når hun kommer hjem. Så forandrede var hverken Petra og Jens heller ikke da de kom tilbage efter de mange år i Esbjerg. Petra var blevet korthåret, det var det. Og så er det min tur til at låse af og slå alarm til og køre hjem.

Simon ringer. De skal mødes i det sommerhus allerede til frokost i morgen, så han vil lige ønske mig god weekend mens han kan. Så kan jeg måske få læst en af de bøger jeg har liggende, siger han. Jeg kan høre han glæder sig, og det skulle jeg også tage at gøre. Jeg kunne også købe et par gode flasker vin til mig selv, måske

en flaske med noget stærkt. Ikke cigarer, jeg gider ikke lugten af cigar i huset. Selvom jeg ikke kunne finde på at tænde en, så kunne Simon måske. Næste weekend, hvis han så de lå og flød. Dengang Petra stod der med en tændt cigar mellem benene og legede hun var en mand. Det behøver Simon ikke, jeg køber ikke cigarer. Mor blev sur dengang, ikke over synet, hun så det ikke. Det var bare lugten dagen efter. Jeg bryder mig hverken om lugten eller smagen. Petra kunne gøre tossede ting, i hvert fald når hun havde drukket. Dengang.

Jeg gider ikke overveje en sekretær mere, nu har jeg fri. Jeg blander en lille salat med nogle kyllingestrimler og rister en bolle fra fryseren. Jeg skal ikke have vin til maden, jeg skal på arbejde i morgen. Så går Jens på ferie, på mandag kommer Petra hjem fra Vejle, og så kører de på ferie, kun de to, Johanne bliver hjemme og passer huset. Om tre uger har jeg selv ferie, og jeg har ikke planlagt noget. Simon har først ferie sidst i august, det har vi ikke fået planlagt ordentligt, det er vi helt enige om. Petra og Jens skal til Basel sagde han, hvad helvede de så skal der. De har en lejlighed i to uger dernede. Jeg skal i hvert fald ikke til Basel, hvad skal man der, men det er længe siden jeg har været i Lissabon. Gider jeg det alene ?

Man kunne tage toget og komme langsomt derned og langsomt hjem, man møder flere fremmede på den måde. Men kan jeg nå at finde et sted at være dernede, eller er det for sent ? Det kan jeg undersøge i weekenden, ikke nu. Og i stedet for at dele en flaske vin med mig selv i morgen, kan jeg så ikke bare kigge ud til Jens. Måske har han en hyggeaften med Johanne, det er muligt, men det er nok mere sandsynligt at hun skal i byen. Så er der ingen grund til at vi sidder alene begge to. Jeg kunne spørge i morgen om det kunne passe, vi kunne godt finde andet end arbejde at tale om. Nogle gange skal man en lang omvej for at finde frem til målet. Og nu kan jeg bedre glæde mig til at Simon kommer næste fredag.

*

Mor brød sig i virkeligheden slet ikke om Petra, det havde jeg lagt mærke til. Det var som om hun vidste et eller andet, eller hun troede i hvert fald hun vidste noget. Og de gange de mødte hinanden var Petra ellers en meget høflig og tilbageholdende pige. Som hun som regel var. Birte var meget mere udfarende og støjende, men det havde mor ikke noget imod. Hun var også kommet hos os siden vi gik i første, og i perioder var hun næsten som en del af familien når hun var der. Birte kunne hun skælde ud på, Petra var der aldrig nogen grund til at sige noget til, og så måtte hun nøjes med at være nervøs. Men da jeg først lærte Petra rigtigt at kende, fandt jeg ud af at der var meget mere gods i hende end i Birte. Birte var en åben tegneserie, Petra var en bog man ikke havde fået åbnet helt endnu. Måske var hun endda i flere bind. Og det var mor måske også nervøs for.

Mor skulle bare have vidst. Petra er en helt normal kone og mor til to, der er ingen ulykker gemt i hende. Hun har haft sølvbryllup og det hele, og hun er bare på kursus med arbejdet, det er derfor hun er helt ovre i Vejle lige nu. Og jeg skal have spurgt Jens om han har lyst til at jeg kommer på et lille besøg i aften, så han kan få lidt afveksling. Han savner hende, det kan jeg se i hans øjne.

Jeg fik ikke spurgt da vi sagde godmorgen, og jeg kan ikke spørge nu mens vi sidder med feriekagen. Det er Johanne der har bagt siger han, hun slægter sin mor på. Barbara siger at det næsten er et problem, hun skal selv på ferie om en uge, og det her kan hun slet ikke leve op til.

- Næste fredag sidder jeg i Basel, siger Jens, så for min skyld behøver du ikke leve op til noget.

- Og vi andre har slet ikke godt af alt det kage, siger Fie.

- Du behøver ikke spise den, siger Jens.

- Det er svært at lade være, siger Fie.

- Jeg skal nok komme med en der er lettere at sige nej til, siger Barbara.

Jeg siger ikke noget om kagen nu. Jeg har rost den allerede, Johanne har gjort det godt, i hvert fald på det punkt ligner hun sin mor.

- Skal vi ikke sige at det var det, siger jeg så. Så kan Jens komme ind og rydde bordet til ferien, og så kan måske komme hjem i ordentlig tid.

- Han skal vel også hjem og have gjort rent til konen kommer hjem, siger Fie. Og luftet ud måske.

Jeg kommer igen til at tænke på Petra med den tændte cigar mellem lårene. Det er et upassende billede lige nu synes jeg.

- Vi andre vil vel også gerne tidligt hjem i dag, siger jeg og rejser mig.

Jeg ved godt vi andre tre møder ind mandag, så vi kan lettere have noget liggende på skrivebordet uden det er en katastrofe. Men det er altid rart at kunne starte på en slags frisk om morgenen, og særligt om mandagen. Jeg prøver selv at have et ryddet skrivebord hver gang jeg går hjem, selvom jeg godt ved at nogle andre kan trives med borde fyldt med papir fra morgenstunden, så prøver jeg vist også at være et godt eksempel, jeg er den mest erfarne i afdelingen, og det er ikke tilfældigt jeg har fået ansvaret. Det er en del af erfaringen at den slags gør det lettere at stå imod problemer på hjemmefronten på den måde.

Jeg er glad for at vi ikke tog billeder af alting dengang. Hvis de havde ligget og flydt alle vegne, jeg tør næsten ikke tænke på det, og det gør jeg så alligevel. Jeg rydder op og sætter de sidste mapper på plads, så er jeg klar til at gå til frokost. Inden halv tolv.

Jeg er den første i kantinen i dag, det er jeg ellers meget sjældent. Det er en chance for at sætte sig ved et andet bord for en gangs skyld, de er alle sammen ledige. Men for tryghedens skyld sætter jeg mig alligevel hvor jeg plejer og hænger min trøje på stoleryggen, inden jeg går op og tager en tallerken. Jens er næsten lige så hurtig i dag og går direkte op til buffeten med det samme. Nu står vi altså der og er alene i kantinen. Bortset fra damen ude i køkkenet, og hun har travlt kan jeg se. Så der er en chance for at spørge nu. Men om lidt kommer de andre sikkert myldrende ind, og så er det ikke sikkert vi kan få talt færdigt.

- Så du er måske også klar med det sidste, siger jeg.

- Jeg var næsten klar med det hele allerede i går, siger han. Jeg har fejlet krummerne sammen efter kagen, det var det. Og hvis jeg skal nå at være lidt sammen med Johanne i dag, ville det passe mig fint at gå lidt tidligt. Det er vel i orden.
- Det er det i hvert fald, jeg tænker lidt i sammen retning.
- Du skal vel hjem til Simon.
- Ikke i dag. Han er i sommerhus med sin gamle gymnasieklasse.
- Har de jubilæum i år ?
- Fem år. Nogle gange bliver jeg mindet om hvor meget yngre han er.

En tre – fire stykker nede fra lageret kommer også op og tager tallerkner, så vi kan ikke komme så meget videre i vores snak. Vi skal se at få taget maden, så også de kan komme til. De står og griner, de nyder også det er ved at være weekend. I gamle dage ville de have taget en øl til maden i dagens anledning, det kan vi så ikke mere.

Vi sætter os ved det såkaldte direktørbord på vores sædvanlige pladser, og lidt efter kommer Fie og Barbara, og så kan vi sidde der og fortsætte den snak vi havde ved kagen, jeg lader den gå henover mit hoved. Cigarer smager helt anderledes end cigarlugt, både når man selv ryger eller hvis man kysser en der har røget. Vi røg kun med munden, Petra og jeg, vi snakkede om de andre muligheder, men det kastede vi os ikke ud i. Den bedste lugt ved en cigar er faktisk den inden man tænder, den er eksotisk på sin helt egen måde. Og sidder Jens ikke der og ser næsten bedrøvet ud, selvom han går på ferie.

Efter maden går vi tilbage til afdelingen, vi har en forståelse af at vi går tidligt alle fire i dag. Der er vist også en del nede fra lageret der går på ferie i dag. Jens er den første der er klar, han sikker lige hovedet ind på mit kontor for at sige farvel.

- Du må have en god ferie, siger jeg.
- Tak og i lige måde. Du er jo gået fra når jeg kommer tilbage.

Sådan har vi planlagt det. Så der hele tiden er en voksen til stede, som vi smilede og sagde. Han står lidt og venter inden han får taget sig sammen til at gå.

- Er du hjemme i aften, siger jeg til hans nakke.

Han vender sig om igen.

- Hvad ellers ?
- Skal jeg så ikke kigge forbi med en flaske vin ?

Det er bestemt ikke noget jeg plejer, så han bliver vist lidt forbavset. Det må han være.

- Det må du da gerne hvis du har lyst. Hvad tid havde du tænkt dig ?
- Jeg havde vist slet ikke tænkt.

Det passer jo ikke, men det er altså det jeg kom til at sige.

- Det skal nok først være ved ottetiden, siger han.
- Det var også det jeg tænkte.
- Skal vinen være rød eller hvid eller rosé ?

- Rød. Årstiden siger måske noget andet, men jeg foretrækker altid at den er rød.

*

Så jeg har altså købt en rødvin, men en let en. Han skal trods alt på sommerferie, og så må vinen gerne være lidt kølig synes jeg. Og vi skal dele den flaske, så jeg har købt to. Jens har sat lidt chips og to glas frem, så går altså ud fra at jeg har spist aftensmad hjemmefra.

Stuen ser meget anderledes ud uden sølvbryllupsmorgengæster, jeg tror de havde møbleret en del rundt ved den lejlighed. Nu er det en helt almindelig hyggelig stue med en stor sofa. Det er ikke en hjørnesofa, men ser lige så stor og tung ud som hvis den havde været det. Og det er den vi begge to sidder i mens Jens skruer låget af den første flaske.

Der er også en lænestol. Hvis en af os havde siddet i den kunne vi have set hinanden i øjnene. Nu sidder vi begge to og kigger over på reolen og fjernsynet mens vi snakker. Og vi er hurtigt kommet til at tale om Petra, hun har været væk i Vejle hele ugen, og nu savner han hende. Han drikker også den rødvin meget hurtigt. Og mens han drikker kan jeg mærke det mere og mere, det er noget med en der hedder Nicky, en af de andre sygehjælpere som Petra har snakket en del om den sidste tid, hun er også med i Vejle. Og kurset er om den medicinske betydning af motion, så de har lavet en del øvelser både udendørs og indendørs, og det er derfor det er foregået på det der idrætssted.

Jeg er ikke sikker på jeg forstår det hele, og så begynder han at fortælle hvordan Petra kan være når hun først bliver tændt, og han får vist også antydning om deres eget sexliv, og det er måske fordi vi sidder der i sofaen og kigger over på reolen han kan få sig til at sige det, og jeg kommer i tvivl om han nu lægger an på mig eller bare er frustreret. Og jeg sidder der og kan være misundelig over at det var hende der hapsede Jens, men som situationen nu er, nu hvor Jens arbejder for mig, og jeg er hans chef, nej så kan vi ikke benytte os af situationen, jeg kan i hvert fald ikke. Han sidder vist endda og småtuder, og jeg er nødt til at trøste ham uden at benytte mig af det.

Jeg sidder og siger at jeg ikke tror Petra er til piger, og Jens siger at det har hun da hele tiden selv sagt, men selvom man ikke er til piger, kan man vel sagtens blive forelsket i et menneske, og det er det han er bange for. Det vigtigste er ikke hvad Petra og hende Nicky laver med hinanden, det vigtigste er hvad Petra føler i hjertet. Og han er meget usikker i stemmen mens han siger det, men det er altså også ham der har fået mest rødvin.

Det er ikke det her jeg forestillede mig da vi satte os i sofaen, jeg ved ikke hvad jeg forestillede mig.

- Jeg tror snart jeg er nødt til at gå, siger jeg.

- Det må du slet ikke nu. Kan du ikke se hvordan jeg har det ?

Jeg har slet ikke set på ham mens vi snakkede. Nu er jeg nødt til det, så jeg vender hovedet, og jeg kan se at situationen er helt umulig.

- Hun kommer hjem på mandag Jens, og så skal I to til Basel. Det skal vi ikke begynde at ødelægge nu, jeg holder alt for meget af jer begge to til at jeg kan være med til det.

Ja, det er sådan jeg har det, det er jeg sikker på. Jeg holder meget af Jens og jeg holder meget af Petra, men jeg holder allermest af de forhold de to har, det Johanne snakkede om til deres sølvbryllup.

- Du har desværre ret, siger han. Vi skal ikke begynde på noget nu, og jeg har vist også fået for meget rødvin til at det kan lade sig gøre. Men du kan altså godt blive siddende lidt længere, så kan vi måske tale om noget andet.

- Hvad fanden skulle det være Jens ?

Nu er det vist også mig der har fået tårer i øjnene, jeg lægger i hvert fald mærke til at jeg kommer til at tørre dem.

Senere, da jeg er kommet hjem og har lagt mig, drømmer jeg vist i halvsøvn om Petra og hende Nicky. Jeg aner sådan set ikke hvordan den Nicky ser ud, men jeg kan sagtens forestille mig det. Petra ligner i hvert fald sig selv.

2. Togtur ud

Jeg skal til Lissabon, jeg skal tage toget, det er det man skal. Og jeg vil helst afsted lørdag, så jeg vil taget toget til København allerede fredag og overnatte derinde. Jeg har hele tre uger til at planlægge det, på mandag og de næste tre uger kan jeg sidde på mit kontor, næsten hele tiden være der helt for mig selv. Organisationen kører alligevel på halv kraft, og al aktivitet er planlagt på forhånd og kræver ikke megen indgriben, der vil ikke være mange møder, så hvis der ikke kommer noget alvorligt og akut, har jeg tre ugers masser af tid.

Så da jeg møder mandag morgen sætter jeg omgående i gang med planlægningen. Det meste af tiden er mit arbejde alligevel at lægge planer, så det vil ikke se underligt ud hvis nogen kigger ind og ser hvad jeg laver. Nogle af de andre er måske endda midt i samme proces, så jeg vil ikke have dårlig samvittighed. Det er måske det eneste reelle frynsegode man har i vores afdeling i firmaet.

Jeg kan tydeligt se at det vil være billigere at flyve, det bliver jeg konstant gjort opmærksom på, og det tager jeg som en udfordring. Og hvis det ikke skal blive alt for dyrt, ser det ud til at jeg skal skifte en del steder, og nogle af strækningerne kommer jeg endda til at tilbagelægge i bus. Og jeg beslutter mig til en rute der ser både overkommelig og endda lidt spændende ud.

Barbara kigger ind og spørger hvad jeg laver.

- Bare noget med vores cash flow, siger jeg. Vi skal prøve at holde noget mere i Euro, og det kan gøres på en del forskellige måder.
- Og de er så ikke alle sammen lige gode ?
- Det er de nemlig slet ikke. Blandt andet skal det spredes over banker i mere end et land i Eurozonen.
- Det skal jeg ikke blande mig i kan jeg høre. Jeg kommer også for at spørge om jeg kan holde en feriefri dag på fredag.
- For at slippe for at give kage ?

Det griner hun lidt fjollet af, og det er selvfølgelig ikke derfor. Det er noget med en afbudsrejse, og så skal hun allerede afsted torsdag aften. Og for min skyld ingen alarm, hun kommer sikkert med basser fra bageren eller fra Føtex, så hvis hun har bund i sine sager. Det siger hun at hun er klar til, og hun går derfor tilfreds tilbage til sit kontor. Hun er en meget kompetent regnskabsmedarbejder, og så virker hun alligevel af og til meget ung og usikker.

Jeg husker den fornemmelse fra dengang jeg startede i gymnasiet, jeg var den eneste fra min klasse der startede i den matematiske klasse jeg kom i. Men jeg var kun seksten år, Barbara er seksogtyve.

Den første jeg lagde mærke til på gymnasiet var Marcel. Han gik i 3. G og var sproglig, fandt jeg senere ud af, men han var en af de to gamle elever der tog sig af introduktionen af of nye. Han var umulig ikke at lægge mærke til, hans halvlange hår var helt hvidt, mens hans øjenbryn og øjenvipper var nærmest helt

sorte, og det samme var den smule skæg han havde. De fleste andre i min nye klasse var drenge, så jeg tror også Marcel lagde mærke til mig.

Hvis jeg skal skifte tog hele tiden og også med bus nogle gange, skal jeg ikke have for meget bagage med. Et par store kufferter vil være meget upraktiske, men jeg er stadig i stand til at bære en pæn rygsæk omkring. Jeg får heller ikke mulighed for at slæbe rundt på en masse mad, og turen vil vare to – tre dage, så jeg er nødt til at lægge nogle fornuftige pauser ind og passe på mig selv. Jeg kan sagtens sove noget i et tog, men jeg er nok alligevel nødt til at prioritere en seng at sove i om natten, jeg er ikke sytten år. Hvis jeg planlægger fornuftigt kan jeg overnatte på hoteller i Amsterdam og Barcelona, det lyder da af ferie, og så kan det fungere så jeg kan fungere. Et værelse i Amsterdam lørdag aften og et tilsvarende værelse i Barcelona søndag aften, og så en lille lejlighed i Lissabon, det må kunne lade sig gøre. Jeg er begyndt at finde frem til steder jeg kan booke, jeg har kontoret for mig selv, og jeg har glemt at gå til frokost.

Marcel ville i hvert fald gerne danse med mig til introduktionsballet efter den første uge, så jeg fik snakket en hel del privat med ham. Han var ikke spor fransk sagde han, han var bare opkaldt efter en eller anden fransk kunstner fordi hans far havde et kunstgalleri i København. Et rigtigt galleri og ikke en glarmesterforretning, understregede han. Det hele lød spændende, ikke som mine kammerater fra folkeskolen, og da vi var ude for at ryge, endte vi med at stå og kysse en smule, jeg ved ikke hvem af os der begyndte. Så han var den første jeg kyssede på den måde, og der var i hvert fald noget ved det jeg godt kunne lide. På et tidspunkt kørte han sine hænder op ad siden på mig så hans tommelfingre rørte mine små bryster. Jeg syntes det var lidt tidligt, og det må han have mærket, for han skyndte sig at flytte de hænder. En gentleman, tænkte jeg for en kvart menneskealder siden. Jeg må ignorere det med den frokost og se at komme videre.

Hotelværelserne er nemme nok at finde både i Amsterdam og i Barcelona. De koster nogle penge, men det er mig selv der skal betale, så det er mit problem, jeg skal ikke forsvare mine beslutninger overfor andre. Lejligheden i Lissabon er noget mere besværlig, det er godt jeg har tre uger til forberedelserne når det skal være en lejlighed med vaskemaskine. De har vel heller ikke møntvaskerier i Lissabon længere, og jeg er nødt til at kunne vaske. Og nu er Petra og Jens på vej til Basel, det er i hvert fald sådan jeg har forstået planerne. Måske er det deres første ferie sammen uden børn, det fik jeg ikke spurgt om. Johanne er den yngste, og hun er nitten, så det er muligt de har prøvet det før, jeg tror i hvert fald de har brug for det nu, men vi fik ikke snakket om det.

Barbara er allerede gået, Fie er der endnu og lover at lukke og slukke. Jeg kører hjem til mit eget hus. Det skal være et let måltid i dag, det gør nok ikke noget jeg taber mig lidt, så jeg ikke skal slæbe for mange overflødige kilo med på turen. Og mon ikke jeg kan finde den lejlighed i morgen.

Tog til København

Jeg er på vej til København, jeg tror der er styr på det hele. Rygsækken er pakket så jeg kan klare mig. Hvis jeg altså kan være sikker på at vaskemaskinen i Lissabon virker, man er nødt til at tage nogle chancer engang imellem. Ellers sælger de vel også tøj i Lissabon. Jeg har taget toget til København, så slipper jeg for at tænke på parkering. Min bil står hjemme i min indkørsel, så ser huset også mindre forladt ud.

Jeg kender turen ganske godt fra dengang jeg gik på handelshøjskolen, jeg synes endda jeg kan genkende nogle af rystelserne. Den var dengang med Rudolf, det er der ingen grund til at spekulere på nu. Rudolf og så meget andet, men nu er jeg på vej på ferie. Jeg skal sove i København, men i hvert fald ikke hos ham. Jeg ved heller ikke om han lever længere. Men jeg mødte Therese til vores tyveårs studenterjubilæum for et par år siden, hun bor i Valby, det kunne ikke være mere praktisk. Hun er hjemme og jeg kan godt låne en sofa. Nogle gange skal man være heldig, og det hjælper at kende mange.

Hun gik i den parallelklasse vi havde gymnastik sammen med, så vi så en del til hinanden på gymnasiet. Vi havde ikke meget at gøre med hinanden efter studentereksamen, men da vi mødtes til jubilæet snakkede vi videre som vi plejede dengang. Da jeg ringede i sidste uge, vidste hun godt hvem jeg var.

Hun var med dengang til festen hos Marcel, men hun blev ikke og overnattede, det var kun mig. Så hun hørte ham ikke sidde og læse digte op den halve nat, det var kun Marcel og mig i det telt, og det eneste han udsatte mig for var de digte. På et tidspunkt blev jeg så træt at jeg kom til at gabe, og Marcel sagde at jeg gerne måtte lægge mig til at sove, så ville han læse videre for sig selv.

Da jeg vågnede sad han stadig med bogen, men jeg syntes også han kiggede noget på mig. Jeg fattede ikke at han ikke havde prøvet på noget, måske var han blevet forskrækket over jeg reagerede lidt voldsomt dengang vi kyssede til introfesten. Jeg tog blusen og de lange bukser på, han lagde bogen fra sig, og så gik vi ind i hans mors hus og spiste morgenmad i køkkenet. Jeg var sikker på hans mor troede vi havde lavet noget, og Marcel sagde ikke noget om hverken det ene eller det andet, så det gjorde jeg heller ikke. På en måde var han da blevet lidt spændende af nattens begivenheder, men nok ikke som kærestemateriale. Det var ikke længe efter den fest jeg begyndte at komme sammen med Morten fra klassen. Der var mange drenge i den klasse, og Morten var den mindst kedelige syntes jeg.

Men nu skal jeg altså besøge Therese, gode gamle Therese, og så skal jeg finde en bus til Valby, det er kortere at gå fra bussen end fra S-toget, sagde hun da vi lavede aftalen. Det er dejligt at jeg har pakket så let, det vil blive mit liv de tre næste dage. Så er jeg i Lissabon, og så er alt det her langt væk.

Det er Thereses mand der åbner døren, Hun sagde i telefonen at han hed Jacob, og sådan præsenterer han sig også, og så siger jeg hvem jeg er. Jeg er ventet.

- Har du ikke mere bagage end det ?

Jeg må fortælle ham lidt om mine rejseplaner, og jeg ved godt at jeg måske er lige voksen nok til at lege rygsækturist, men det må jeg tage som en udfordring.

- Therese siger også du er en modig kvinde.

- Det var jeg vist engang, og nu må jeg så se om det har holdt ved.

Det griner han lidt og i hvert fald høfligt af, og Therese kommer hjem. Hun har været ude at handle, hun har købt nogle bøffer og noget salat og noget brød. Og et par flasker rødvin.

- Vi skal da bemærke at du kommer og besøger os, siger hun.

- Jeg skal meget tidligt afsted i morgen, så jeg må nok passe lidt på med rødvinen.

- Men det er ikke noget problem for os andre, siger manden Jacob. Vi har begge to fri i morgen.

Jeg er ved at være bange for at det kan blive sent for mig at få fred på sofaen, men heldigvis har de et gæsteværelse. Eller rettere, det er deres søns værelse, det står klar til ham når han kommer hjem på besøg. Han er i Geneve og nede på CERN mens han skriver sit speciale. Både Jacob og Therese er vist stolte af den dreng, og jeg kommer i tanker om nogle andre der er i Schweiz, og jeg skynder mig at snakke om noget andet.

- Skal jeg ikke hjælpe med maden.

- Det vil Jacob vist helst klare selv, siger Therese. Så kan vi sætte os ind i stuen og snakke. Ser du noget til de andre fra dengang ?

Det gør jeg jo ikke, og jeg gør heller ikke noget for at komme til det.

- Der er vist ikke mange af dem tilbage i byen. Det sker at jeg møder Benjamin i Føtex, det er vist den eneste.

- Benjamin ? Ham kan jeg slet ikke huske.

- Der var heller ikke noget særligt ved ham.

Sådan snakker vi frem og tilbage, ikke om noget farligt, og så siger Jacob at der er mad. Vi sidder ved spisebordet med maden, og da vi er færdige med den bliver vi siddende med vinen indtil klokken er lidt over ni, og så vi jeg gerne til ro. Jeg har passet på så jeg har vist bare fået et par glas. Therese viser mig badeværelset, og hun har lagt håndklæder klar, så jeg kan liste afsted uden at vække dem.

Da jeg lægger mig er det Morten der begynder at fylde lidt i mit hoved, og så bemærkelsesværdig var han altså slet ikke. Det var også under et år vi kom sammen, under ti måneder faktisk. Jeg var da hjemme hos ham nogle gange, jeg mødte endda hans forældre og gav hånd og alt det der. Han besøgte også mig og mor et par gange. Vi kom sammen, det var vel også at være en slags kærester, men vi var ikke forlovede eller noget. Jeg ved ikke om han håbede det, jeg gjorde i hvert fald ikke. Når vi var sammen snakkede vi lige så meget om skole som om alt muligt andet. Meget om matematik så vidt jeg husker.

Jeg står op klokken fire og går forsigtigt i bad og gør mig i stand. Jeg reder sengen efter mig, selvom de nok alligevel smider sengetøjet til vask. Da jeg står i gangen for at åbne yderdøren kommer Therese ud fra soveværelset. Hun giver mig et knus. - God tur. Jeg skal nok låse døren efter dig.

Tog til Fredericia

Vi forlader Hovedbanen til tiden, og nu er turen rigtigt begyndt. Der er masser af plads i toget, det er lige så tidligt for alle andre som det er for mig, så der bliver ikke sagt meget.

Morten var ikke med til vores jubilæum, og han var trods alt den første jeg var i seng med, hvis man kan kalde det det. Det var på en sofa inde i deres stue, jeg husker omstændighederne noget bedre end selve akten.

Vi havde huset for os selv, jeg husker ikke hvorfor og hvor længe, men vi sad i hvert fald og småkysede, og det blev mørkere og mørkere udenfor, og ingen af os tændte lyset. Vi sagde ikke noget, og på et tidspunkt lå vi på sofaen og kysede videre og knappede tøj op på hinanden, og så på et tidspunkt kunne jeg mærke ham indeni mig, og det var mere mærkeligt end ubehageligt. Så stønnede han og kysede mig på panden, og han sagde tak bagefter. Det var det, nu havde vi også gjort det.

Jeg spiste allerede P-piller dengang, jeg havde aftalt med lægen at det var mod menstruationssmerter, så jeg var ikke bange for at blive gravid, men jeg var alligevel nødt til at gå ud på badeværelset og blive vasket og få tøjet på og i orden. Da jeg kom tilbage i stuen sad Morten og var ved at tørre noget af sofaen med et viskestykke.

De næste gange vi gjorde det var det altid hjemme i mit værelse og i sengen, og vi tog tøjet af inden vi begyndte, det var nemmere på den måde. Min mor vidste godt hvad vi lavede selvom vi prøvede at være stille, det fortalte hun mig senere, og hun syntes vist det var morsomt. Jeg har ikke børn, så jeg ved ikke hvordan jeg ville have det i den situation, jeg tvivler på jeg ville synes det var morsomt. Jeg vidste da godt at min far og mor måtte have gjort det for at få mig, men jeg har aldrig prøvet at forestille mig situationen.

I Odense kommer der en del nye passagerer ind, og de er ikke så trætte som vi andre er, sådan lyder de i hvert fald ikke. Jeg kan overheøre en masse samtaler der slet ikke rager mig. Jeg skal nok i stedet prøve at tænke på Lissabon, så jeg kan begynde at glæde mig. I sommeren mellem 1. og 2. G var jeg dernede sammen med mor. Det var kun en forlænget weekend, og hotellet var ikke noget at råbe hurra for, men der var nogle spændende gæster. Blandt andet en engelsk familie, far og mor og datter, hun hed Sylvia og var cirka jævnaldrende med mig, og jeg fik lejlighed til at prøve noget af det engelsk jeg kunne. Allerede om fredagen

aftalte vi at vi sammen skulle ud for at se på byen lørdag aften, uden forældre. Og da mor havde talt med Sylvias forældre gav hun lov, hvis jeg lovede hende ikke at drikke, for det havde Sylvia lovet sine forældre.

Efter aftenmaden, og det er sent dernede, gik vi ud og så på byen sammen med alle de andre mennesker, og for en sikkerheds skyld holdt vi hinanden i hånden, så vi ikke blev væk fra hinanden. Og da vi på et tidspunkt stod og så ud over Tejo, holdt vi ved. Det føltes måske lidt mærkeligt, men det føltes også helt rigtigt. Det var noget andet end når Marcel kyssede eller jeg var i seng med Morten. Vi sagde ingenting, vi stod bare og holdt fast i fornemmelsen, jeg gjorde i hvert fald. Og det må Sylvia også have gjort for hun slap heller ikke.

Om søndagen skulle hun noget sammen med sine forældre, og jeg skulle også fejre den sidste aften i byen sammen med min mor. Og mandag morgen skulle vi afsted til lufthavnen. Vi havde fået hinandens adresser, så vi både kunne skrive til hinanden og besøge hinanden. Det blev aldrig til noget, hverken med breve eller besøg. Nu er hun vel flyttet hjemmefra for flere årtier siden, ligesom jeg er. Måske har hun det samme minde et sted, måske har hun glemt det fordi det ikke betød så meget for hende. Det betød i hvert fald at jeg ringede til Morten og slog op så snart vi kom hjem. Der var ikke noget galt med ham, sagde jeg, det var mig. Han blev da ked af det, og det var lidt sært at se ham i klassen efter sommerferien, men så var det heller ikke værre.

Og det er altså ikke fordi jeg forventer at opleve noget lignende i Lissabon denne gang, hvor jeg ankommer alene og kun iført rygsæk. Sådant noget sker ikke så ofte, og slet ikke når man opsøger det. Turen derved er bare en mulighed for at mindes en vigtig begivenhed i mit liv. Dengang var jeg overbevist om at det var den vigtigste begivenhed i mit liv, jeg er siden blevet noget klogere på det. Og når jeg tænker på at vi stod der og så udover det brede vand i Tejo, kan jeg næsten mærke fornemmelsen igen i kroppen. Den savner jeg lidt med Simon, og den klovn har desuden fået lagt sin ferie i august.

Vi nærmer os Fredericia, og jeg skal over i det tog der går sydpå. Der er så meget snak i vognen nu, så jeg kan lige så godt gå ud og stille mig ved døren i gangen. Jeg er måske lidt ivrig.

Der står i forvejen en lidt tyk mand ved døren, og der er vist ingen der har lært ham at bruge deodorant. Han ser ikke så beskidt ud, måske er det bare tøjet der ikke er vasket. Jeg håber ikke han skal med over i toget til Flensborg. Hvis han skal, skal jeg i hvert fald ikke sidde i nærheden af ham.

Tog til Flensborg

Overfor sidder to knægte, atten eller nitten vil jeg tro. De bruger i hvert fald deodorant, nok til at de kunne have doneret et par liter til den tykke stinker fra Fredericia. Han skulle heldigvis bare af og ikke med til Flensborg.

Drengene snakker engelsk med hinanden, det er næsten som om vi allerede er i udlandet og ikke bare på vej ud af Fredericia. Jeg tror bare ikke de er englændere, den ene er måske dansker, det kunne i hvert fald lyde sådan med den sprogtone. De er begge to mørkhårede, næsten sorthårede, og de ligner nogle der dyrker en masse sport, også på tøjet. Flotte fyre altså.

River deep and mountain high, det var den Therese sang med sit orkester dengang i gymnasiet. Hun sang også andre ting, men den var med hver gang jeg hørte dem, den var helt sikkert den bedste de lavede. Også den bedste hun selv vidste, tror jeg. De spillede den mindst fire gange på skolen i de tre år, en af gangene var til en morgensamling, og da spillede de kun den.

Jeg tror de tog det alvorligt og øvede sig, og de havde også været ude at spille, fortalte hun mig. Jeg var sikker på at de havde en chance for at slå igennem, det troede jeg dengang altså, og det gjorde de så ikke. Selvom Therese lød næsten som Tina Turner, næsten bedre syntes jeg dengang. Drengene i orkesteret var også rimeligt dygtige, så vidt jeg kunne bedømme.

Hun kunne også synge helt stille sange på dansk. Til en af festerne på årgangen så jeg hende med en guitar, og det lød bestemt godt, hun var næsten ved at få mig til at græde den aften. De andre syntes også det var smukt.

Jeg var aldrig forelsket i Therese, det er jeg sikker på, men hun tændte alligevel et eller andet i mig. Både når hun sang og når vi var til gymnastik. Og da hun så startede på universitetet og jeg startede på handelshøjskolen gled det hele nærmest bare ud i sandet. Selvom begge dele var i København, rendte vi aldrig på hinanden derinde, og jeg aner ikke engang hvor hun har mødt Jacob. Han virker ellers som den helt rigtige mand til hende, han kan i hvert fald lave mad, det ved jeg.

Men jeg ved også med mig selv at jeg aldrig kunne leve sammen med nogen på den måde i årevis. Som Petra og Jens også har gjort det, og mange andre også gør det. Og det er ikke fordi jeg er asocial, det ved jeg også. Jeg elsker at være sammen med andre og at arbejde sammen med andre. Jeg kan sove sammen med andre og endda synes godt om det. Men ikke hele tiden, ikke dag efter dag og år efter år. Det passer mig fint at Simon besøger mig i weekenden. Jeg glæder mig til at han kommer om fredagen, og jeg glæder mig til at han smutter igen om søndagen.

De to fyre overfor står allerede af, de skal ikke med over grænsen til Tyskland. De vil blive i Danmark og tale engelsk der. Og hvis jeg gud forbyde det havde fået børn, kunne jeg sagtens have haft en på deres alder. Så skulle jeg være bekymret for hvor de skulle hen nu, og det kan jeg være helt ligeglad med.

En stor mand, han ligner lidt manden fra Fredericia, men det er altså ikke ham, sætter sig på sædet der lige er blevet ledigt.

- Så er vi vel snart fri for den perkerstank, siger han.

Jeg har ikke selv tænkt på dem på den måde.

- Jeg tror den ene af dem var dansk, siger jeg. Det lød mest sådan.
- Hvorfor helvede snakkede han så ikke dansk ?

Det gider jeg ikke svare på. Jeg sidder bare og tænker på at jeg nok foretrækker deres parfumestank frem for lugten af gammel sved fra tykke mænd i Fredericia. Manden overfor ser irriteret ud, han har stået og ventet på at sædet blev ledigt. Så hvorfor har han ikke bare sat sig ved siden af mig for længe siden. Var han bange for perkerne eller for rappenskralden ? Han ser dum nok ud til at være bange for begge dele, og jeg er ked af at jeg overhovedet sagde noget. Gamle idiot, sikkert på alder med mig selv. Og han skal med over grænsen til Flensborg. Og måske er han gift med en der elsker ham, man kan aldrig vide.

Jeg tror da at Therese godt kunne lide mig dengang, men ikke på den måde. Og jeg er bestemt heller ikke sikker på at jeg kunne lide hende på den måde, så tændt var jeg ikke, hendes selvsikkerhed var bare så overvældende. Vi snakkede sammen og pjattede sammen i frikvartererne og til festerne og var vel en slags veninder de tre år. Vi snakkede af og til om drenge, og her kunne jeg godt tale med. Jeg syntes jeg havde erfaringer med emnet dengang, og det har jeg vel også haft, det er lidt svært at bedømme på den afstand.

Jeg var da sammen med et par drenge i 2. og 3. G. Sammen og sammen, jeg lod dem i hvert fald komme til, det gjorde ikke det store indtryk på mig rent følelsesmæssigt. Jeg gjorde dem vel glade på en måde, og i hvert fald en af gangene morede jeg mig over fyrens reaktion. Han hed Bjarne så vidt jeg husker.

Tog til Neumünster

Jeg er nok den eneste udlændig i toget til Neumünster, alle de andre taler tysk med hinanden, genau – genau. Det er nemmere at ignorere end medpassagerer der taler dansk. Men bortset fra sproget ligner de folk derhjemme, cowboybukser og T-shirts, det er det samme. Nogle af kvinderne er også i shorts, det er ingen af mændene.

Ved vinduet i den anden side af vognen sidder en af kvinderne i shorts. I profil ser hendes læber noget veludbyggede ud, og sammen med det stramme hår ligner hun nærmest en karikatur. Brysterne der kan sagtens også være kirurgisk udvidede. Mon hun selv ved hvor billig hun ser ud.

Da vi gik i tredje eller fjerde sad Birte og jeg tit og kiggede i Dahls Varehus kataloget. Der var legetøj vi kunne ønske os, og med tiden var det også dametøj. Vi så også på undertøjet, det var vist med Birte der var interesseret i det. Fyldte BH'er var spændende. Birthe ønskede sig store bryster, og det fik hun også med tiden. Så heldig var jeg ikke. Eller også var det i virkeligheden mig der var heldig, jeg ved ikke hvor Birte er nu, hun flyttede vist fra byen for mange år siden.

Jeg blev boende hjemme, også mens jeg gik i skole i København. Læste i København kaldte vi det. Når jeg ser tilbage på det var det nu meget skoleagtigt, det meste foregik i klasselokaler der lignede dem fra folkeskolen og gymnasiet. Studerende hed det vi var, og vi læste mange bøger, og jeg kunne læse i toget til København og hjem igen, så turen var ikke spildt.

Og helt som gymnasiet var det alligevel ikke, for selvom jeg sad i samme lokale som de andre vidste jeg ikke noget om dem. Jeg vidste nok hvad de hed og hvordan de plejede at se ud efterhånden, men mere blev det aldrig til. Jeg tror nok de fleste af dem boede i København, jeg mødte dem aldrig i toget eller på stationen.

Af og til gik jeg ikke direkte til toget, jeg gik først lidt rundt i storbyen. Jeg kunne da gå der uden at være turist, også selvom jeg gik rundt med en rygsæk med bøger og papirer. Det var en mindre rygsæk end den jeg har med mig nu.

Det var på en af de ture jeg stødte på Marcel. Det var nede på Kongens Nytorv, og jeg havde ikke set ham i et par år, og så var han lige der på fortovet. Han sagde at han var flyttet til byen da han begyndte på universitetet, og han ville vide hvad jeg lavede i byen. Jeg fortalte at jeg bare fik lidt frisk luft efter handelshøjskolen, og han sagde at han læste dansk og historie. Han gik ikke i skole længere, det kunne jeg godt høre. Han var blevet klippet, og det hvide hår gik kun ned til lige over skuldrene på ham. Han var også nydeligere klædt end på gymnasiet. Han kunne sådan set godt ligne en der gik på handelshøjskolen.

Jeg kom til at spørge hvor han boede, og det var lige i nærheden. Han boede i den ene ende af sin fars lejlighed, egen indgang og det hele, jeg var velkommen til at kigge op en dag. Jeg kunne også af og til møde ham på galleriet, han gav en hånd med der, det var den eneste husleje han betalte. Han kunne godt vise mig begge steder, de lå lige i nærheden.

Men jeg skulle nå et tog så jeg ikke kom alt for sent hjem, så det måtte blive en anden gang. Og så gav han mig en lille folder fra galleriet, så jeg i hvert fald havde adressen. Det var der jeg senere mødte Rudolf, og det vidste jeg ikke på det tidspunkt. Jeg tror aldrig Marcel fik det at vide.

Så nærmer vi os Neumünster, en by jeg ikke før har bemærket eksistensen af. Mor og jeg var da sydpå et par gange på Camping, og dengang lagde jeg aldrig mærke til det navn. Og da vi var i Lissabon fløj vi. Men det er vel gammelt dansk land her, så jeg spekulerer på hvad byen har heddet dengang. Den kan ikke have heddet Nyt Mønster, det er alligevel for dumt.

I højttaleren siger de noget om at vi skal stå af i Neumünster, og hvis vi vil videre til Hamborg skal vi tage en bus. De siger måske også noget om hvorfor, jeg kan ikke tysk nok til at opfatte det hele. Jeg er forberedt på at jeg skal skifte, det er allerede med i min rejseplan, men det irriterer mig lidt at jeg allerede skal skifte igen. Det ville da være logisk at toget fortsatte ligeud til Hamborg, jeg har set det på kortet. Jeg rejser mig og tager rygsækken på og stiller mig i mellemgangen.

Mange af de andre gør det samme. Kvinden i shorts, hende med de udbyggede læber, står lige foran mig, hun har en flot pæreformet bagdel i de shorts, og den ser ikke ud til at have udsat for kosmetisk kirurgi, men man kan vel aldrig være sikker. Jeg kan ikke se hendes latterlige læber nu, og det har jeg det ganske fint med.

Bus til Hamborg

Der er da plads til at alle kan komme til at sidde ned, men så er der vist heller ikke et ledigt sæde tilbage. Jeg sidder ved siden af en lille mand med en flad kasket, jeg kom først så jeg sidder ved vinduet. Måske er manden tysker, måske er han hollænder eller polak, han siger ikke noget. Jeg tror han er noget ældre end mig, han er i hvert fald ikke lige så høj som mig.

Therese gad ikke bruge penge på en studenterhue, min mor betalte min. Når vi var sammen til studenterfesterne havde ingen af os hue på. Så da vi en aften kom til at kysse lidt på hinanden gav det ingen skår i min huekant. Huen lå derhjemme og var klar til at jeg skulle fotograferes. Og så brugte jeg den siden en enkelt gang jeg var med mor ude at handle. Der skulle heller ikke være mere med mig og Therese, hun skulle på universitetet, det skulle jeg ikke. Det var heldigt at hun nu bor i Valby så jeg kunne overnatte der. Sådan er verden så rodet, og nogle gange roder den tilfældigvis den rigtige vej.

Jeg skal til Hamborg nu, men kun på gennemrejse, jeg skal ikke engang overnatte der. Måske en anden gang, hvem ved. Hvo intet vover.

Det var vel derfor jeg en dag kom til at gå ned mod Marcel's fars galleri. Og måske var det for at møde nogle på min egen alder, nogle rigtige mennesker af min egen slags, jeg ved det ikke. Dem i klassen på handelshøjskolen kunne jeg i hvert fald ikke bruge til noget, og jeg ved stadig ikke hvem jeg så havde forestillet mig. Jeg tror jeg håbede at Marcel ikke var på arbejde, og hvem skulle det så være. Og så var det der jeg mødte Rudolf.

Der var også en anden mand i galleriet, det var ham jeg så først. Måske var det Marcel's far, han lignede ham lidt. Han spurgte om jeg søgte noget specielt, og jeg sagde at jeg bare kom for at kigge på billederne, det måtte jeg vel godt. Jeg lignede nok ikke lige en kunde med min rygsæk på ryggen og sådan, men derfor kunne jeg vel godt være interesseret i kunst. Han holdt lidt øje med mig og gik endda efter mig et stykke tid, men så kom der vist nogle rigtige kunder, og så var han nødt til at tage sig af dem.

Der var tre store rum i det galleri, det ene bagved det andet, og der i det bagerste stod en mand og rodede med nogle brædder, han var vist ved at bygge en platform af en art. Han var en stor mand, hans hår var klippet helt kort og han havde et stort fuldskæg. Jeg spurgte om han var ved at lave kunst, og han sagde at han sgu ikke var kunstner, han hjalp bare til i ny og næ på galleriet. Og han blev kaldt Rudolf,

som han sagde det. Han sagde ikke noget om hvad han rigtigt hed, jeg fandt senere ud af det var noget helt almindeligt, der stod Rasmus P Knudsen på de breve han fik. Jeg ved ikke hvad det P stod for. Alle kaldte ham Rudolf, så det kaldte jeg ham også. Vi faldt i snak, og han fik ikke lavet meget med de brædder mens jeg var der.

Der var noget der sagde mig at han kunne være et spændende bekendtskab, jeg ved ikke hvad det var. Måske var den måde han kiggede på mig. Jeg var vant til at mænd og fyre enten gloede på mig eller ignorerede mig, men Rudolf så blødt på mig. Og da jeg var nødt til at gå for at nå et ordentligt tog hjem, sagde han at jeg var velkommen en anden gang.

På vej ned mod toget kom jeg til at tænke på at Therese havde set på mig på samme måde engang. Og Sylvia, og måske Petra for længe siden. Så er bussen vist ved at nærme sig Hamborg, der er masser af huse og fabrikker og tankstationer langs vejen, ikke mere bondeland. Men hvor langt der er endnu ved jeg ikke, Hamborg er en stor by ved jeg. Den lille mand med den flade kasket bliver mindre og mindre, det er Rudolf og Therese der fylder nu. Rent logisk burde det være Sylvia, når jeg nu er på vej til Lissabon. Jeg skal vel være taknemmelig for at jeg mødte dem alle sammen. Endda Bjarne, der var så nem at gøre glad, man skal ikke løbe fra sin ungdom, hvor skulle man også løbe hen. Hvis man vil lære noget af livet, må man stå ved hvad man har oplevet. Jeg nægter at skamme mig over min uddannelse.

Måske er han faldet i søvn, manden med kasketten. Han er ikke død, han trækker vejret, måske drømmer han. Han har også haft et liv, det ser bestemt ud til at det har været længere end mit. Han har vel også været ung engang, i et andet liv og i et andet land. Har han så danset til jazz eller harmonikamusik, jeg ved det ikke.

Therese og jeg skulle ryge noget pot en aften. Vi var gået ned på stadion, der var ingen andre dernede. Det var noget pot jeg havde arvet efter Morten, han havde lært mig at blande tobak i, men jeg blev aldrig god til at rulle. Jeg ved ikke om Therese havde prøvet det før, hun var i hvert fald god til at rulle joints, men det var måske bare naturtalent. Det har hun på så mange andre områder. Det ville have været praktisk hvis hun var med på turen nu, hun er god til tysk, det var vel derfor hun gik i sproglig.

Så lander vi inde ved busstationen, den lille mand med kasketten rejser sig som den første, dybere har han altså ikke sovet. Jeg bliver siddende og venter med at rejse mig til der er bedre plads i midtergangen, jeg kan se den lille mand gå forbi udenfor med raske skridt og et stort smil på ansigtet. Om det skyldes drømmen fra før eller noget i Hamborg han glæder sig til ved jeg ikke. Det behøver jeg heller ikke fantasere om, han er ude af mit synsfelt nu. Måske var han alligevel ikke så meget ældre end mig.

Bus til Amsterdam

Der er ikke langt at gå til den næste bus, men der er heller ikke tid til mere. Jeg tør ikke prøve at finde noget at drikke, og turen til Amsterdam tager over seks timer. Jeg skulle have haft en flaske vand mere med hjemmefra, det er sådan set et forudsigeligt problem. Det er sundt at være lidt ansvarsløs af og til, men nok ikke på den måde. Jeg kan se at sæderne kan vippes så man næsten kan ligge ned, passageren foran mig gør det, så jeg er næsten nødt til at gøre det samme. Jeg gør det, og så kan bevægelsen fortsætte helt ned til bagsædet går jeg ud fra. Og det kan så ikke lægges ned.

Der er noget småsnak rundt omkring i bussen, et sted et stykke væk lyder det som om der bliver talt dansk. Måske er det bare noget jeg bilder mig ind, jeg har i hvert fald fået et sæde helt for mig selv. Det passer mig fint til sådan en lang tur, så er der ingen der sidder og drømmer tæt på mig. Hvis han ikke bare sad og glædede sig, det gjorde i hvert fald ingen forskel for ham at jeg var der, det er jeg sikker på.

Og allerede dagen efter var jeg igen på galleriet og spurgte efter Rudolf. Han var der ikke, sagde manden der måske var Marcells far. Jeg tror han genkendte mig, men nu var der en fornuftig forklaring på at jeg kom, så han var ikke længere så skeptisk. Og jeg kunne lige så godt finde toget hjem med det samme.

En dag var Morten med toget, det var altså før jeg mødte Marcel ved Kongens Nytorv. Han hilste da på mig og jeg hilste på ham, men han satte sig et andet sted i toget, og det var vi vist begge to meget tilfredse med. I 1. G da vi kom sammen ville han helst være tæt på mig hele tiden, tæt nok til at kunne røre mig. Det var ikke fordi han ragede på mig hele tiden, sådan var han ikke, men han skulle helst have mig indenfor rækkevidde. Og jeg troede måske det skulle være sådan, for jeg fandt mig i det i de måneder, jeg kan stadig huske fornemmelsen. Måske var det manden med kasketten der mindede mig om det. Jeg tror heller ikke jeg skal tænke for meget på Rudolf lige nu, så bliver det for meget. Jeg vil gøre mig umage med at lade være med at tænke på en elefant. En elefant, lige netop. Rudolf er stor som en elefant i min hjerne.

Dagen efter var Rudolf i galleriet, eller rettere, han var på vej ud da jeg skulle til at gå ind. Jeg vendte om der i døren og fulgte med ham, det virkede helt naturlig syntes jeg. Jeg spurgte ham hvor gammel han var, og han sagde han var niogtyve. Jeg var først i tyverne, han var sidst i tyverne, det var sådan set helt fint. Jeg var først og han var sidst, men mens vi gik der henover Kongens Nytorv måtte jeg tage mig sammen for at følge med ham. Nu ved jeg da godt hvad der gik af mig, dengang tænkte jeg nok ikke over det. Da vi var kommet over til D'Angleterre vendte han sig om og spurgte om jeg da trængte til noget pik. Han gik meget op i ikke at have for mange borgerlige hæmninger, det fandt jeg ud af. Jeg svarede at jeg måske var lesbisk, og det så ud til at han godt kunne lide det svar.

Omme i de smalle gader standsede vi ved noget der lignede en marskandiserbutik i en kælder, og det var her han boede. Det var nødt til at se ud som en butik, sagde

han, den var ikke godkendt til beboelse, men butikken var aldrig åben. Og jeg syntes godt jeg kunne gå med ned og se hvordan den så ud.

Da jeg vågner er vi allerede i Amsterdam. Jeg har fået noget hovedpine, jeg har heller ikke fået noget at drikke siden i morges. Jeg tager rygsækken på og skynder mig ud af bussen for at finde et sted hvor jeg kan købe noget at drikke, der er heldigvis en kiosk lige ved busstationen. Vandet er godt nok lidt dyrt, men jeg er så tørstig at det smager fantastisk. Og så kan jeg prøve at finde mit hotel.

Jeg skal et pænt stykke vej og over nogle broer inden jeg finder det. Og da jeg kommer frem er det bestemt ikke noget der kan tildeles mange stjerner. Og da jeg spørger efter restauranten, har de ingen. Der er heller ikke morgenmad med i prisen, det kunne jeg godt have opdaget hjemmefra hvis jeg havde set ordentligt efter. Men jeg skal kun være her en enkelt nat, så det går nok. Hvis jeg køber noget brød og nogle flasker vand i et supermarked, kan jeg spise på værelset og have provianteret til den fortsatte tur i morgen.

Efter jeg har købt ind og stillet varerne i en plasticpose på værelset, går jeg ud for at spise et rigtigt måltid på en rigtig restaurant. Jeg finder en god pizzarestaurant, og her kan jeg også få et glas vin til maden. Det er dejligt, jeg kan sagtens sidde alene og spise, jeg er vist ikke den eneste her der gør det.

Rudolf seng var en madras på et par paller, og det var den vi havnede i. Han tog sig god tid og var betænksom, og det var i det hele taget en anden oplevelse end den jeg havde haft med Morten og et par andre. Han spurgte endda om jeg troede min kusse var våd nok, for det skulle den være inden han stak pikken ind, det ville det blive meget bedre for os begge to af, og i den situation virkede hans frisprog lige så naturligt for mig, som han sagde det gjorde for ham. Og han havde ikke været ret længe indeni mig før jeg var nødt til at lukke øjnene og lade det komme. Så spurgte han pænt om han måtte sprøjte indeni mig, eller om han heller skulle gøre det udenfor, og jeg sagde at jeg spiste pillerne, og at han bare skulle komme derinde. Jeg ville vist også gerne have noget af ham med hjem bagefter, tænker jeg.

Da det hele var overstået spurgte han mig om det ikke var dejligt at bolle, og det var det da sagde jeg. Så spurgte han om jeg stadig troede jeg var lesbisk, og det syntes jeg det var for tidligt at sige noget sikkert om. Men jeg ville da gerne sige tak til hans pik, og han slog tæppet til side så jeg kunne se ned til den. Den var blevet helt slatten, men jeg talte pænt til den og klappede den på hovedet. Det kunne han godt lide, men han kunne bestemt ikke lide jeg kaldte den Lille Rudolf, den slags måtte jeg gerne lade være med. Jeg knappede min bruse og tog bukser på, men inden jeg gik, aftalte vi at jeg skulle komme og besøge ham næste eftermiddag klokken fem.

Jeg var hjemme to timer senere end jeg plejede, men mor sagde ikke noget og spurgte ikke hvad jeg havde lavet, jeg tror hun kunne lugte det. Da jeg næste morgen sagde at det nok varede nogle dage inden jeg kom hjem, jeg havde rent tøj

og tandbørste med, så vidste hun det i hvert fald. Hun smilede endda og ønskede mig held og lykke.

Efter pizzaen er spist og vinen er drukket, fortsætter jeg for sjovs skyld på et værkshus. Der er heller ingen grund til at være mere på det hotel end højst nødvendigt. Det første sted jeg går ind er godt nok ikke helt rigtigt. Jeg nøjes med en enkelt øl i baren og går igen. Øllen var god nok, det var ikke det.

Næste sted er meget bedre, her kan jeg også få vin, og jeg falder i snak med nogle af de lokale. De snakker udmærket engelsk, de er sådan set nemmere at forstå end englændere, de snakker tit for hurtigt. Både Sylvia og særligt hendes far var jeg nødt til at bede om at gentage mere end en gang. Det er ikke nødvendigt med fyrene her.

De er vist begge to på min alder, og jeg er sikker på de ikke forveksler mig med en købedame, det er jeg nok for gammel til tror jeg. De har ikke været i Lissabon, og jeg er nødt til at forklare dem hvad der trækker mig til den by i min ferie. Det er ikke så lige til, det bliver en længere snak, men til sidst ser det ud til at de forstår det, og de synes vist det er en smuk historie. Det er i hvert fald pænt sent jeg kommer tilbage på hotellet.

Tog til Paris

Jeg er lige ved at komme for sent til toget, men jeg når det. Jeg er stadigvæk hamrende træt, jeg er måske slet ikke rigtigt vågen endnu. Måske var det alligevel for optimistisk af mig at tage på sådan en rygsæktur i min alder.

Da jeg vågner er vi langt inde i Frankrig, jeg spiser resten af morgenmaden, jeg nåede heldigvis at stoppe den i tasken. Og hvis jeg havde bestemt mig for at tage til Paris i stedet for til Lissabon, så havde jeg snart været fremme ved mit endemål. Og jeg kan vel tage en spontan beslutning og blive i Paris i stedet for. Men jeg har været så organiseret at jeg allerede har bestilt hotel i Barcelona og lejlighed i Lissabon. Bestilt og betalt endda, så jeg skal ikke begynde at tage spontane beslutninger nu. Og jeg er sikker på at hotelværelset i Barcelona er bedre end det i Amsterdam, og lejligheden står klar med vaskemaskinen til mig. Jeg skulle nok hellere have været organiseret nok til at beslutte mig for Paris i første omgang, Paris er en dejlig by. Men det var nok mindet om Sylvia i Lissabon der forførte mig, det er ikke altid lige let at være ung og gammel på en gang. Eller gammel er måske for meget sagt, skal jeg ikke bare kalde det voksen.

Og efter planen ser det ud til at jeg kan nå at købe mad på en eller anden café i eller kiosk Paris og spise stille og roligt inden jeg skal videre med næste tog. Jeg skal godt nok med noget metro fra den ene station til den anden, men det ser fornuftigt ud. Hvis toget holder planen. Og så må jeg tage et rigtigt ophold i Paris en anden gang, der kommer flere ferier i mit liv. En tur til Paris sammen med

Simon næste år, det kunne da blive romantisk nok. Det er bestemt også nogen tid siden jeg var i Paris, men ikke så længe siden som dengang jeg var i Lissabon.

Tog til Lyon

Det er ganske tilfredsstillende når planerne holder, og det er først og fremmest tidsplanerne jeg tænker på. Jeg har nået at få noget at spise, jeg har nået at sidde og nyde solen, jeg har endda nået at få et glas vin. Og jeg har nået mit tog. Maden og vinen var måske i den dyre ende, men det går på mit feriebudget, og jeg aner ikke hvor stort det er, jeg er ikke på arbejde, jeg er på ferie. Og i Lyon skal jeg på toget til Barcelona, og det er så turen for i dag. Det bliver tog hele vejen, ikke noget med bus, det er først den sidste tur i morgen jeg skal til det igen. Den er til gengæld lang kan jeg se, så jeg må være omhyggelig med mad og drikke til den tur. Der ryger noget mere vand her i varmen, og den tur er mellem Madrid og Lissabon, så den er nok endnu varmere end her.

Det var varmt nok sidst vi var i Lissabon, og denne gang er det også i juli. Heldigvis ligger det også ude ved Atlanterhavet, og Tejo er bred, så måske er det ikke helt så varmt som Madrid vil være, vi får se. Og jeg kommer til at tænke på at mine oplevelser med Rudolf den aften og min gåtur med Sylvia på mange måder minder om hinanden. Det var godt nok to forskellige ting vi foretog os sammen, men vi så ikke hinanden rigtigt i øjnene. Da det var bedst sammen med Rudolf lukkede jeg øjnene, og da jeg stod der med Sylvia i hånden så vi ud over Tejo. Men fornemmelserne af hud, fornemmelsen i kroppen og måske i sjælen var den samme. Det var som at blive slået i maven uden det gjorde ondt, det gjorde kun godt. Det var huden, ikke øjnene, der var sjælens spejl. Det er måske ganske banalt, men det er ikke mange gange jeg har haft den oplevelse. Jeg har ellers haft store oplevelser med mange andre i mit liv, med mine forældre og Birte og Petra og Jens og Morten, med flere gode lærere og flere gode kollegaer og mange andre, men de har alle sammen været bølger i livets flow, eller hvad man nu skal kalde det. Det var bestemt vigtige oplevelser, men turen med Sylvia og det første knald med Rudolf ændrede min kurs. Det er i hvert fald sådan jeg opfatter det nu. Og skulle jeg så ikke hellere koncentrere mig om at komme sikkert og udhvilet til Lyon, så jeg kan komme videre til Barcelona og Lissabon. Jeg glæder mig til at se lejligheden i Lissabon i virkeligheden, så jeg er sikker på at den er beboelig. Hotellet i Amsterdam var ikke den bedste oplevelse.

Og så glemte jeg Therese, da jeg talte de vigtige navne op for mig selv. Hun var sgu da lige så vigtig som de andre og i hvert fald vigtigere end min far nogensinde var. Jeg er usikker på om han lever længere. Hvis han er død havde jeg vel fået det at vide. Hvis der var noget at arve i hvert fald. Min gæt er at det har der ikke været. Så måske skal jeg have ham med af netop den grund, det med generne er jeg ret ligeglad med.

Jeg sætter mig til at kigge ud ad vinduet i stedet for. Det er først på eftermiddagen, og der er vist aircondition i toget. Landskabet ligner det derhjemme, der er store

marker, måske endda endnu større end dem derhjemme. Og så er der da solsikker på nogle af dem, det kan jeg da se. Det ser også ud til at være længe siden det har regnet, selvom det skal jeg nok ikke gøre mig klog på. Af og til kommer vi også tæt forbi nogle små byer, vi kører vi endda igennem nogle af dem. De er da lidt fremmedartede, det er de da, men så heller ikke mere. McDonald's ser ud som det plejer, og det ser jeg et par gange. Det er altid noget at sproget og valutaen er anderledes, så man lægger mærke til at man er hjemmefra. Det er det jeg er rejst efter. Hurra for anderledes. I ferien.

Tog til Barcelona

Togskiftet går let, tidsplanerne holder igen rimeligt. Folk brokker sig ellers hele tiden over at togene ikke overholder tiden, men jeg kan godt nyde når de gør det, i hvert fald lige nu. Så skal vi til Spanien, jeg har ikke haft brug for at vise pas en eneste gang på turen, jeg har det bare klar, jeg er forberedt som altid.

Så forberedt var jeg altså ikke da Rudolf åbnede døren og havde taget alt tøjet af allerede. Han stod der splittetnøgen i døren ud til gaden, og selvom det var i kælderens og han ikke trådte ud på trappen, syntes jeg det var lidt meget, så jeg skyndte mig ind og lukkede døren efter mig. Jeg tror også jeg kommenterede det. Men Rudolf sagde at når han holdt fri, så ville han være fri, og man kunne vise pikken frem så meget man ville i sin egen lejlighed, hvis man altså havde sådan en. Og jeg kunne da også vise kussen frem hvis jeg havde lyst, så kunne vi bolle hvis vi ville. Sådan talte han hele tiden om pik og kusse og bolle. Jeg nøjedes i første omgang med at tage jakken af.

Jeg tænkte da om det var sådan man burde have det, han var mere erfaren end jeg og havde boet i København i mange år. På den anden side var det lidt underligt at han hele tiden talte om sin pik, når nu han var nøgen over det hele. Og når jeg nu tænker over det, så var der da andet ved ham der var mere spændende at kigge på.

Jeg endte alligevel med at tage tøjet af for at prøve hvordan det var at sidde der og drikke kaffe i den mundering. Og det var da spændende at sidde sådan og kigge på hinanden, og snart efter lå vi i sengen og bollede som han sagde. Og han var både behagelig og god til det også denne gang.

Bagefter lå jeg bagved ham og holdt ham om maven, og jeg troede han var faldet i søvn, og så sagde han pludseligt at det var sjovt at ligge der og mærke mine kussehår kilde ham på røvballerne, og jeg spurgte dumt om jeg hellere skulle barbære dem af. Det skulle jeg i hvert fald ikke, sagde han, og han syntes også jeg skulle holde op med at barbære mig under armene, for det havde han lagt mærke til at jeg gjorde. Det syntes jeg ikke han skulle blande sig i, men det sagde jeg altså ikke, jeg tror bare vi faldt i søvn begge to. Vi var ellers kommet i seng uden aftensmad, og det er da en gammel straf til børn. Det kan jeg sidde og smile lidt af nu.

Nu kan jeg også ind imellem se bjerge udenfor, men det næsten helt mørkt da vi lander i Barcelona og jeg skal ud og finde mit hotel. Jeg er nødt til at tage en taxa, og jeg er glad for mit ukendte feriebudget.

Hotellet er noget bedre end det i Amsterdam, det kunne umuligt være andet. Der er en restaurant hvor jeg kan få både aftensmad i dag og morgenmad i morgen, og der står rækker af brochurer i receptionen med alt hvad jeg kunne tage ud og se hvis jeg skulle blive her i byen, men det skal jeg altså ikke. Der er strand og gadeliv og arkitektur og Picasso for alle pengene, men dem skal jeg ikke bruge her i denne omgang. Jeg skal spise og sove og spise og afsted. Jeg skal ikke engang en lille smule på værtshus. Til gengæld skal jeg have købt ind til turen i morgen, mad og vand nok, det er vigtigt at huske at få vand nok med.

Da jeg sidder i restauranten og spiser aftensmad er jeg den eneste der spiser alene, alle andre er enten par eller familier. Tjeneren har ladet den tomme tallerken på den anden side af bordet stå. Den plejer man altså at fjerne der hvor jeg kommer fra. Men maden og vinen er god nok.

Da jeg nærmest havde boet fast hos Rudolf i et par uger, og ind imellem havde vi også tøj på, fortalte han at jeg ikke var hans eneste kæreste, vi skulle ikke eje hinanden, og hvis jeg fik lyst til at være sammen med en anden mand, eller en anden kvinde for den sags skyld, så var jeg velkommen til at gøre det. Jeg skulle bare finde et andet sted at gøre det, eller skulle han i hvert fald have lov til at være med, det var betingelserne, det måtte jeg finde mig i. Og et eller andet sted syntes jeg nok det var en spændende livsstil, så jeg kunne da prøve at leve mig ind i det. Hans sprog smittede også af på mig, og det skulle jeg passe på at jeg ikke brugte inde på handelshøjskolen, jeg prøvede at holde det nede i hans kælderlejlighed. Jeg opdagede også at han vist var niogtrediven og ikke niogtyve som jeg havde troet, men det gjorde ikke den store forskel. Alder var kun et tal, sagde han og mente det. Og han var i hvert fald god til at bolle, jeg syntes jeg lærte meget af ham.

Nu sidder jeg så her som nydelig regnskabschef og har spist min mad helt alene i et hotel jeg skal overnatte en eneste gang i. Måske skulle jeg notere navnet på hotellet et sted, måske skulle jeg tage Simon med herved engang, så tallerkenen på den anden side af bordet kan blive brugt til noget. Simon eller en anden. Jeg tager elevatoren op og lægger mig.

Jeg trænger vist til at tænke på noget andet end Rudolf nu. Og det skal ikke være Petra og det skal ikke være Jens. Det skal heller ikke være nogle af de piger jeg var sammen med senere, de skulle ikke betyde noget i længden, det var aftalen. Så ind imellem havde jeg en fest, og det var så det. Livet er ikke kun seksualliv, og jeg skulle helst ikke blande de to ting sammen.

Værelset er allerede mørkt, jeg er bestemt kommet sydpå. Der hænger et lille billede over sengen, jeg tror vist det skal forestille Jomfru Maria uden barn. Men hun kan vel heller ikke se i mørket.

Rudolf og jeg bollede en dag, han lå på ryggen med lukkede øjne, jeg sad ovenpå da jeg syntes jeg hørte yderdøren gå. Jeg stivnede, men Rudolf sagde at jeg ikke måtte holde op, og så fortsatte jeg. Men lidt efter åbnede han øjnene og så op bag mig og sagde hej Maggiduddi. Jeg holdt op med at hoppe og vente hovedet. Og der bag ved mig stod en kvinde og sagde hej til os. Rudolf inviterede hende til at komme ned og være med, og hun begyndte med det samme at tage sit tøj af. Hun var i hvert fald voksen, måske sidst i fyrrerne. Jeg hoppede af Rudolf og lod ham ligge der med pikken op i den tomme luft, og så tog jeg mit tøj på. Jeg sagde ikke noget, jeg skyndte mig bare at få samlet alle mine ting i rygsækken og gik. Det gik så stærkt at hende Maggiduddi stadig ikke havde fået det hele af endnu, så jeg ved ikke om hun så hoppede på Rudolf eller hvad der skete, det ragede mig en høstblomst. Jeg lod gadedøren stå da jeg gik ud og op på gaden, den dør kunne Rudolf selv lukke efter mig hvis det var nødvendigt.

Da jeg gik derfra var jeg overbevist om at den Maggiduddi måtte være omkring halvtreds, og så syntes jeg egentligt også at Rudolf så ud til at være lige så gammel. Og når jeg tænker efter nu, betyder det at de begge to har været lige så gamle som jeg er nu, og det er af mange grunde ikke udelukkende en behagelig tanke.

Tog til Madrid

Togturen her er nok en spæd optakt til de virkelige prøvelser med den afsluttende bustur til Lissabon. En tur på seks en halv time, måske sammen med larmende mennesker og dyr, jeg kan se det hele for mig nu som på en gammel film. Toget her er allerede tæt pakket med mennesker, og de har alle sammen alt for meget bagage med. Hvis de andre som jeg kunne have klaret sig med en simpel rygsæk, havde der været god plads til os alle sammen. De fleste af dem er vist endda yngre end mig, så jeg er nok blevet for gammel til det her lort.

Varmt er det også, bjergene er brune, resten af landskabet er gult. Bøgerne er støvede på vej ind i Spanien. Jeg ved godt jeg har sovet i Barcelona, der på papiret ligger i Spanien, men spørger man de lokale der er det vist en sandhed med mange modifikationer. Det har jeg i hvert fald hørt.

Therese lokkede mig engang til en koncert uden stole, og hun ville helt frem til scenen og se idolet, en fedladden englænder med et nyt backingband. Jeg syntes han snakkede mere end han sang i den mikrofon han holdt i hånden, og han skældte ud på publikum fordi der ikke var nogen af pigerne foran scenen der løftede op i deres bluser. Jeg kan ikke huske om Therese gjorde det, jeg gjorde i hvert fald ikke, ikke når det skulle være på den måde. Det var heller ikke til at komme til, så tæt som vi var klempt sammen.

Vi står lige så tæt i toget her. I timevis, og jeg står og gruer for eftermiddagen, seks timer i bus. Min eneste trøst er at det ikke kan blive værre end det her.

Det er da sket til koncerter at jeg har følt mig som en del af forsamlingen og har nydt musikken, men jeg vil sgu ikke kommanderes til det, jeg vil have lov til at mærke det komme indefra. Så vil jeg gerne forføres, men jeg vil hverken løfte blusen eller armen, når en idiot står og skriger at jeg skal. Jeg har set filmen fra dengang i Nürnberg, og sådan var det vel også under Franco her i Spanien. Nu har de en demokratisk konge i stedet for, jeg kan ikke komme hurtigt nok til Lissabon, ud til havet. De havde da også en diktator i Portugal engang, jeg kan ikke huske hvad han hed, det var i hvert fald ikke Doktor Zivago.

Så er vi allerede i Madrid, vi kører hurtigt lige forbi det sted jeg skal på bussen, men vi stopper ikke, så jeg er nødt til at tage noget metro tilbage til det sted. Vi står så tæt at jeg ikke kan nå frem til nødbremsen. En fyr med et stort fuldskæg står bag mig og bliver presset helt ind i mig, så jeg kan mærke noget hårdt. Jeg kan ikke mærke om det er en erektion eller et selvmordsbælte. Var der ikke noget med terror på et tog i Spanien på et tidspunkt. Eller var det ikke bomber i rygsække. Står der nu nogle stakkels passagerer og er bange for min rygsæk, nej det var vist i London, der har jeg aldrig været, og her står vi bare i et tæt fællesskab og skal ikke sprænges i luften. Og så alligevel, da toget stopper og alle myldrer ud, føles det næsten som en eksplosion, som en udfrielse.

Jeg myldrer med og finder metroen og får transporteret mig tilbage til busstationen hvor toget efter planen ikke kunne finde ud af at holde. Jeg går hen til bussen, der står Lissabon på den, men bussen er tom og døren er ikke åben. Hvis Rudolf var gået hen for at lukke døren efter mig, havde han vel stået der og strittet ud i luften. Hvis ikke skuffelsen over min forsvinden havde fået ham til at falde sammen, jeg ved ikke hvilket billede jeg finder mest fornøjeligt. Slut med at tænke på den gamle idiot. Slut.

3. Lissabon

Bussen er blevet åbnet, den er rar at være i, og den bliver ikke engang fyldt. Måske kan vi komme behageligt frem til den portugisiske grænse, der skal vi stille urene tilbage til normal tid. Portugiserne sommertid er vores normaltid. Ligesom englændernes.

Bussen kører ud af Madrid. Det er vist allerede ulideligt varmt udenfor, men vi har det ganske behageligt herinde. Vi kører forbi fabrikker i omegnskommunerne, derinde står de og sveder. På kontorerne sidder de og sveder over deres papirer og computere, og vi er luksusdyr der bæres svalt forbi på vej mod Portugal og havet. Nu er de snart på vej til frokost hjemme på kontoret. De har ikke aircondition, men de har sikkert heller ikke brug for det. Jens er tilbage på arbejde, det er ham og Fie der holder skansen, det er nok også lige til at overkomme.

Jeg så annoncen fra elektronikken helt tilfældigt, jeg plejede ikke at læse i avisen. Men de havde også brugt mange penge på den annonce, den fyldte en halv side. Ny dynamisk regnskabschef til Richard Haneberg A/S, stod der.

Jeg skulle ikke søge arbejde endnu, jeg var slet ikke færdig med handelshøjskolen. På den anden side var jeg blevet noget træt af al den fremtidsorienterede teori, jeg trængte til noget nutidig virkelighed i stedet for de mere eller mindre fiktive scenarier, vi havde opgaver om. Jeg havde i nogen tid overvejet en pause i studiet, måske endda en pause der gav lidt flere penge end SU, så jeg kunne flytte hjemmefra. Jeg elskede min mor, det skal man jo, men jeg kunne godt bruge lidt mere afstand engang imellem.

Jeg skrev en ansøgning, jeg kunne da håbe. Det værste der kunne ske var at jeg fik et nej, og så ville min situation bare være uændret. Jeg vidste heller ikke så meget om elektronikken, den var en stor arbejdsplads allerede dengang, og i dag er den nærmest den eneste i byen. Jeg mener Birtes mor arbejdede der engang, men jeg talte ikke med hende om hvad de lavede der. Det betød vel heller ikke noget, hvis det var regnskaberne jeg skulle arbejde med, tænkte jeg.

Jeg fik et svar, et brev underskrevet af Richard Haneberg selv. Han havde moret sig meget over min ansøgning, og selvom jeg naturligvis var alt for grøn til et job som regnskabschef, ville han gerne tale med mig. Han var enig i at det kunne være godt med noget praktisk erfaring inden jeg læste videre, og hans egen frækhed var blevet belønnet mere end en gang, så det skulle min frækhed også. Jeg syntes ikke jeg var fræk, jeg var bare træt af teoribøger, så jeg gik til den samtale. Det kunne i hvert fald ikke blive mindre end en oplevelse.

Jeg måtte gå fra skolen allerede i spisepausen, og da vi var studerende med ansvar for eget liv og ikke skoleunger, var det noget jeg bare kunne gøre. Jeg gav ikke besked til nogen på skolen, måske syntes jeg også det var lidt pinligt, jeg skulle jo ikke til samtale som kommende regnskabschef, og set i bakspejlet er det næsten ironisk. Jeg sidder nu på forreste passagersæde og ser ud over de gule marker. Et

eller andet må de have dyrket her, der går nogle små spaniere rundt i det gule og samler noget sammen med en slags river, der kører også en traktor med en vogn efter sig. De har det sikkert varmt derude, jeg fisker en vandflaske op af min rygsæk og tager en stor tår. Så skruer jeg proppen på igen.

Richard Haneberg var en venlig gammel mand. Han sagde De til mig, og jeg gjorde mig umage med at sige De til ham, og når det ind imellem smuttede for mig blev han ikke vred, han smilede bare venligt. Han havde sit kontor inde i indre by, og han var selv flyttet ind til København nu, men han tænkte stadig på vores fælles hjemby, det var trods alt det rigtige hjem, og han havde også beholdt huset der, selvom han efterhånden kom sjældent i det. Han lød næsten sørgmodig da han sagde det, han var glad for at tale med en ansøger hjemmefra, og han anbefalede mig på det kraftigste at blive boende. Det tog jeg til mig. Det var kun fordi han også havde den fabrik i Skåne, han havde følt sig forpligtet til at bo midt imellem fabrikkerne. Når han en dag skulle begraves ville han hjem igen.

Han lignede ikke en der snart skulle begraves. Han var en gammel mand, det lagde han ikke skjul på, men han var hurtig i både bevægelser og tankegang, der var ikke noget olding over ham. Jeg kunne godt lide ham, og jeg nød at høre ham sidde der og snakke om de stødsikre radiatorer der havde været begyndelsen på det hele. Men så skulle vi også snakke fremtid, og det var min fremtid.

For måske kunne min ansøgning alligevel være en løsning på hans problem. Jeg kunne naturligvis ikke bare sådan lige blive regnskabschef i en koncern af den størrelse, det kunne jeg sikkert selv regne ud, jeg havde jo et godt hoved, det var han overbevist om. Og han havde allerede en god gammel debitorbogholder hvis hoved var lige så godt som mit, han kunne godt fortjene at blive regnskabschef, men så skulle han erstattes i sin nuværende funktion. Det var ikke den stilling jeg havde søgt, og den kunne jeg også være lige grøn nok til at bestride, men hvis jeg var som han kunne fornemme, kunne det være en løsning for hans firma, og det kunne være et godt sted for mig at starte.

Jeg var ikke startet på handelshøjskolen for at blive bogholder, så jeg tøvede lidt. Jeg skulle sidde og betale regninger, det var det han mente. På den anden side kunne det da være en praktisk pause for mig, inden jeg læste videre. Richard Haneberg ventede mens jeg tænkte, han sagde ikke noget for at skynde på mig. Og jeg endte med at sige, at så skulle jeg i hvert fald lige snakke med den gamle debitorbogholder der skulle være min chef. Og Haneberg var helt enig, hvis Severin skulle være regnskabschef, skulle han naturligvis være med til at ansætte sin afløser i debitorbogholderiet. Jeg kunne ikke love noget og Haneberg kunne ikke love noget, men vi kunne i hvert fald aftale en samtale i administrationen på fabrikken i morgen, han skulle alligevel på besøg der, og så ville jeg ikke behøve at tage toget i morgen tidlig.

*

Vi er i Lissabon. Nu skal jeg bare finde lejligheden, så er rejsen overstået. Jeg overlevede, den sidste bustur var bestemt ikke strabadserende, ikke nær så meget som jeg havde frygtet i hvert fald. Det var til gengæld varmt at stå ud af bussen, det havde måske været smartere at tage herved på en anden årstid, man må have ekstremerne med for at leve. Men man behøver måske ikke opsøge dem med vilje, de skal nok komme af sig selv. Nu skal jeg finde den lejlighed og ikke stå her og tænke dumt dybsindigt. Dybsindigt dumt.

Jeg har et kort med, turen til lejligheden burde ikke være alt for lang, når jeg kun har en rygsæk med kan jeg sagtens gå. Jeg tømmer lige den sidste flaske vand ned i halsen, så jeg ikke skal slæbe den på ryggen. Det smager glimrende, det er ikke blevet for lunkent på busturen.

Jeg går, og jeg tror jeg er kommet til at gå et par omveje, jeg skal lige vænne mig til det her kort, det går meget op og ned nogle af stederne, og det kan jeg ikke se på kortet. Nu kan jeg godt huske det fra sidste gang jeg var her, det er bare så længe siden at jeg havde glemt det. Men så finder jeg lejligheden, underboen er hjemme, hun kan give mig nøglen som aftalt, jeg tror hun er ansat til den slags. Måske har hun bare en billig husleje som betaling for det besvær, hverken hun eller hendes lejlighed ser særligt velhavende ud. Men min lejlighed er nydelig, lille men nydelig, lige hvad jeg skal bruge. Her kan jeg sagtens holde en uges ferie fra alt det derhjemme, det er togturene og busturene værd, i hvert fald den sidste bustur, der gemte det bedste sig til sidst.

*

Severin hed Markus Severin, altså Markus til fornavn oplyste kvinden i receptionen. Han sad og skulle lige være færdig med et eller andet, og Haneberg var heller ikke ankommet endnu, og jeg skulle jo mødes med dem begge to, så hvis jeg lige ville sætte mig over i sofaen, dagens avis lå der og den var jeg velkommen til at læse i. Kvinden i Receptionen, hun lignede en gammel stewardesse, smilede høfligt til mig, og jeg satte mig i sofaen og ventede på mine to mænd uden at røre avisen.

Et kvarters tid senere kom Richard Haneberg ind og hilste på receptionisten, han kaldte hende Laila, og på mig. Og han sagde at vi kunne gå ind til Severin. Vi gik ind i mødelokalet hvor Severin sad med tre kaffekopper og en fuld termokande. Han rejste sig og gav hånd til os begge to, han var ikke ret høj og virkede noget beklemt ved situationen, jeg kunne ikke mærke om det var Haneberg eller mig han var mest nervøs for.

Det må have været mig, han havde været Hanebergs bogholder nærmest siden firmaets start, de havde vist endda kendt hinanden længe i forvejen. Men måske var det også de nye stilling der var ved at puste ham omkuld. Dengang mente jeg i hvert fald ikke selv at jeg kunne være så skræmmende, men jeg vidste heller ikke hvad Haneberg havde fortalt om mig.

Jeg fik senere et glimrende forhold til Severin, han fik hurtigt samme tillid til mig som Haneberg åbenbart havde. Og jeg fandt hurtigt ud af, at lige så langt fremme Haneberg var med elektronik, lige så gammeldags var han i forhold til administration og regnskab. Og sådan havde han også opdraget Severin, og jeg skyndte mig ikke alt for meget med at vide bedre. Jeg tænker med rædsel på hvor meget ballade mit ungdommelige overmod kunne have skabt, og jeg er glad for at det lykkedes mig at holde mig lidt tilbage. Måske hjalp det at både Haneberg og Severin var sådan nogle søde og venlige ældre mænd.

Men jeg kan ikke bare stå her og tage omgivelserne ind. Jeg har haft det her tøj på siden Barcelona, bukserne er endda dem jeg har haft på siden derhjemme i fredags. Det skal af nu og vaskes. Det samme skal det brugte undertøj og de brugte bluser fra rygsækken. Og det er nu alligevel en underlig fornemmelse at stå her splitternøgen i en fremmed lejlighed for at prøve en fremmed vaskemaskine, jeg har været ude for at sikre mig at jeg har låst døren. Jeg gider ikke have pludselige gæster midt i det hele, som hende der kom ind til Rudolf og mig dengang. Maggiduddi kaldte han hende, det har hun nok ikke heddet i virkeligheden når det kom til stykket. Hvis det ikke havde været så forkert kunne det have været morsomt. Men jeg gider ikke tænke mere på Rudolf. Vaskemaskinen kører, og jeg kan gå ud i bad.

Jeg kan godt se hvorfor de har placeret vaskemaskinen ude i køkkenet, i badeværelset er der i hvert fald ikke plads. Det er heller ikke verdens mest praktisk indrettede badeværelse, men jeg kan da blive ren, jeg kan endda få vasket håret, det trænger det til.

Bagefter kan jeg spise de sidste rester fra Barcelona, i morgen skal der købes ind. Måske også lidt ekstra undertøj, hvis jeg ser noget, jeg skal være her en hel uge, så det når jeg nok. Jeg har heller ikke planlagt at se nogle særlige seværdigheder, hele byen er seværdigheden for mig, jeg skal bare rundt i byen, så der bliver tid til at kigge ind i forskellige butikker hvis jeg får lyst og behov. Jeg skal i hvert fald ned og se til Tejo, måske kan jeg endda finde stedet.

I første omgang skal jeg i hvert fald sidde lidt i stuen og falde til ro inden jeg går ind og lægger mig. Jeg har prøvet at sidde i sengen og har godkendt madrassen, så det kan jeg i hvert fald sidde og glæde mig til.

Allerede den følgende mandag sad jeg på mit nye debitorbogholderkontor sammen med Severin og fik gennemgået arbejdsgangen. Det havde været Severins kontor, det kunne jeg mærke på både ham og omgivelserne. De andre bogholdere sad på et fælleskontor og tog sig af både bank og kasse og fakturering og kreditorer og løn. Severin havde haft en særstatus i afdelingen, og det fik jeg nu glæde af. Direkte fra skolen og ind på eget kontor.

Min arbejde var at modtage alle indkomne fakturaer og få dem ud til de rigtige afdelinger nede på lageret eller fabrikken hvor de skulle attesteres. Jeg skulle have styr på dem i en bog mens de var ude, så jeg var sikker på at jeg fik dem tilbage.

Nogle gange skulle der rykkes, og nogle gange var det mest praktisk at gå ned i produktionen og hente dem med en underskrift på.

Nå jeg så havde de attesterede fakturaer skulle jeg udfylde en check med det attesterede beløb, og dem skulle jeg datere korrekt i forhold til betalingsbetingelserne. Og så skulle de check lægges klar, så Haneberg kunne underskrive dem på et af sine ugentlige besøg, han kom som regel ind forbi på kontoret og sørgede for det. På den måde bevarede han også overblikket over vores udgifter.

Det skete af og til at betalingsfristen var så kort, at vi var nødt til at sende checken med en piccoline ind til København, så den kunne blive skrevet under derinde, men det var ikke så tit. De fleste kortfristede fakturaer var fra de lokale butikker og på mindre beløb, så dem kunne jeg lade kassen betale kontant.

Jeg kan huske jeg syntes det var en besværlig procedure når Haneberg havde sit kontor inde i København. Jeg ville forvente at Severin som regnskabschef havde prokura til at underskrive checks, i hvert fald op til et vist beløb, så det sagde jeg, men Severin sagde at deres procedure havde kørt upåklageligt i mange år, så der var ingen grund til at lave om på den. Jeg fik i øvrigt en fornemmelse af at den tidligere regnskabschef på det punkt havde været mere enig med mig, og at det havde været medvirkende til at han forlod butikken.

Jeg spurgte om fabrikken i Sverige blev kørt efter samme model, og det blev den naturligvis ikke sagde Severin, men det var på grund af den svenske valutaloggivning. Jeg var usikker på hvordan det skulle forstås, og jeg syntes i det hele taget det var en usikker procedure at forlade sig på. Haneberg kunne falde død om eller være forhindret på andre måder, han var over halvfjerds. Det havde måske været logisk dengang Haneberg selv sad på fabrikken og var eneejer, men nu var det altså en del af et multinationalt aktieselskab, hvor Haneberg bare var flertalsaktionær og direktør. Jeg borede ikke videre i det dengang, Severin ville alligevel ikke kunne have hørt det.

Nu var han officielt udnævnt til regnskabschef og var flyttet ind i det store kontor til venstre for receptionen. Han havde passet begge funktioner siden den foregående regnskabschef rejste, men nu havde han flyttet kontor, og jeg var ansat som debitorbogholder, og aben var derfor min. Og selvom Severin heller ikke sagde alt hvad han tænkte, kunne jeg mærke det på hans tonefald og håndbevægelser.

Aben manifesterede sig for alvor en enkelt gang efter et års tid, og jeg er bestemt ikke stolt af min nødvendige problemløsning. Jeg fandt en check der ikke var blevet underskrevet i en bunke med nogle der skulle have afsendt dagen før. Den var til en lokal murermester, og det var på adskillige tusind kroner, så den kunne ikke klares med kontanter, vi havde kun beløb i den størrelsesorden liggende til lønningsdage, og Haneberg var i Skåne, så det var meningsløst at sende en piccoline afsted efter hans underskrift. Der var i forvejen en del uenighed med den

murermester om beløbets størrelse og kvaliteten af den tilbygning han havde lavet, så jeg kunne ikke bare ringe og sige at checken blev lidt forsinket, så i stedet skrev jeg selv Hanebergs underskrift på den og kørte ud og smed den i murermesterens postkasse.

Den blev åbenbart accepteret af både murermesteren og banken, jeg hørte aldrig mere til sagen. Og det kunne da have fristet mig at gentage succesen med et beløb til mig selv, men det var jeg alligevel for godt opdraget til. Jeg har kun skrevet falsk den ene gang, jeg gjorde det aldrig igen og sagde det aldrig til nogen, slet ikke til Haneberg eller Severin.

*

Første morgen i Lissabon, jeg har ikke en krumme i huset, så jeg må skynde mig ud for at finde noget morgenmad, det bør kunne lade sig gøre at spise ude. Og det varer da heller ikke længe før jeg får øje på en fristende lille fortovscafé, så nu er det relativt gode vejr og den senere varme nærmest en fordel. Jeg kan sidde i morgensolen med en kop amerikansk kaffe og et par underlige boller og kigge på husene. Og nu bliver jeg mindet om det, henede har de mange steder sat fliser udenpå husene, som om de har vendt vrangen ud på deres badeværelser, det er da lidt eksotisk og hjemmefra. Og så alle de varmpumper på husene, de skal vel bruges modsat her om sommeren og blæse kølighed ind i lejlighederne om eftermiddagen og om aftenen. Hvis de har strøm nok til det. Det er måske også derfor mange bygninger er malet hvide udenpå. Casa Blanca. Det er nok ikke kun lyse sind det afspejler, men også et ønske om at holde varmen ude. Men lige nu bliver jeg siddende i solen og lader mig opvarme helt ind i knoglerne. Jeg kommer fra Danmark og er gammel nok til at nyde det.

I huset overfor er der en åben port og en mand, jeg tror i hvert fald det er en mand. Han går og roder med nogle kasser. Det var i sådan en port jeg syntes jeg kunne se min mor dengang. Det kunne godt nok ikke passe, jeg havde lige sagt farvel til hende hjemme på hotellet. Men nu så jeg hende stå derinde sammen med Sylvias far. Han havde endda lagt sine hænder på hendes skuldre. Jeg ved ikke om Sylvia også så dem, måske var det i virkeligheden derfor vi tog hinanden i hånden da vi gik videre. Men det var altså ikke derfor vi ikke slap. Jeg er sikker på at min mor ville have taget et skridt tilbage, så hans hænder var faldet ned foran ham. Og måske så jeg bare syner, det var blevet mørkt, og der var vist ingen lampe i den port.

Nu skal jeg drikke kaffen og nyde livet i stedet for. Og måske skulle jeg hente en kop kaffe mere inde i baren. Bollerne smager bedst hvis de er dypet, og kaffen smager bedst hvis der ikke er krummer i. Køleskabet i lejligheden er tændt og tomt, hvis det havde været fyldt, havde jeg nok siddet i lejligheden og spist morgenmad. Der var vist en almindelig kaffemaskine deroppe, nu sidder jeg så her med en kop kaffe og hygger mig. Det kunne være fristende at lade det køleskab være tomt og bruge den her model ved alle måltider. Hvis vejret er sådan her hele ugen, og det kan jeg nok ikke være sikker på. Det ville ellers være lækkert at slippe

for at ordne køkkenet når jeg skal forlade lejligheden. Det er allerede om en lille uge. Jeg har alligevel tænkt mig at spise ude om aftenen under alle omstændigheder. Det er fordelen ved plastikkort i tasken og et ukendt feriebudget, og det vil jeg sætte en ære i at overholde. Jeg skal måske ikke beslutte mig endnu, men jeg skal vide det inden jeg kommer i et supermarked. Og er et helt tomt køleskab ikke lige i overkanten. Lige i overkanten af frigjort. Hjemme i huset har jeg altid noget. Men nu er jeg på ferie.

*

Jeg går da ind i det supermarked. Det ligger endda i en rimelig afstand fra min lejlighed, rundt om hjørnet og en fem minutters gang vil jeg tro. Det er et meget lille supermarked, jeg tager en trådkurv og går rundt og kigger. Jeg skal i hvert fald have frisk frugt, jeg har plads nok i rygsækken efter tøjet og håndklæderne og sengetøjet og toilettasken er kommet op. Noget brød og noget ost til midt på dagen er vist også en god idé. Så kan jeg sætte mig på en bænk og spise lidt uden at skulle vente på betjening. Der er bænke flere steder nede ved Tejo ved jeg, og eller kan man altid finde en sten at sidde på, så gammel er jeg heller ikke.
- Det er godt nok billigt her, siger en damestemme bag mig.

Det giver et ryk i min sjæl, jeg håber ikke det kan ses udenpå. Jeg venter lidt, så vender jeg mig langsomt mod nogle andre varer, så jeg kan se hvem der taler. Det ligner et ægtepar, et dansk ægtepar. Jeg tier stille og håber ikke de kan se at jeg er dansk. Jeg kunne vel lige så godt ligne en hollænder eller en englænder. Der er af og til englændere her i byen, det ved jeg af erfaring.

De der ligner ikke Sylvias forældre, de ligner bare så meget et ægtepar fra Danmark, jeg kender nogle stykker af den slags. Det er ikke sådan noget jeg er taget til Lissabon for at se. Jeg er lige ved at gå op til kassen med en tom trådkurv, så jeg kan komme ud af butikken og ud på gaden. Men jeg besinder mig og går over til frugten, der er nok at vælge imellem, og det ser ikke alt sammen så velkendt ud. Jeg tager mig god tid, vælger til og fra og vælger til og fra igen. Da jeg kigger op er det danske ægtepar forsvundet. Jeg går op til kassen og betaler for frugt og grønt og noget brød og spansk ost, der er rigeligt plads til det hele i rygsækken. Jeg køber ikke mælk, jeg skal ikke hjem til køleskabet lige nu, og jeg gider heller ikke slæbe rundt på alt for mange kilo på ryggen, jeg er nødt til at komme ned til Tejo i dag, det skal jeg nå på en god dag, og i dag er en god dag. Jeg ved heller ikke hvor længe vejret vil holde, vi er tæt på Atlanterhavet i denne by.

Jeg går mod vandet efter hukommelsen. Sylvia og jeg endte uden problemer der, det var næsten ikke til at undgå dengang, så hvorfor skulle det være det nu. Jeg synes nok jeg har gået rundt i timevis allerede, men det er nok noget jeg bilder mig ind, jeg har ikke set på klokken. Selvom jeg har kortet med, hjælper det ikke noget at kigge på det når jeg ikke ved hvor jeg er lige nu. Jeg må bare prøve at gå mere nedad end opad, så ender jeg vel nede ved vandet. Vandet må ligge lavere end

byen, det er ikke Holland det her. Og er der ikke en tydelig fornemmelse af vand dernede ad, noget med lyset ?

Nej det er så ikke floden, det er en stor åben plads. Men derfra kan jeg nærmest se vandet, og jeg kan også finde pladsen på kortet, så ved jeg hvor jeg er, og så får kortet igen værdi. Jeg sætter mig på en lav mur og spiser lidt brød og lidt ost og noget frugt. Jeg fik ikke købt noget at drikke, men frugten er saftig nok, så det går. Og jeg rejser mig og går ud mod vandet. Det var ikke lige her vi var dengang, det må ligge et sted til den ene eller den anden side. Jeg kunne sagtens gå langs vandet, men jeg ved ikke hvilken side jeg skal vælge. Jeg tror det er nemmere at tage udgangspunkt i pladsen og finde vej hjem ved hjælp af kortet, jeg har mærket lejligheden af med et kryds med en kuglepen hjemmefra.

*

Det er en glimrende restaurant, og jeg har sat mig indenfor. Det er vejr til at jeg kunne have sat mig udenfor, men det gjorde jeg altså ikke. Jeg var måske for sulten, hvad det så har med sagen at gøre. Det var en glimrende fisk, benene ligger på tallerkenen og minder mig om det. Måske skulle man lige tage kaffen med her.
- Er det ikke Marianne Andersen, spørger en herrestemme.

Jeg kigger op, det er manden fra supermarkedet kan jeg se. Jeg kunne lade som om jeg ikke forstår dansk og bare ignorere ham. Men nu har jeg kigget op, og jeg hedder sgu ikke Marianne.

- Jeg hedder ikke Marianne Andersen, siger jeg.
- Men du var da med til den konference i Nyborg ?

Jeg har aldrig været til konference i Nyborg, så han tager fejl af mig og en anden, det er helt sikkert. Men nu ved han at jeg er dansk, så allerede den første aften i Lissabon skal jeg møde nogen hjemmefra.

- Jeg er bange for at du tager fejl.
- Det er i hvert fald rart at møde nogen man kan tale dansk med hernede.

Har han ikke konen med, kan han ikke tale dansk med hende. Jeg kan endda se hende ved et bord et lille stykke væk. De har sikkert siddet der og fået øje på mig og talt om mig. På dansk.

- Det er i hvert fald lidt sjovt, siger jeg høfligt.
- Du er velkommen til at sætte dig over til vores bord, vi er også færdige med at spise, og så kan vi tage kaffen sammen.
- Jeg er ellers ved at gå. Det er min første dag i byen, så jeg er lidt træt efter rejsen.
- Bare en kop kaffe. Vi har været hernede siden i lørdags, og du er den første dansker vi har mødt hernede.

Så skal jeg til at forklare personalet at jeg bare er flyttet over til et andet bord og ikke bare gået uden at betale. De tjenere er ikke alle sammen lige gode til engelsk. Men jeg er nødt til at sige ja tak, en enkelt kop kaffe vil da være i orden. Jeg har

sådan set selv tænkt på det inden jeg blev opdaget, eller i hvert fald inden jeg opdagede at jeg var opdaget. Vi følges ad hen til konens bord.

- Det er ikke Marianne Andersen, siger han til hende, men hun vil alligevel gerne dele et par kopper kaffe med os.

Han vifter ad tjeneren mens han står op, jeg sætter mig ved deres bord på en ledig stol. Det er et bord til fire, så der er rigeligt plads.

- Du vil også gerne have en lille avec til kaffen, siger han og kigger ned på mig. De har en glimrende brandy hernede, og du skal vel ikke ud at køre bil.

Jeg siger ja tak igen, og han sætter sig, og lidt efter kommer tjeneren med kaffe og brandy, og jeg prøver at forklare ham at jeg sad derovre og har spist der, og jeg er ikke stukket af fra regningen. Det kunne aldrig falde mig ind at gøre sådan noget, jeg ville blive så flov hvis jeg blev taget. Den danske mand insisterer på at betale kaffen og brandyen, så jeg skal kun bede om regningen for det jeg har spist.

Og så sidder vi ellers og snakker, jeg siger mindst, manden siger mest. De to hedder Mona og Svend og de bor i Herfølge. Jeg har ikke noget forhold til Herfølge, jeg har en fornemmelse af at det ligger nede omkring Køge et sted, det er så også det, jeg behøver ikke vide mere. Det er heller ikke det Svend snakker mest om, det er mere det de har set her i byen, og hvad jeg i hvert fald skal sørge for at få set, og jeg keder mig allerede. Jeg har ikke brugt tre dage på at tage til Lissabon for at høre et dansk ægtepar tale om seværdigheder. Der er ingen grund til at blive mindet om danske ægtepar nu. Jeg synes som regel jeg har styr på mine tanker, der er bare af og til synsindtryk eller lyde der forstyrrer mig. Som Mona og Svend. For mig er det ikke duften af Madelinekage der fylder i mine erindringer, men af og til lugten af cigarrøg måske. Mona og Svend snakker og snakker dansk, mest Svend. Han håber vel at jeg lytter dansk, han kan ikke se at jeg slet ikke lytter. Jeg lytter aldrig til folk der tror jeg hedder Marianne. Eller er det alligevel for barnlig en tanke ?

*

Jeg vågner tidligt og er overbevist om at jeg har tisset i sengen. Jeg ved jeg har drømt om to små drenge der står og tisser om kap op ad en betonmur, og jeg har en tydelig fornemmelse af at jeg derfor er kommet til at tømme min blære. Det er da en mindre katastrofe, for godt nok er det mit eget sengetøj jeg ligger i, men madrassen tilhører lejligheden. Jeg løfter dynen for at se hvor slemt det er, og der er ikke noget vådt, og der er ingen skjolder på lagnet. Min overbevisning var indbildning, og nu er jeg nødt til at skynde mig ud på toilettet, for blæren er alligevel ikke tømt kan jeg mærke.

Jeg ved godt hvor billedet af de tissende små drenge kommer fra, vi så det i en fransk film på skolen. Det må have været i første eller anden real, for Jens sad ved siden af mig kan jeg huske, og vi grinede begge to af den scene. Resten af filmen var vist ret kedelig. Vi havde ikke fransk i realen, så måske har det været i en geografitime. Filmen handlede om Nice, det var så nice kan jeg huske, og så

handlede den om Middelhavet. Den var ikke om Lissabon og Atlanterhavet, og det er noget helt andet og større.

Solen skinner ikke så intenst udenfor vinduet, det er vist noget overskyet. Der regner ikke lige nu, men det har vist regnet i løbet af natten, og det kunne måske finde på at gøre det igen. Jeg har ikke den store lyst til morgenmad på en fortovscafé, men det eneste jeg har i køleskabet er nogle frugter fra i går. Jeg skulle have købt kaffe og kildevand i det lille supermarked, så havde jeg kunnet klare mig.

Men jeg kan på den anden side heller ikke sidde her i lejligheden hele dagen, så havde det været bedre at blive hjemme i mit eget hus. Jeg er taget til Lissabon for at se og genopleve Lissabon, og Lissabon er vel Lissabon selvom det regner. Og det regner ikke engang lige nu, og jeg kan ikke vide om det begynder igen. Underlig drøm, den der vækkede mig, jeg har af gode grunde aldrig stået og tisset op ad en mur, jeg ville heller aldrig drømme om at gøre det selvom jeg var blevet født med udstyret til at gøre det. Og så var det næsten alligevel det jeg drømte.

Jeg har da gråvejrstøj med, og hvis jeg er ordentligt påklædt er alt vejr godt vejr. Jeg er selv født og opvokset i vestenvindsbæltet, det her vejr kan jeg sagtens klare. Jeg klæder mig fornuftigt på, smutter lige ind om supermarkedet efter lidt flaskevand, og går så efter kortet målbevidst efter en park. Måske er den opkaldt efter nellikerevolutionen, der er et eller andet med det årstal 1975.

Det viser sig et det nærmest er en skov, så jeg er pludseligt på skovtur, og der et stykke fremme kan jeg se et par komme gående imod mig. Det kunne i uhyggelig grad ligne danske Svend og Mona, det skulle lige passe. Lissabon er en storby, men verden er lille, ha ha ha.

Men da de kommer tættere på kan jeg godt se at det alligevel ikke er Svend og Mona, Svend ville heller aldrig gå med sådan en hat, også selvom det kunne se ud til regn. De er heller ikke lokale, de ligner turister. De kommer endnu tættere på, og nu har jeg ikke noget imod at møde dem, og jeg kan høre de taler ivrigt med hinanden. Det lyder som om de snakker tysk, men ikke helt rigtigt tysk. De ignorerer mig fuldstændigt, så jeg kan også sagtens ignorere dem. Måske har Petra og Jens gået sådan rundt ned i Basel og været udenlandske turister uden at se andet end hinanden, fordi de havde hinanden.

Jeg kommer igennem skoven og finder en restaurant og går ind for at få noget at spise. Jeg ved ikke hvad jeg skal kalde det måltid, det er langt op ad formiddagen, men jeg er sulten. Der er også et spisekort på engelsk til mig, og der er først og fremmest fisk og skaldyr på menuen kan jeg se. Og jeg kan bestemt godt tage et glas vin til maden, jeg er på ferie og må gerne være ligeglad med hvad klokken er.

*

Et par dage senere møder jeg alligevel Svend og Mona igen. Jeg er gået ind i en butik for at se på en jakke, og inde midt i butikken står Mona og kigger på en kjole. Svend har stået ovre ved vinduet, og inden jeg kan nå at komme ud kommer han over til mig og smiler over hele hovedet.

- Verden er lille, siger han ganske rigtigt.

Han griner trods alt ikke, men det er alligevel lige før jeg har det som et mareridt er blevet virkeligt, hvis jeg havde været en lille dreng kunne jeg have tisset op ad hans noble jeans, men jeg tager mig sammen og hilser pænt på dem begge to. Og jeg kan vel sige at jeg skal skynde mig tilbage til lejligheden, at jeg har en aftale med viceværten, noget med badeværelset eller vaskemaskinen. Så må jeg godt nok skyde en hvid pind efter den jakke, men så vigtig er den heller ikke. Og jeg kan også sagtens med en passende undskyldning sige nej til at mødes ved ottetiden på den restaurant Svend foreslår, den samme som forleden, den jeg ellers har undgået, men jeg siger ja tak. Og Mona skal ikke købe den kjole, hun skulle bare se på den, så de forlader butikken og jeg kan få set på den jakke. Jeg køber den, og jeg skal måske også se mig om efter en taske mere. Der er ingen lov der siger, at fordi jeg tog med bus og tog herved, så skal jeg også tage med tog og bus hjem. Og der er heller ingen lov der siger at jeg behøver møde op i den restaurant klokken otte. De ved ikke hvor jeg bor, og chancen for at ramle på dem igen er vel begrænset. På den anden side ved jeg, at det man håber at undgå, det kan man sagtens støde på alligevel. Det er derfor man kan tage en paraply med for at undgå at det bliver regnvejr. Jeg går rundt i Lissabon og finder til sidst en ordentlig rejsetaske, og efter jeg har fået lagt både jakke og rejsetaske op i lejligheden, går jeg hen til restauranten som aftalt. Jeg plejer at holde hvad jeg lover, også selvom det jeg har lovet er tåbeligt.

Klokken er ti minutter i da jeg kommer frem til mødestedet, og jeg er den først ankomne. Jeg finder et bord til tre og fortæller tjeneren at de to andre kommer om lidt. Jeg bestiller et glas vin og sætter mig til at vente. Jeg ved godt hvad der venter mig, så hvis de ikke er kommet senest ti minutter over, fortæller jeg tjeneren at arrangementet desværre er aflyst. De skal nok snart være her, Svend var meget ivrig efter at træffe mig. Jeg ved ikke med Mona, hvor enig hun er med ham. Men de virker altså som et par der er enige om det meste.

Kvart over otte er de her stadigvæk ikke. Har de fået tillagt sig sydlandske vaner, eller er der sket noget. Svend kan være faldet om, han var da lidt rød i hovedet, måske har han forhøjet blodtryk. Det var det Richard Haneberg døde af, sagde de, uopdaget højt blodtryk. Så måske er Svend lovligt undskyldt. Men det kan da også skyldes at de alligevel ikke har lyst til at spise sammen med mig. Måske har de lige så lidt lyst som jeg har, og de har endda hinanden at tale med om det. Hvis en af dem pludseligt er kommet til at sige det, så er de blevet enige om at gå et andet sted hen og spise. Det ville ikke ligne dem, men så godt kender jeg dem altså heller ikke.

Klokken ni bestiller jeg mad til mig selv og en flaske vin. Så er vinen i hvert fald klaret hvis de kommer, og kommer de ikke kan jeg sagtens selv drikke den, jeg

synes næsten jeg har fortjent det. Jeg ved ikke hvad den fisk jeg spiser hedder på dansk, men den smager godt. Jeg ved godt at jeg sidder ved et bord dækket til tre og spiser alene, jeg kan mærke der bliver kigget, og det bliver jeg mere og mere ligeglad med.

Da flasken er tom og klokken er kvart over ti kommer de. Mona er fuld af undskyldninger.

- Vi skulle lige hvile os, siger hun, og så faldt vi i søvn. Og du har allerede spist kan jeg se.

- Og tømt flasken, siger Svend.

Jeg kan ikke få mig selv til at blive lige så flov som de to bør være og som Mona i hvert fald er. Svend har et svedet grin på, jeg skulle have takket nej til den aftale fra begyndelsen. Jeg kan ligefrem høre ham hviske at de har bollet så dejligt. Han har ikke skæg som Rudolf, men han ligner ham på grinet.

- Jeg bestiller bare en flaske mere, siger jeg, og så kan vi nå at spise dessert sammen når I har indhentet mig.

Det er mig der vifter efter en tjener og bestiller en ny flaske vin og tre spisekort, jeg skal jo selv have dessert. Tjeneren synes vist ikke der er noget unormalt i situationen, han ser ikke sådan ud i hvert fald. Nu sidder vi også tre ved et bord til tre, og det virker heller ikke længere som om de andre gæster kigger på os. Svend begynder at fortælle om hvad de har oplevet siden sidst, ikke noget om deres seksualliv, men om en ruin af en kirke.

- Sådan kom den til at se ud efter det store jordskælv, siger han. Og nu står den som en slags monument over det.

- Så ruinerne skal være vores hukommelse, siger jeg.

- Der er altså andre huse der står efter jordskælvet, siger Mona.

Hun har ikke opfattet hvad jeg mener.

- Ja bordellerne overlevede, siger Svend.

- Det var ikke det jeg mente, siger Mona.

Jeg lader dem snakke videre. Vi forstår tydeligvis ikke hvad hinanden mener, selv om vi snakker dansk alle tre. Jeg har også tyvstartet med en hel flaske vin, så måske er det bedst jeg blander mig mindst muligt. Lad dem snakke alt det dansk de vil, de forstyrres ikke mere end de andre restaurantgæster, og de taler alle mulige andre sprog, de fleste portugisisk. Det er altså en god restaurant, en der bruges af de lokale, og de er altid de bedste.

Jeg tager kun et enkelt glas mens de sidder og spiser, og det går udmærket, og da vi kommer til desserten synes jeg vi er på omgangshøjde. Det er også flere timer siden jeg drak det første glas, så det er allerede dampet af.

- Og det ser ud til I har et smukt ægteskab, siger jeg.

Det griner de noget af. De er slet ikke gift, de er bare weekendkærestere, og så er de taget på ferie sammen. Det skal jeg lige nå at synke. Så de er altså mere som

Simon og mig, bortset fra at de er jævnaldrende. Jeg er nødt til at revidere mit billede af dem, synes jeg. Jeg kommer desværre også til at sige det, og så vil Svend da gerne vide hvilket billede jeg så har haft af dem. Den forklaring vil jeg helst ikke ud i, især ikke med halvanden flaske vi i maven eller hvor langt den nu er kommet.

- Skal vi bestille noget kaffe, spørger jeg.

Vi bestiller kaffe, og Svend vil igen have at vi så tager et glas af den lokale sprit til kaffen, så sådan bliver det. Svend begynder igen at spørge hvad jeg så har tænkt om dem, og jeg er nødt til at gå på toilettet mens vi venter på kaffen. Jeg går koncentreret og sikkert.

Da jeg lige så koncentreret kommer tilbage til bordet er kaffen og de små glas kommet, men til gengæld er Sven også gået på toilettet. Det undrer mig lidt at vi ikke har mødt hinanden på vejen. Mona og jeg venter pænt med at røre kaffen og de små glas.

- Jeg har altså været gift, siger hun, men det er nogle år siden. Jeg har også en søn.

Prøver hun nu at være mere normal, eller hvad går det ud på ?

- Hvor gammel er din søn ?

- Han fylder otteogtyve næste gang.

Altså næsten lige så gammel som Simon. Og Svend kommer tilbage og har lynet bukserne, og vi tømmer vores kaffekopper og små glas med den gode lokale brandy. Det er vi ikke længe om, og så vil jeg hjem i seng. Jeg insisterer på at betale for maden og vinen, og Svend siger at så vil han i hvert fald betale for kaffen og brandyen. Vi bliver hurtigt enige, jeg betaler og går, måske bliver de siddende. De tilbyder i hvert fald ikke at følge mig hjem, heldigvis.

Luften er lidt kold ude på gaden, og på et tidspunkt er jeg endda i tvivl om hvor jeg er. Men ude på vejen er der heldigvis sporvognsskinner, og dem kan jeg følge frem til stoppestedet, og så kan jeg igen få kortet til at passe. Jeg husker at tage skoene af inden jeg går i seng.

*

Jeg kan høre Petra kalder på mig. Men de må have bygget om på skolen, dørene sidder ikke som de plejer, og der er kommet nogle trapper ind i bygningen. Og jeg kan ikke rigtigt høre hvor hendes stemme kommer fra, lige meget hvor meget jeg går, kommer stemmen ikke nærmere. Til sidst vågner jeg, og det er stadigvæk mørkt.

Jeg bliver hurtigt irriteret. Det hernede har hun ikke noget med at gøre, slet ikke med pigestemmen fra syvende klasse. Jeg prøver at tænke tilbage til middagen med Svend og Mona, hvor mon de har mødt hinanden, det kan sagtens være på arbejde i deres alder. De render vel ikke på værtshuse og natklubber til hverdag. Men naturligvis kan de også have mødt hinanden i bowlingklubben eller

kirkekoret, jeg ved ikke hvordan den slags foregår i Herfølge. Hvor stor er den by, har de et kirkekor der, der er kun to gamle damer der synger i vores kirke. Men vi havde vist et kirkekor engang, jeg synes jeg kan huske det.

*

Det er altså fredag, så det er i overmorgen klokken tolv jeg skal være ude af lejligheden, en rengjort lejlighed. Min ferie er lang nok til at jeg kunne blive hernede eller tage et andet sted hen, hernede i nærheden eller måske endnu længere væk. Der er også tid nok til at jeg kunne leje en cykel og køre hele vejen hjem. Men det gider jeg godt nok ikke. Og nu kan jeg se billedet af min egen seng for mit indre øje, mit eget lille hus og min egen meget lille have. Jeg gider heller ikke sidde i en bus på turen, jeg vil flyve. Helst ville jeg beames hjem hvis den teknik var opfundet. Nu har jeg også den nye taske. Den flyvetur er jeg nok nødt til at begynde at planlægge allerede nu, jeg ved ikke hvor meget der er lukket i weekenden hernede.

Jeg skynder mig at stå op, jeg har i den grad brug for at få styr på det her. Når jeg forlader lejligheden er min midlertidige base opbrugt, og jeg må have en snor ud til den permanente base. Det kan godt være at Jens og Barbara og Fie og alle de andre har styr på det hele på kontoret, men det er trods alt mit ansvar at det fungerer. Og Petra og resten af byen, det er vel for resten derfor jeg har drømt om hende hernede i nat. Om hendes stemme i hvert fald, den kaldte på mig. Alt det er alligevel meget mere mig end de idioter fra Herfølge nogensinde bliver. Jeg laver kaffe og tager et par boller i køleskabet, det må være dagens morgenmad. Kan jeg så få en flybillet her i byen, eller skal jeg ud til lufthavnen efter den, det må jeg finde ud af snart.

Nu skal jeg lige have noget rent tøj på så jeg kan mærke hvor effektiv jeg er. Måske endda den nye jakke, vejret er lidt gråt igen i dag kan jeg se. Det var sådan et vejr vi havde til Richard Hanebergs begravelse kan jeg huske. Som regnskabschef var jeg nødt til at deltage sammen med de andre afdelingschefer fra fabrikken, det var stadig en lidt sær fornemmelse at være en del af den flok. Der var også nogle fra hans familie med. Han havde ikke haft tid til at efterlade sig kone og børn, men hans lillesøster Rosa, der havde været bestyrelsesformand, var der sammen med sin svenske mand og deres voksne sønner. Sønerne var på alder med mig, alle andre var noget ældre, den jakke jeg har købt hernede ville ikke være gået i den forsamling. Det var også en anden tid, selvom det ikke er flere hundrede år siden. Det er helt tilfældigt det var i det forrige årtusinde, tiden er vist ligeglads med de menneskelige betegnelser for den, den har ikke brug for matematik. Måske er det derfor jeg som matematiker ikke forstår den.

Kaffen er god nok, bollerne kan godt dypes uden at krumme for meget i koppen, jeg finder kortet frem. Og der er alligevel ikke så lang til lufthavnen, den ligger nærmest inde i byen, jeg kan gå til den. Jeg ville kunne gå til flyet, hvis jeg kun havde haft rygsækken, det er for langt hvis jeg også skal have tasken med. Men jeg kan gå derud og sikre mig en billet, helst en direkte til København, jeg skiftede

nok undervejs herved. Så vil jeg også have et tidspunkt til på søndag. Det kan være dagens projekt at gå den tur uden den store oppakning. Og uden at møde Svend og Mona. Så vil jeg have udrettet noget, jeg kan mærke at min sjæl er på vej hjem.

Jeg må nok gå med kortet i hånden hele vejen, jeg gider ikke gå forkert på den her tur. Den er lang nok i sig selv, ikke uoverkommeligt lang, men lang nok til at jeg vil undgå omveje. Delgado hedder lufthavnen, var der ikke en cykelrytter der hed det engang. Det er vel ikke ham de har opkaldt lufthavnen efter. Jeg kan købe noget frokost på vejen. Det er planen for i dag, så må vi se med lørdag.

Det gjorde en tydelig forskel at det var Haneberg selv der havde udpeget mig til regnskabschef. Jeg var ikke en af de gamle, men jeg var godkendt af den gamle. Det betød noget, også selvom Haneberg Elektronik var blevet et aktieselskab. Sådan var det i hvert fald på fabrikken, der var her Haneberg selv havde gået rundt og rodet med de stødfaste radiatorer og sine specialpærer. Det de lavede i Skåne var bare frugten af arbejdet hos os, vi var hjertet i virksomheden, selvom Haneberg havde et kontor og en lejlighed i København.

Jeg pakker ikke noget i rygsækken, jeg skal ikke afsted i dag, jeg skal bare sikre mig en billet til København og et tidspunkt for min afrejse. Jeg går ud på trappen og ned på gaden.

*

Jeg trænger til at sidde ned, men det er for tidligt at sætte sig for at få noget at spise. Og der kommer musik ud fra noget der ligner en kirke derinde til højre. Der foregår vel ikke noget særligt derinde sådan en fredag formiddag, måske er det bare nogle der øver sig. Det lyder sådan set heller ikke så kirkeagtigt og helligt. Jeg kan vel kigge ind, og der er vel noget at sidde på derinde. Så kan det være min undskyldning for bare at sidde, at jeg lytter til musikken.

Jeg går forsigtigt, næsten lydløst ind, og der står en bæk derinde, og så er der tre unge mennesker der spiller saxofon i et hjørne af kirkerummet. Det er ikke jazz selvom det er saxofon, det lyder mere som en slags klassisk musik, og mere muntert end kirkeligt. På den anden side kan kirkemusik vel også af og til være munter, er der ikke noget med at evangeliet betyder det glade budskab, det har jeg da hørt engang. Og så er de vist katolikker alle sammen herved, og så er det måske noget andet. Jeg sætter mig helt ude på den ene side af bænken, der står opad en væg.

Det er faktisk underligt så lidt Sylvia har fyldt i mit hoved herved, det var måske ikke så vigtigt hvem hun var, mere at hun var der. Hun var ellers en køn pige så vidt jeg husker, jeg har i hvert fald syntes det dengang, så det ville jeg nok også synes i dag. Hun var vist i øvrigt også katolik, det mener jeg hun fortalte, og det var ikke noget hendes far gik så højt op i, sagde hun, men det gjorde hun altså. Det kan man godt i England, det kunne man i hvert fald dengang. Vi var slet ikke inde i kirker på vores tur rundt, vi var nede ved Tejo, vi fandt det hellige sted, og nu

sidder jeg i en kirke og hører saxofonmusik, munter saxofonmusik. Så vidt jeg kan se er det tre unge piger der spiller, jeg er ikke helt sikker, to af dem er måske drenge. De er i hvert fald kønne alle tre. Måske synes jeg at den ene af dem ligner Sylvia, jeg er ikke sikker, det er så længe siden jeg så hende sidste gang. Måske ligner hun mere Petra som ung med de mørke krøller. Hvis hun altså er en pige. De ser ikke ud til at være mere end en seksten – sytten år. De kan i hvert fald spille, og det ser ikke ud til at de har langt mærke til at jeg sidder her. Petra var blevet klippet helt kort i Esbjerg, jeg kunne næsten ikke kende hende da de kom tilbage til byen, det var kun fordi jeg så hende sammen med Jens jeg vidste det var hende. Hun var også begyndt at blive gråhåret allerede dengang. Sylvia var næsten helt hvidhåret så vidt jeg husker, det var i hvert fald lyst.

Så har jeg vist siddet ned længe nok, så jeg rejser mig og går ud. Jeg tror de tre saxofonister får øje på mig på vej ud, der kommer en del lys ind ad døren, gråvejret er forsvundet, nu skinner solen udenfor. Næste gang kan jeg sagtens sidde på en udendørs bæk, når jeg kommer forbi en. Eller jeg kan spise frokost på en udendørs restaurant uden at have den nye jakke på.

Jeg går forbi en kiosk der sælger noget pandekage-noget. Man kan få pandekagen både med Nutella og med noget rødt der ser lidt chiliagtigt ud. Jeg tager en med chili og køber også en flaske vand. Og efter jeg har spist er jeg glad for den flaske, men sådan noget må af og til afprøves, ikke kun fordi det er billigere, men også for at få udvidet sin horisont. Jeg kan prøve den med Nutella en anden gang, så kan vandet hjælpe mig af med den søde klistrede smag i munden. Den chili var sådan set også lige så sød som den var stærk, det skal jeg lige have med. Den er nok lige så usund som Nutellaen.

Ude i lufthavnen finder jeg en skranke hvor jeg kan købe en direkte billet til København på søndag. Klokkeren fjorten passer mig fint, så skal jeg være herude klokken tretten, og det passer med at jeg skal være ude af lejligheden senest tolv. Jeg må nok tage en taxa til den tur, og den skal jeg nok også have bestilt i forvejen. Det her kan jeg, det er jeg uddannet til både på handelshøjskolen og på kontoret. Nu skal jeg bare hele vejen tilbage til lejligheden på gåben, og det er lidt træls nu. Og jeg skal huske at jeg er gået herud fordi en tur hjem med bus og tog vil være endnu mere træls. I starten kan jeg sagtens gå tilbage efter hukommelsen, jeg kan godt vente med at finde kortet frem igen.

*

Jeg har afprøvet en hel del bænke på hjemturen, og så er der en plakat på en mur der fanger min opmærksomhed. Det ser ud til at der er en slags teater inde bag den mur, og der er vist en forestilling lørdag eftermiddag. Jeg kan ikke læse portugisisk, og det er vist det eneste sprog den plakat er skrevet på, men så meget kan jeg godt tyde, selvom jeg er matematiker og ikke har haft latin. Lørdag eftermiddag er i morgen eftermiddag, min sidste dag hernede, og det skal jeg da markere på en eller anden måde. Men ikke med en lang våd aften, så bliver søndag formiddag alt for hård og hektisk. Jeg ser over på den anden side af gaden, og der

ligger en nydelig restaurant. En plan begynder at tage form i mit hoved, den er sådan set serveret for mig på et sølvfad lige her. Min ferie hernede lakker mod enden, jeg er begyndt at lægge fornuftige planer, jeg er på vej hjem til mig selv.

Det har da været en dejlig tur hernede. Den er ikke gået som forventet, men var planen ikke at jeg ikke skulle forvente noget som helst. Det er i hvert fald sådan jeg er nødt til at huske det nu.

Jens har et billede af Petra liggende i sin skrivebordsskuffe. Jeg var ikke inde på hans kontor for at se på det, jeg vidste ikke at det var der, jeg skulle hente et eller andet efter han var gået. Det havde været mit kontor engang, ligesom det havde været Severins kontor før det blev mit, så jeg følte mig bestemt ikke som en fremmed. De papirer jeg skulle bruge havde han lagt frem i sin udbakke, men skuffen stod også lidt åben, og da jeg prøvede at skubbe den i, bandt den lidt. Jeg kendte den skuffe godt, så jeg trak den lidt længere ud for at køre den lidt mere lige ind. Og der lå billedet af Petra i hvid underkjole og ikke så meget andet. Jeg ved ikke om Petra har godkendt at han har det billede, hun har i hvert fald ikke godkendt at han har det liggende i skuffen hvor enhver kan komme til at se det, så godt kender jeg hende. Hun er stadig en flot kvinde synes jeg, så hun har ikke noget at skamme sig over, men alligevel.

Der er også et billede af nogle letpåklædte dansende herrer og damer på plakaten, så det er måske en balletforestilling. Jeg har ingen forstand på ballet, jeg har set lidt i fjernsynet, og det har aldrig sagt mig det helt store. Men måske er det noget andet når man ser det i virkeligheden. Restauranten på den anden side af gaden ser helt rigtig ud. Ifølge kortet er der ikke alt for langt hjem til lejligheden. Og en eftermiddagsforestilling er en eftermiddagsforestilling. Beslutningen er taget.

Jeg smutter lige omkring det lille supermarked, jeg ser ingen jeg kender derinde, og jeg køber noget let med til aftensmad, det vil ikke svine for meget i mit lille køkken, og jeg gider ikke rende mere rundt i dag.

*

En dag jeg skulle med Therese på shoppingtur, vi havde aftalt det om fredagen, stod jeg lørdag morgen i hendes køkken og ventede på at hun skulle blive færdig med morgenmaden. Han sad der i en hvid badekåbe og spiste to blødkogte æg mens jeg stod der og var fuldt påklædt, og jeg var ikke helt sikker på om det var hende eller mig der var forkert klædt til lejligheden. Men vi skulle handle inden butikkerne lukkede, og den gang lukkede de fleste klokken tolv eller tretten om lørdagen.

Den slags problemer har jeg ikke nu. Jeg sidder her som det passer mig og spiser min morgenmad helt alene, der er ingen der kan se mig have ondt af det, mit hår er sikkert helt latterligt, og det kan jeg være noget så ligeglad med. Jeg rydder pænt af efter mig, der er ingen grund til at det er mere besværligt i morgen end nødvendigt. Så går jeg i bad. Jeg har tøj nok til begge dage, så det snavsede kan

bare ryge i et af rummene i den nye taske, jeg behøver ikke vaske mere her i lejligheden. Den sæbe der er tilbage i pakken kan sagtens stå til den næste turist, jeg skal ikke bruge mere turistvaskepulver. Det smiler jeg lidt af.

Jeg har taget mig god tid, så da jeg er nede på gaden kan jeg sagtes begynde at gå mod restauranten for at få frokost, nu sidder mit hår ikke længere latterligt, jeg har set det i spejlet mere end en gang. Jeg kigger lidt på butikkerne på vejen, måske er der ruder jeg kan se mig selv i engang mere. Og når jeg nu tænker på den shoppingtur med Therese, så var det vist der hun købte sine røde støvler. Jeg fik ikke købt noget på den tur, det kan jeg i hvert fald huske.

Det plejer at være lettere at sidde at spise alene til frokost end til aften på restauranterne. Til frokost er man ikke den eneste der sidder alene. Men det gælder ikke om lørdage kan jeg se, og det siger også sig selv. Flere af bordene her er fyldt med unge mennesker i højt humør. Jeg sætter mig ved et hjørnebord og bestiller en omelet og et glas hvidvin. Og det er nærmest allerede en teaterforestilling at se på de andre selskaber herinde, så det kan jeg i hvert fald nyde. Omeletten og hvidvinen er heller ikke helt ringe.

Da vi nærmer os tiden for balletten i teateret overfor, er der almindeligt oprud ved mange af bordene. Der er vist en del andre der har samme plan som jeg har, og den er da også oplagt. Frokostrestaurant og eftermiddagsforestilling lige overfor hinanden, det kan noget.

Da jeg er kommet ind i salen og ser mig om, kan jeg se at jeg ikke er den eneste voksne tilskuer, men de unge fylder en del, og lyder af en del mere. Jeg håber de dæmper sig når forestillingen begynder.

Det kan de godt. Musikken er vist klassisk, jeg mener endda jeg kan genkende noget af den, jeg ved ikke hvad det hedder, jeg har aldrig interesseret mig for det, jeg har bare nydt det af og til. Og slukket for det af og til. Det kan ikke være det der har trukket så mange unge mennesker til ballet. Men da de fire dansere, to unge mænd og to unge kvinder kommer på scenen, forstår jeg det på en måde bedre. De er mindst lige så letpåkledte som de er på plakaten. Kvindernes, eller skal jeg sige pigernes tøj er da ikke helt gennemsigtigt, men det er heller ikke ugennemsigtigt. Fyrene er i en sort og lige så luftig påklædning.

I begyndelsen danser de bare lidt fjollet rundt, nogle gange to og to, nogle gange alle fire på en gang. Og på et tidspunkt begynder fyrene at slås. Først er det lidt i sjov, ser det ud til, men så begynder det at udvikle sig vildere og vildere, og til sidst slås de for alvor. Og selvom jeg ved det er en ballet, ser det både indædt og voldsomt ud.

På et tidspunkt får de slået det sorte tøj af hinanden, og så slås de splitter nøgne midt på gulvet, mens de to piger står i hver sit hjørne og ser til, og jeg tænker på om de så skal slås bagefter.

Der er i hvert fald ingen tvivl om de to slagsbrødres køn nu, sådan som de vælter rundt, man kan se det hele, og jeg bemærker at den ene af dem er særdeles veludrustet. På et tidspunkt får den anden fyr fat om ham lige der og bruger det til at trække sin modstander med ud af scenen. Publikum er helt tavst men man kan tydeligt mærke alle tilstedeværende i rummet. Jeg ved ikke om de venter på at pigerne skal begynde at slås på samme måde.

Det gør de i hvert fald ikke, de danser bare lidt forsigtigt rundt, nærmest som om de er blevet lidt usikre. Og lidt efter kommer de to fyre ind igen, nu let og hvidt påklædte ligesom pigerne. Og så danser alle fire en munter dans, og noget af det ligner deres dans fra begyndelsen af forestillingen, måske er det en gentagelse, jeg er ikke sikker. De to fyre begynder i hvert fald ikke at slås igen, på et tidspunkt er forestillingen forbi og vi klapper. Jeg nøjes i hvert fald med at klappe.

Hvis budskabet i den forestilling er lige så banalt som det i hvert fald ser ud til at være, så har dansen altså taget udgangspunkt i den ene fyrs pragtorgan, kernen i forestillingen var det det skulle vises frem, så på det punkt var det show på niveau med noget Rudolf kunne have fundet på. Men de unge virker tilfredse, og de andre voksne tilskuere rejser sig også op og nogle af dem pifter og tramper i gulvet, som om de håber på at pifte og ryste påklædningen af alle fire dansere. Mens alle de applauderende beholder alt tøjet på, og sådan ville Rudolf i hvert fald ikke have gjort det.

Det var heller ikke den forestilling jeg havde regnet med at se, slet ikke her i Lissabon, men sådan skal man lære så længe man lever. Og det her kan jeg sagtens fortælle om når jeg kommer hjem, det er lige før jeg glæder mig til at gøre det. Nu går jeg lige hjem til lejligheden og tilbereder mit sidste aftensmåltid der.

*

Jeg er sikker på at det hele er i orden nu. Lejligheden ser ud som da jeg ankom, den er måske en lille smule renere, men det brokker de næste gæster sig nok ikke over. Selvom opholdet i Lissabon godt nok har været en vild oplevelse for mig, en planlagt vild oplevelse, så er jeg gammel nok til at ville forlade byen så pæn og ren som muligt. Det er faktisk en pæn by, og nu er det ikke til at se at jeg har brugt lejligheden her, jeg kan med god samvittighed gå ned til min taxa. Den er ankommet særdeles planmæssigt, og jeg har lagt planen. Jeg er i allerhøjeste grad på vej hjem.

Rygsækken sidder på min ryg, den nye taske har jeg i min venstre hånd. Jeg kan låse døren og gå ned og aflevere nøglen til den gamle kone i stuelejligheden, hun venter mig, er jeg sikker på. Og hun har lagt mærke til at jeg ikke har haft gæster i lejligheden.

Taxachaufføren har åbnet bagsmækken, men jeg vil hellere have både rygsæk og taske med ind på bagsædet. Måske kan jeg få lov til at have begge dele med i kabinen når jeg kommer ud til flyet, vi må se hvad de siger i lufthavnen.

Jeg sidder alene på bagsædet mens taxachaufføren er helt tavs foran ved rattet. Og jeg sidder trods alt ikke og vinker ud ad sideruden. Jeg forlader byen stille og roligt, taxaens motor er behageligt lydløs og velsmurt. Folk går forbi ude på fortovene og kigger på alt andet end en forbi kørende bil. Måske kan jeg få fat på en dansk avis på flyet, der plejer at ligge aviser til passagerer på business class. Jeg har kun billet til monkey class, men jeg kan måske købe en af de aviser. Jeg har slet ikke fulgt med i nyhederne hernede, så jeg ved ikke hvad der er sket derhjemme i over en uge, så nu vil jeg gerne opdateres.

Så er vi allerede ved lufthavnen, turen var lang på gåben i fredags, men i taxaen er den hurtigt overstået. Jeg går ind i lufthavnen og er hurtigt en del af strømmen af rejsende. Jeg får ikke lov til at tage både rygsæk og taske med i kabinen, et styk bagage, det er reglen. Jeg lader tasken gå afsted på båndet, selvom den er den letteste, jeg kan bedre tåle at miste snavsetøjet og sengetøjet end mine personlige ting og sager og min pung. Men så bliver jeg altså nødt til at stå og vente ved bagagebåndet i København. Jeg håber på en begivenhedsløs og måske endda lidt kedelig hjemtur.

4. Hjem

Jeg havde et glimrende forhold til Severin, vi var dus fra starten, men jeg lærte aldrig at kalde ham Markus. Haneberg kaldte ham kun Markus når han talte direkte til ham, han omtalte ham altid som Severin over for os andre. Han havde det vist haft det fint i årevis med sine debitorer, de andre fortalte senere at han flere gange havde sagt nej til at blive regnskabschef. Og efter han så alligevel blev det, blev han aldrig rigtigt dus med den rolle. Han var min chef i nogle år, og jeg tror aldrig han i al den tid gav mig en direkte ordre. Han fortalte mig bare hvordan det blev gjort og hvordan de altid havde gjort her på kontoret, det var altid den normale praksis der satte rammerne, det var aldrig ham der gav en ordre. Og han skældte mig aldrig ud.

Jeg havde et godt forhold til ham, men jeg er ikke sikker på at han havde et godt forhold til mig. Ind imellem var det nærmest som om han var bange for mig, eller i hvert fald nervøs ved mig. Når jeg tænker på det nu, kan det sagtens have ødelagt vores forhold set fra hans side. Han snakkede også om hvor gammel og træt han var blevet, det gjorde han faktisk mere og mere, og det var da ikke altid lige inspirerende, men jeg kan heller ikke huske det på noget tidspunkt blev irriterende for mig. Det fik mig snarere til at føle omsorg for ham, og for en der var så grøn som jeg var dengang har det nok været en behagelig følelse af overskud. Sådan var det nok.

Så da han fortalte mig at han gik på pension og Haneberg vist ville lade mig efterfølge ham, og det skulle han vist ikke have sagt, for Haneberg havde sagt at han selv ville fortælle mig det. Da han fortalte mig det blev jeg ikke overrasket, jeg blev bare glad. Og så kunne det for mig være helt ligegyldigt med den handelshøjskole, så var mit CV mere værd en et eksamenspapir. Jeg havde sådan set næsten glemt den skole.

Jeg blev da kaldt til møde inde i København, jeg skulle have det officielt at vide inde på Richard Hanebergs kontor og ikke på mit eget ude hos os. Haneberg sagde også stadig De til mig. Det hele skulle først træde i kraft efter sommer, og så kunne vi bruge sommerperioden til en stille og rolig overdragelse, så det var altså et år uden sommerferie dengang. Det er nogle år siden nu. Mange år, når jeg tænker efter.

Der snakkes en del dansk i flyet, måske også lidt svensk eller norsk, jeg hører ikke så meget efter. Mona og Svend er i hvert fald ikke med, de skulle vist ellers også hjem i dag. Men de har måske fundet et fly direkte til Herfølge.

Da jeg blev regnskabschef var jeg for længst flyttet hjemmefra til min egen lejlighed, men med den nye stilling og løn kunne jeg godt tillade mig at se mig om efter et hus. Min mor hjalp mig med at vælge, hun havde både prøvet det før, det med at vælge et hus. To gange endda, både sammen med min far og senere alene. Og det har været et godt køb, og jeg kan ikke længere få en lejlighed for det jeg giver i månedlig ydelse, knapt nok et værelse. Det er ikke større end jeg kan

overskue det, jeg kan selv lave de fleste småreparationer, og det lærte min mor aldrig. Hun fik det altid ordnet ved venners hjælp, og da jeg blev ældre med min hjælp. Det var nok sådan jeg lærte at gøre den slags, og det har været med til at gøre at jeg sidder billigt og godt. Jeg er en solid og selverhvervende person, også haven holder jeg selv, den er heller ikke for stor, indkørslen optager en stor del af grunden, og den er dækket med fliser. Der er plads til to biler der, både til min egen og til Simons når han er på besøg. Den kan også benyttes af andre besøgende hvis det skal være.

Inde på det store fælleskontor var det stadig Annette og Karin og Peter der passede butikken, og Haneberg syntes at en af dem skulle overtage debitorerne efter mig. Jeg skulle selv vælge, jeg kunne ikke love nogen lønforhøjelse til vedkommende, det var der slet ingen grund til, men muligheden for et enekontor ville nok trække. Allerede dengang havde jeg allerede en noget anden organisationsplan i tankerne, men det var jeg nødt til at holde for mig selv. Jeg havde fået lov til at underskrive checks op til ti tusind, Haneberg syntes allerede han havde strakt sig langt, og han følte sig bestemt ikke så gammel og udslidt som Severin.

Hverken Annette eller Karin ville have debitorerne, så jeg var nødt til at give jobbet til Peter. Det havde Haneberg advaret mig imod, Peter havde vist allerede lagt billet ind på jobbet som regnskabschef. Han havde ikke skrevet en ansøgning, jobbet havde ikke været slået op, men han havde i en samtale med Haneberg antydnet at han med sin anciennitet var det naturlige valg efter Severin. Peter var sådan set kun en smule ældre end mig, men han havde været på kontoret i nogle år mere end mig, og han var en ambitiøs ung mand. Jeg var nødt til at puste mig op et par gange, og det endte med at jeg slet ikke behøvede at fyre ham, han rejste selv. Og så skulle han erstattes, og det var sværere end jeg havde forestillet mig. Så i første omgang passede jeg både mit gamle job og mit nye, det var ligesom Severin havde gjort, og jeg var trods alt ikke så gammel og træt som ham.

Jeg havde flere ansøgere til samtale, men de par stykker jeg syntes om, havde ikke lyst til jobbet når det kom til stykket. Jeg ved ikke om det var den gamle organisation eller den unge chef der var for skræmmende. Måske var det lønnen, den måtte jeg ikke selv pille ved.

Så er vi allerede henover Tyskland, vi er snart hjemme. En stewardesse kommer og tilbyder mig en ekstra kop kaffe, hun har en stålblank termokande i hånden. Jeg siger pænt ja og tak. Hun er ikke dansk kan jeg høre, så jeg svarer hende på engelsk. Yes please, det er ikke noget problem i vore dage.

Jeg kan huske at Therese engang viste mig en dildo inde på sit værelse, jeg ved ikke om det var hendes egen, og jeg ved heller ikke hvad jeg skulle se den for. Jeg tror ikke hun selv havde købt den, dengang skulle man selv gå ind i en specialbutik for at købe sådan noget. Det kan også være det var hendes mors hun havde fundet, men hvis jeg havde fundet en dildo i mine mors ting, ville jeg i hvert fald ikke have vist den til nogen. Jeg ville ønske at jeg aldrig havde fundet den.

Måske var Thereses mor sådan, og så blev Therese også sådan. Han sagde for eksempel kusse om sit eget kønsorgan, det var betegnelsen for hende, og hun talte om den ligesom hun talte om sin mave eller sin frisure. Da jeg senere mødte Rudolf brugte han ordet på en anden måde, han talte meget om forplantningsorganer og hvordan de kunne bruges, i hvert fald når vi var i hans lejlighed. Sådan var Therese slet ikke, hun talte heller ikke om at bruge dildoen, hun syntes vist bare den var sjov. Den var nok hendes mors, når jeg tænker efter. Jeg syntes måske også den var lidt sjov dengang.

Therese snakkede vist aldrig om sex med mig. Det var Petra der gjorde det ind imellem, og det var længe før, det var mens vi var helt unge. Hun spurgte engang om jeg havde prøvet at stikke noget ind når jeg onanerede. Det var ikke dengang med cigaren, for hun var helt ædru da hun spurgte, jeg tror det var helt tilbage i syvende. Jeg havde i hvert fald slet ikke lyst til at tale om det da hun spurgte, og jeg var irriteret over at hun bare gik ud fra jeg gjorde sådan noget. Det er mange år siden nu, og vi boede bestemt ikke i København. Men nu er jeg på vej hjem til mit eget hus, og på fredag kommer Simon, og jeg har stadig ferie. Det har han så ikke, så det bliver kun en weekend som det plejer for os.

*

Huset står der endnu, bilen står der endnu. Blomsterne indenfor skal have noget vand, græsset skal have en omgang i løbet af ugen, men blomsterne skal have med det samme. I morgen kan jeg købe ind, i dag nøjes jeg med at tage til aftensmad fra fryseren, det er fint nok. Og der ligger en flaske hvidvin i køleskabet og byder mig velkommen hjem.

Efter Hanebergs begravelse, og den foregik som han havde ønsket det hjemme i vores kirke, fik jeg en snak med søster Rosa. Jeg havde mødt hende som bestyrelsesformand et par gange, både inde på kontoret og en gang på mit eget kontor. Da Haneberg Elektronik blev et aktieselskab ville Haneberg ikke selv være bestyrelsesformand samtidig med at han var administrerende direktør, han var overbevist om at det bragte uheld, jeg ved ikke hvor han havde den opfattelse fra. Nu havde Rosa arvet hans aktiepost, og hun var allerede gift med fabrikschefen i Sverige. Richard Haneberg Elektronik A/S var godt nok en lille international koncern, men det hele var blevet i familien.

Arrangementet efter bisættelsen foregik i det hus Haneberg havde beholdt her i byen, selvom han sjældent brugte det, han overnattede næsten altid i lejligheden i København. Huset var stort nok til alle gæsterne, og det havde været holdt pænt selvom det ikke havde været beboet, og nu gjorde det da lidt gavn. Rosa vidste bestemt godt hvem jeg var, hun havde vist ikke bare arvet aktieposten efter sin storebror, hun havde også arvet respekten for mig. Jan Bläckvig, hendes mand, var også til stede i huset, men han var ikke med i samtalen. Hun ville komme forbi i løbet af den kommende uge, sagde hun, og det lød som om hun havde planer med mig, det var bare ikke noget hun ville tale om før efter begravelsen var overstået.

Hun kom på mit kontor allerede dagen efter, uden manden, og hun havde bestemt store planer med forretningen og med mig. Hun var nødt til at gøre sin mand til administrerende direktør, og hele udviklingsafdelingen skulle derfor samles i Skåne. Til gengæld ville hele administrationen blive flyttet hertil, og jeg skulle derfor være økonomidirektør med det fulde ansvar for den side af sagen. Jeg ville gerne have jobbet, men jeg brød mig ikke om at få titels som økonomidirektør. Jeg ville gerne påtage mig det samlede ansvar for firmaet administration og økonomi og også tage mig af budgetter og valuta, det havde jeg i praksis allerede stået for siden jeg blev regnskabschef, men jeg ville ikke være noget som helst direktør.

For at være ærlig handlede det om Jan Bläckvig, den gamle fabrikschef fra Sverige der også var Rosas mand, han havde aldrig været min yndlingsamarbejdspartner. Hvis vi to skulle være direktionen, ville jeg skulle mødes jævnligt med ham, og manden gav mig ærligt talt myrekryb, der var noget decideret ulækkert ved ham syntes jeg. Jeg sagde ikke noget om det, Rosa var trods alt gift med manden, selvom hun havde beholdt efternavnet Haneberg da de blev gift. Det var ikke så sædvanligt for en hustru at beholde sit pigenavn i de dage, men sådan var Rosa også.

Vi endte med at blive enige om at jeg skulle kaldes økonomichef med direkte reference til bestyrelsen, det vil sige til hende. Jan Bläckvig var nødt til at få en stilling som administrerende direktør, sådan en skulle vi have ifølge lovgivningen, men i praksis ville Rosa være overordnet chef for os begge to. Jeg blev i øvrigt ved med i det daglige at kalde mig regnskabschef i stedet for økonomichef, for mig var det et fedt, og det er stadig det gamle skilt der sidder på døren til mit kontor. Jeg fik løn og prokura som var jeg med i direktionen, så det var en model både Rosa og jeg kunne leve med.

Nogle år senere byggede vi en ny fabrik udenfor byen, så det kun var det danske lager og administrationen der var tilbage i den gamle bygning, vi kunne sagtens bruge pladsen. Og firmaet skiftede navn så det kun hed Haneberg Elektronik A/S, det kaldte de fleste det alligevel i forvejen. Og vi har stadig et billede af Richard Haneberg hængende i receptionen, så vi ikke glemmer vores rødder. Sådan et billede har de også hængende ovre i Skåne. Rosa var en glimrende og pragmatisk bestyrelsesformand, hun var noget mere moderne indstillet end sin storebror.

Så ringer Simon, og jeg er sådan set på vej i seng, jeg har i hvert fald rejst mig og besluttet at lade glasset stå til i morgen. Det har været en lidt hård dag synes jeg, og i begyndelsen har jeg lidt svært ved at opfatte hvad han vil tale om. Noget med en pige, så vidt jeg kan høre.

Jeg ved jo godt han af og til har andre forhold, andre kvinder, det har han aldrig lagt skjul på. Jeg har lige så meget frihed hvis jeg har lyst, det er aftalen. Det har jeg så ikke benyttet mig af længe, men det skal ikke være hans problem. Vi har aftalt at vi er weekendkæresten, ikke andet. Det var vel også sådan de to fra Herfølge havde det, de kaldte det også weekendkæresten. Men jeg tror alligevel ikke det var helt det samme for dem, sådan lød det i hvert fald da jeg talte med

Mona. Det blev ikke sagt ligeud, det var bare min fornemmelse. Jeg var heller ikke helt ædru på det tidspunkt. Nu er der noget andet i luften.

- Vi har aftalt at flytte sammen, siger han.
- Hvem vi ?
- Mig og Olga.

Vi har også aftalt at vi ikke siger navne på de andre. Hvis vi skal være ligeglade med andre forhold, skal vi ikke kende navnene.

- Du siger hendes navn nu.
- Du spurgte selv.

Jeg kan vel også være ligeglad med hvem han bor sammen med og hvor han bor, det er aldrig mig der besøger ham, det er altid ham der besøger mig. Men det her handler om, at det vil han holde op med. Han er ved at slå op med mig, det kan jeg høre på det hele. Det kan man vel godt gøre over telefonen, jeg har selv gjort det en gang. Men jeg ringede ikke til Morten lige efter han var kommet hjem fra ferie, det var mig der var kommet fra Lissabon. Nu er jeg igen kommet hjem fra Lissabon, og nu sker det for mig. Der må være noget med den by, eller er det for neurotisk at tænke sådan.

- Så det betyder at du ikke kommer på fredag ?
- Nemlig. Jeg kommer og henter mine ting på et tidspunkt og afleverer nøglen.

Ja, han skal have plads til en ny nøgle i nøgleknippet i stedet for. Jeg lægger på, jeg ved ikke om han er færdig med samtalen, men det er jeg i hvert fald. Manden har fundet sig en yngre model, det er så typisk. Og planen er så at jeg nu bare skal gå i seng og falde i søvn.

Han har vel haft gang i den Olga i længere tid. Olga, hun er garanteret ikke så gammel som navnet lyder. Og så tror da fanden der ikke har været så meget fut i ham i den sidste tid, den sidste tid med mig. Det var sgu ham der blev kedelig, jeg har ikke ændret mig. Falde i søvn, det tror jeg så ikke. Godt jeg lod glasset stå.

*

Solen vælter ind i soveværelset, jeg ligger som en strandet hval i min seng. Jeg er måske ikke lige så stor, slet ikke, men jeg har lige så svært ved at bevæge mig. Min krop er gået helt i stå, det er kun min hjerne der hvirvler rundt om sig selv. Men jeg skal altså ikke ligge her og dø over et endt forhold, sådan noget har jeg overlevet før. Ikke helt sådan noget, men alligevel. Jeg var da glad for Simon, men jeg har hele tiden forventet det her, jeg havde måske bare glemt det lidt, og jeg har aldrig for alvor elsket ham. Jeg har nydt ham, jeg har måske vænnet mig for meget til at nyde ham, men jeg har aldrig elsket ham. Og nu er han brugt op for mit vedkommende. Jeg ligger bare og leger at jeg er en strandet hval, jeg kan rejse mig når jeg selv vil.

Jeg ved godt hvem jeg elsker, jeg ved bare ikke hvem jeg elsker højest. Som om det kunne måles med en tommestok, en tom tommestok, Tom Tom, er det ikke en

GPS vejviser. Nu vil jeg rejse mig selv op og indtage verden, til en begyndelse vil jeg indtage en kop kaffe. Kaffe, jeg rejser mig nemt op og går ud og starter kaffemaskinen. Så går jeg i bad, kaffen er klar når jeg har tørret mig.

Jeg kan ikke bare sidde her og drikke kaffe de næste fjorten dage indtil ferien er forbi. Og det er ikke nok at gå rundt og vedligeholde hus og have, der skal ske noget, og ske noget er ikke alene, jeg skal også ud til andre. Jeg har lige været i Lissabon, nu er jeg hjemme, der kommer ingen og besøger mig på fredag. Det er altså en stor og modsatrettet fornemmelse, jeg vil ikke kalde det en følelse, det lyder så trist. Trist ja, gu er jeg trist, man må gerne være ked af det når der er noget at være ked af. Hjem forsvandt lidt mens jeg var væk. Huset står endnu, haven ligger der endnu, men hjem forsvandt lidt, og jeg kan ikke bare flytte.

Da jeg fik ansvaret for hele økonomien og løn derefter, var der vist en del der forventede jeg ville købe et større hus, jeg havde bestemt råd til det. Jeg havde bare ikke behov for det, jeg ville hellere bruge min lønforhøjelse til så meget andet. Rosa bad mig overveje om jeg ville overtage Richard Hanebergs hus, jeg kunne få det på fornuftige betingelser når det var mig. Hun syntes måske det ville blive lidt i familien på den måde. Det var hendes måde at se mig, det var ikke min.

Når hun besøgte mig i mit lille hus, det skete et par gange mens vi aftalte den nye struktur, snakkede hun om sin brors efterladte hus hver eneste gang. Men på det punkt kunne jeg ikke lade hende få ret, det var lidt det samme som den direktørtitel. Nu er det nogle år siden at Jan Bläckvig og siden Rosa Haneberg gik bort og sønnerne arvede, og de blander sig slet ikke i driften. Så længe deres aktiepost giver dem udbytte og lånemuligheder er de tilfredse. De har i hvert fald ikke solgt aktier endnu, og de kommer da til generalforsamlingen og er med til middagen bagefter. Nu har vi en professionel bestyrelse og en professionel bestyrelsesformand, og så længe de lader os beholde den struktur Rosa og jeg aftalte er jeg tilfreds. Og jeg er tilfreds med mit lille hus og den lille have på samme måde.

Det hus er et udmærket udgangspunkt. Udgangspunkt, så skal jeg også gå ud, så må jeg finde en god grund til at gå ud. Så kan udgangspunktet være der når jeg har brug for det. Når ferien er forbi er det nok at jeg skal ud til arbejdet, det kan jeg nemt få tiden til at gå med, det vil jeg nyde at få tiden til at gå med. Men de næste fjorten dage. Og der kommer flere ferier efter denne. Hvis ikke verden vil komme til mig, for eksempel på fredag, så må jeg komme til verden. Min verden her, ikke Lissabon nu. Det er ikke afstanden ud der er det vigtigste. Og selvom jeg har boet her i byen hele mit liv, så er der masser af fremmede mennesker også her. Flere tusind vil jeg tro.

Jeg kunne begynde at gå til korsang. Jeg synger ikke som Therese gjorde, måske gør hun det endda endnu, men vel ikke så ofte som dengang i gymnasiet. Mindre kan vel også gøre det for mit vedkommende. Kirkekoret er vist nedlagt, men de tre saxofoner spillede vel heller ikke kirkemusik. Det er slet ikke musik fra kirkeruiner jeg tænker på, den ruin Svend fra Herfølge talte om inden han

snakkede om bordeller. Der er vel andre kor her i byen. Og de holder sikkert sommerpause lige nu. Er der andet i byen om sommeren en klubben for ensomme. Hvis ikke også den har ferielukket.

Nu skal jeg ikke sidde her og spille deprimeret, kaffen er god nok, måske skulle jeg have noget at spise, måske skulle jeg lige ud for at få handlet først. Han kunne godt have ventet med at ringe og sige det, vente til jeg var landet, så kunne jeg have nået at glæde mig ordentligt inden han ødelagde det. Men var jeg ikke blevet enig med mig selv om at han var blevet for kedelig. Hvis jeg ikke engang kan blive rigtigt enig med mig selv, har jeg så brug for andre ? Måske skal jeg bruge dem til at blive uenig med, så jeg kan blive enig med mig selv. Jeg tager en taske med og kører til supermarkedet. Hvis det ender med at jeg køber mere end der kan være i den taske kan jeg vel købe en pose.

Jeg køber kød, godt kød. Når man skal have det, skal det være godt. Og der er noget godt og fristende jeg trænger til, også i grøntafdelingen. Meget af det er friskt fra marken, der er endda jord på. Men på sommeren kan man sagtens få det, også så det er til at betale, og jeg har tid til at se mig for og købe omhyggeligt. Og ost, vi kan godt lave ost her i landet, det er ikke udelukkende ved Middelhavet de kan det. Og vin, der er heller ingen grund til at købe det billigste her. Så hellere lidt mindre og lidt bedre. Jeg har ikke den store forstand på det, så jeg må stole på priserne. Det er ikke længere skruelågene man automatisk kan sortere fra, så er der slet ikke nok at vælge imellem. Og det er kun til mig selv jeg køber, så jeg kan vælge helt selv.

Jeg er nødt til også at købe hele to poser, men det er alligevel ikke mere end jeg kan slæbe ud til bilen. Jeg har stadig ferie, så det er vel stadig feriebudgettet der gælder ved kassen. Og på opslagstavlen ved udgangen er der noget der fanger min opmærksomhed. Jeg står med tasken og de to poser i hænderne og læser. Grønne blomster og blomstrende grønt, står der på den lille plakat. Vi mødes hver eftermiddag efter fire i kolonihaven for at kigge eller lytte eller deltage. Der er altid plads til en mere med grønne øjne.

Den er underskrevet Helle, og der er også en adresse. Det er sikkert noget lidt helligt, så det er sikkert ikke noget for mig. Men der er i hvert fald ikke nogle frynser med telefonnumre man kan rive af og tage med hjem som på mange af de andre opslag, det er da altid noget. Der er heller ingen billeder af blomster og skytsengle, bare sort tekst på hvidt papir, det tiltaler mig lidt. Men nu skal jeg hjem og have varerne i køleskabet, især som vejret er i dag.

*

Der sidder fem kvinder på min egen alder omkring et bord på plænen i den kolonihave, de drikker te ser det ud til. Der er også nogle tomme stole omkring bordet. Jeg åbner den hvide låge og går ind.

- Velkommen til, siger en af kvinderne og rejser sig.

- Undskyld jeg bare braser ind, siger jeg, men jeg ved ikke hvordan jeg ellers skulle gøre det.
- Er du interesseret i at dyrke grøntsager ?
- Det ved jeg ikke rigtigt om jeg har tid til. Men jeg er i hvert fald interesseret i at spise dem.
- Det er da et godt udgangspunkt, siger en af kvinderne nede ved bordet.

Udgangspunkt, der er det igen. Det er ikke bare mit hus og min have der er mit udgangspunkt. Det er heller ikke bare haven her. Det er min lyst og hele mig der er mit udgangspunkt, det kan jeg mærke nu, og jeg er glad for at høre det, selvom jeg ikke kender den kvinde ved bordet. Endnu.

- Jeg hedder Helle, siger hende der rejste sig. Det er min have, og jeg synes sagtens vi kunne være nogle flere om at bruge den.

Måske minder hun i virkeligheden om mig lige nu, hun er også på vej ud i det hjemlige. Det må jeg finde ud af på et tidspunkt.

- Er I en fast gruppe der mødes her, spørger jeg.
- Mere eller mindre, siger Helle.
- Nok mindre end mere, siger kvinden der sagde udgangspunkt. Jeg er her også første gang i dag.

Hun har en eller anden uniform på, så hun skal nok ikke i havearbejde som de andre, men hun kan nok drikke te i den mundering. Jeg sætter mig ved siden af hende og får også en kop te. Hun fortæller at hun hedder Katarina og er parkeringsvagt. Hun er sådan set stadig på arbejde, hun har først fri klokken fem, men det går nok. Det er dejligt med en kop te synes hun, og det synes jeg vel også, noget har vi tilfælles udover alderen. Hun fortæller mest om problemerne ved at være parkeringsvagt, hun plejer ellers slet ikke at tale om sit arbejde, det er ikke det mest populære job, men nu har hun uniformen på så hun kan ikke løbe fra det. Det passer mig fint at hun taler så jeg slipper, så jeg spørger lidt ind til hendes problemer.

De andre kvinder er færdige med teen, og de har alle sammen havetøj på. De begynder at arbejde rundt omkring i haven, og det ser ud til at de alle sammen ved hvad de skal tage fat på. Jeg sidder og lytter til parkeringsvagten Katarina, ifølge opslaget i butikken er det også tilladt, men må gerne nøjes med at kigge og lytte, og det er det jeg gør, jeg har ikke tøj på til at arbejde i haven.

Da jeg rejser mig for at gå, spørger Helle om jeg har lyst til at komme igen. Jeg tror ikke jeg har lyst til at høre mere på Katarina, og det er ikke fordi hun er parkeringsvagt, de passer bare deres arbejde skal jeg huske.

- Det er da muligt, siger jeg.
- Kan du så finde på at komme i havetøj ?
- Det er bestemt heller ikke umuligt, svarer jeg.

*

Onsdag kigger jeg igen forbi, jeg har havetøj på, jeg har sådan set haft det på hele dagen ude i min egen lille have, så jeg behøvede ikke engang skifte inden jeg gik hjemmefra. Så kan jeg nemt rejse mig og give en hånd med hvis Katarina er der.

Katarina er der ikke, Petra er der. Petra er her, for nu er jeg her også.

- Det var sjovt, siger jeg. Så du er også til havearbejde.

- Jeg elsker både grønt og blomster, siger Petra. Det var rigtigt godt sidste sommer og efterår, og man kan bare komme når man har tid. Det passer så fint sammen med mine vagter på arbejde, der er heller ikke noget med faste dage.

Jeg er ikke helt sikker på hvad hun mener med det, så meget har vi ikke set til hinanden de sidste mange år. Men jeg bliver glad for at se hende kan jeg mærke. Når jeg til dagligt arbejder sammen med Jens, kan jeg ikke undgå at komme til at tænke på hende ind imellem. Helle kommer hen til os.

- Nå, I to kender hinanden i forvejen.

- Vi har gået i skole sammen, siger Petra.

Det kalder hun det, mere har det måske ikke betydet for hende, det vi havde sammen. Vi var også børn dengang, det syntes vi vist ikke selv, men det var vi. Det kan godt være at Petra er holdt op med at tænke på det vi gjorde sammen, men jeg altså svært ved at tro det. Jeg kan stadig huske smagen af hendes mund og armhule, jeg er sikker på at hun må have det på samme måde. Det kan ikke bare viskes ud af at hun nu er sammen med Jens. Men ham har hun alligevel været sammen med i nogle flere år end det med os. Det var vel ikke meget mere end to et halvt år vi var en slags rigtige veninder.

Vi sidder ved teen og snakker med de andre. Petra begynder at snakke om nogle af vores gamle lærere, hun er alligevel kommet til at tænke på dengang. Og selvom der ikke er nogen af de andre kvinder der er fra vores årgang, så er der alligevel nogle af dem der kender de samme lærere, de har gået nogle årgange under eller over os, så de kan sagtens snakke med. Det er da sjovt, men de vigtigste historier fra dengang kommer vi ikke ind på. Jeg gør ikke, for den slags snak hører ikke hjemme her i kolonihaven sammen med de andre, og så i vores alder. Jeg ved ikke hvorfor Petra heller ikke gør det, måske af de sammen grunde. Hun kan i hvert fald ikke have glemt det.

Efter de andre er gået i gang snakker vi lidt videre, og nu snakker også lidt om dengang vi var en slags veninder. Hun kan godt huske at vi røg cigar og at min mor blev sur over lugten. Hun kan endda huske at mor skældte hende ud mens jeg selv var ude på toilettet. Det har jeg ikke hørt før. Hun kunne ikke huske at vi havde barberet hinanden under armene, men da jeg snakkede om det kom hun også i tanker om det.

Så længe har jeg ikke fået snakket med Petra i årevis, ikke siden realen, ikke siden hun begyndte at komme sammen med Jens. Så har han også altid været i nærheden hver gang vi har mødtes. Og nu er de gift og har to børn og et barnebarn, og de har haft sølvbryllup, men vi to har altså også haft noget sammen. Jeg tør ikke spørge

hende om turen til Vejle og om hende Nicky som Jens fortalte mig om. Om hun har prøvet at være rigtigt sammen med en pige udover den lille smule med mig. Jeg ved jo af erfaring at det kan udvides til meget mere. I stedet rejser vi os og går ud og arbejder med. Helle tildeler opgaverne, og vi kommer ikke til at gå sammen.

Således får Helle altså ordnet sin have for nogle kopper te. Men Petra sagde også noget om at vi kunne være med til at høste til efteråret, så det er måske ikke så galt alligevel.

*

Jeg havde to gamle pornoblade liggende, jeg havde selv købt dem flere år tidligere, i en automat ved kiosken nede ved siden af den gamle brandstation. Det må have været mens jeg gik i fjerde eller femte, det var i hvert fald før jeg fik menstruation, det er jeg helt sikker på. Jeg var vel nysgerrig, og måske var det også en udløber af de Dahls Varehus kataloger jeg havde kigget i sammen med Birte.

Jeg vidste jo godt hvordan man fik børn, det havde mor fortalt mig. Moderen gik rundt med barnet i maven først, og barnet var blevet lavet derinde engang manden lå oven på moderen og puttede sin tissemand ind i hendes revne, og så kom der noget ud af tissemanden, og det var ikke tis, det blev kaldt sæd, og så kunne barnet laves. Mor sagde også at manden og moderen skulle være glade for hinanden når de gjorde det, og jeg spurgte om hun havde været glad for far dengang jeg blev lavet, og det havde hun sagde hun. Jeg kan ikke huske om det var før eller efter far flyttede hun fortalte det, jeg tror det har været efter, jeg kan ikke huske jeg har snakket med ham om det.

Mor fortalte ikke hvor længe det varede inden den sæd kom ud, og jeg kan huske jeg håbede det gik hurtigt, så jeg ikke skulle ligge meget længe under en mand når jeg selv skulle være mor. Det var da jeg var lille og længe før jeg bestemte at jeg ikke skulle have børn. Måske købte jeg også de blade for at se hvordan det blev gjort, mor havde ingen billeder, hun fortalte bare hvordan det var. Hun sagde også at mange mennesker syntes det var frækt, og at man derfor ikke snakkede med andre om det.

I skolen havde jeg hørt de andre tale om det på mange forskellige måder, men jeg vidste jo hvordan det var, og det vidste de andre ikke helt, det var tydeligt. Mange af dem var også dårligere end mig til bogstaverne og tallene, så det var nok derfor.

Jeg så kun i de to blade når jeg var alene på mit værelse, jeg viste dem aldrig til nogen. I det ene var der kun sort/hvide billeder, og det var en mand og en dame der tog tøjet af ude i en skov på et tæppe de heldigvis havde taget med. Der var også nogle billeder af en mand der stod med en kikkert, og det skulle forestille at han kiggede på dem på tæppet. Jeg syntes mandens tissemand så mærkelig og stor ud kan jeg huske.

Det andet blad var i farver, og der var også noget tekst. Der stod mange af de ord jeg ikke kunne sige, men godt kunne læse, og jeg vidste godt hvad de fleste af dem betød. Det var lidt mere spændende end det andet blad. Her var også billeder hvor man kunne se noget komme ud af tissemanden, så det var ikke mens den var inde i revnen, det var alle andre steder udenpå damen, på hendes bryster og på hendes hage. Så kom der heller ingen børn ud af det, det kunne jeg godt regne ud.

Da jeg så havde læst dem i en periode, var de ikke længere helt så spændende, og jeg havde fået min menstruation og alt muligt, og jeg lod dem bare ligge under et stykke pap i en af mine skrivebordsskuffer. Jeg havde næsten glemt dem, da jeg kom til at tænke på dem efter Petra havde stået der med en tændt cigar mellem benene. Så da hun var gået kiggede jeg efter dem, og bladet i farver var der ikke, der var kun det med de kedelige sort/hvide billeder. Det var i hvert fald ikke min mor der havde fundet dem, hun ville have sagt noget om det, hun ville have sagt en hel masse, og hun ville ikke have ladet det ene blad ligge. Det kunne kun være Birte eller Petra der havde taget det, og jeg var bange for at det var Petra.

Jeg smed det sort/hvide blad ud i skraldespanden og sørgede for at det lå nede under en masse gammelt lort. Så gik jeg ud og vaskede hænder. Jeg kan jo spørge Petra om det var hende når vi ses i kolonihaven, det er vi vel gamle nok til nu. Jeg kan gå derned i morgen måske.

*

Klokken er kun lidt over tre, så jeg går derned i stedet for at køre. Jeg har godt af motionen og jeg sparer benzinen. Jeg behøver ikke skamme mig over at have haft de blade, herregud, jeg var elleve år. Måske tolv. Og jeg skal heller ikke skamme mig over ikke at have smidt dem ud noget før, jeg havde bare glemt dem. Men måske skammer Petra sig over at hun huggede bladet med farvebillederne og teksterne. Hvis det altså var hende der gjorde det. Birte havde ikke kunnet holde kæft med det.

Jeg kan specielt huske et billede fra det blad, et billede af en pige med lange hvide strømper der lå på knæ foran en mand og suttede på ham. Dengang kunne jeg ikke se hvad det skulle gøre godt for. Og jeg syntes det var ulækkert, det var jo den han tissede med. Hvis nu han lige pludseligt kom til at tisse midt i det hele. Ulækkert var det nemlig og en lille smule spændende. Dengang var jeg sikker på at jeg aldrig kunne finde på sådan noget.

Nu ved jeg godt hvad det går ud på, men det skal jeg ikke tænke på lige nu, jeg skal ned og arbejde i den kolonihave. Jeg har ferie, så jeg har tid til både min egen have og Helles kolonihave. Og måske er Petra der og så kan jeg måske finde ud af at spørge hende, om det var hende der snuppede det blad, nu er jeg nysgerrig. Men hvis det ikke var hende, så ved hun ikke at jeg har haft de blade. Og hvis hun så opdager det på den her måde, så kommer hun garanteret til at fortælle det til Jens. Det er ikke pinligt, jeg var elleve år da jeg købte dem. Hun har selv haft den slags liggende, det har hun da.

Klokken er kvart i fire, og jeg er allerede ude ved kolonihaverne. Men jeg kan sagtens gå rundt og kigge på de andre haver indtil klokken fire, måske kan jeg endda blive inspireret. Simon sagde også at jeg var god, både til det ene og det andet. Men på det sidste har han ikke bedt om noget, det skulle jeg måske have lagt mærke til. Nu skal jeg lægge mærke til de haver. Står der nogle buske der ser spændende ud ? Jeg har et par i min egen have der trænger til at blive skiftet ud. Der står nok ikke skilte på dem så jeg kan se hvad de hedder, men måske er der nogen i haven jeg kan spørge. Der er mange mennesker i haverne i dag.

Helle er der allerede, klokken er syv minutter i fire. Hun er ved at sætte stole rundt om bordet og sådan, jeg kan da gå ind og hjælpe hende. Hun bliver glad for det kan jeg se.

- Du er her igen i dag, siger hun. Du er måske ved at blive en del af den faste stok.

Jeg ved ikke hvad jeg skal svare. Det kan godt være det jeg har tænkt for at komme mere ud i min hjemby, jeg ved ikke hvad jeg har tænkt. Måske kommer jeg i dag for at spørge Petra om noget, og det har jeg allerede fortrudt inden jeg er kommet. Jeg har vel heller ikke tid til det her, ferien er snart forbi. Og til vinter når det bliver mørkt og vådt, så kan vi vel ikke sidde her og drikke te.

- Jeg kan ikke love noget, siger jeg.

- Der er heller ikke mødepligt, siger hun og smiler med øjnene.

Kunne jeg have et forhold til hende ? Professionelt måske, jeg kunne sagtens arbejde sammen med hende, hendes rolige selvsikkerhed kan jeg godt lide. Men ikke privat. Jeg kan godt lide hendes navn, men det kan jeg altså ikke bygge noget på. Der var engang en Helle inde i København, og hende havde jeg vist håbet at møde en gang eller to mere. Jeg var vel femogtyve dengang, og hun var over tredive, noget over tredive, og vi var blandt andet i Tivoli. I baljerne kan jeg huske. Sådan er Helle her i haven slet ikke, hun er meget effektivt tynd og målrettet. Helle i baljerne var mere upræcis og eksperimenterende, hun kom heller ikke til vores næste aftale. Og det er også lige meget nu.

De andre damer er begyndt at ankomme, Katarina har heldigvis ikke vist sig mere, hendes besøg i haven var vist en engangsforestilling. Petra kommer heller ikke, hun er i hvert fald ikke kommet nu. Jeg sidder ved siden af Helle i dag og spørger om hun ved noget.

- Man kan aldrig vide med Petra, siger hun. Der bliver hele tiden lavet om på hendes vagter.

Efter teen gå vi i gang med at arbejde med jorden.

- Sådan er det, siger Helle højt. Kvinderne arbejder med hænderne i jorden, mændene kører maskiner henover den.

Jeg står med jordede hænder og tænker på at ferien er forbi på søndag. Så skal jeg tilbage til skrivebordet og passe økonomien og administrationen i Haneberg

Elektronik. Tilbage til tal og Jens og Barbara og Fie og alle de andre. Jeg glæder mig næsten til det.

*

Jeg er på min pind næsten en halv time før jeg skal være her, jeg tror jeg er den første bortset fra et par rengøringsfolk, der ikke er helt færdige inde i kantine. De er naturligvis også allerede mødt ind nede på lageret og i fuld gang, men dem støder jeg ikke på her. Rengøringsfolkene hilser på mig og spørger om jeg har haft en god ferie, og det har jeg bestemt.

Lidt efter kommer Barbara, hun er noget stresset, Fie har været alvorligt syg et stykke tid, og Barbara har også passet hendes områder. Noget med en graviditet udenfor livmoderen, så det har været ret voldsomt.

- Det skulle I nok have ringet om, siger jeg. Den slags kan være alvorligt.
- Det var det, men hun overlevede, så Jens og jeg syntes du skulle have lov til at nyde din ferie.
- Har du set Fie, har du besøgt hende.
- Det har vi begge to. Hun er kommet hjem, men det varer vist nogle måneder inden hun kan komme på arbejde. Så Jens har søgt den ekstra sekretær vi har talt om, så det kan hænge sammen. Vi har bare ventet med samtalerne til du kom tilbage.

Det er noget af en spandfuld. Jens er vant til at tage ansvar, det er derfor jeg var tryk ved at ansætte ham og glad for at have ham med i ledelsen. Men det her kunne de altså godt lige have talt med mig om.

- Vi vidste heller ikke om du var kommet hjem.
- Jeg har været sammen med Petra flere gange i løbet af de sidste par uger, så mon ikke Jens har vidst at jeg var i byen.
- Det ved jeg ikke noget om. Men Jens har allerede snakket med bestyrelsen om den ekstra sekretær, så det er i hvert fald ikke noget problem.

I sidste ende er det altså mit ansvar. Jens kan godt tale med bestyrelsen, men så har vi som regel aftalt det inden. Jeg skal ikke lave nogen konflikt ud af det lige nu, der er så meget andet der er vigtigt lige nu. Han skal bare have det at vide. Til en anden gang. Og så kan det være upraktisk at vi arbejder samme sted, men det er altså mest en fordel, det skal jeg lige huske.

Jens kommer fløjtende ind på mit kontor, og jeg er nødt til at sige noget om det med Fie og den ekstra sekretær.

- Det var vi jo ikke blevet enige om Jens.
- Barbara ville gerne have jeg indkaldte en vikar for Fie, og så er den her løsning mere fornuftig på længere sigt. Vi skal alligevel have en ekstra sekretær.
- En vikar? Her i den døde ferietid.
- Barbara er presset, og vi kan ikke holde til at hun også bliver sygemeldt med stress. Der var et par dage hvor vi var bekymrede for om Fie ville overleve, Barbara var i hvert fald.

Jens har gjort det fornuftige, det er tydeligt, jeg havde nok selv gjort det samme, så han har gjort hvad jeg kunne forvente af ham.

- I kunne godt lige have kontaktet mig.

- Det skulle vi nok have gjort, ja. Men mon ikke vi finder ud af det alligevel.

Jens gør det rigtige og siger det helt rigtige. Det er jeg tryk ved, og så må jeg leve med at det også kan være irriterende. Pisseirriterende lige nu.

- Hvordan har du og Petra det så nu ?

- Du har selv mødt hende, det har hun fortalt.

- Jeg har talt med hende. Men hvad er din udlægning ?

- Udlægning af hvad ?

- Det med Vejle og hende Nicky og det. Du var noget berørt af det da du skulle på ferie.

- Nå det. Jeg var nok lidt hysterisk tror jeg. Jeg er ikke vant til at savne hende så længe. Det hele er i den skønneste orden, og vi havde nogle pragtfulde dage i Basel. Hvis ikke der var kommet det med Fie havde alt været godt. Jeg skal også huske de gode ting, så tak fordi du mindede mig om det. Jeg så vist spøgelser dengang, og det med Fie nu er noget mere alvorligt. Blod i bughulen er ikke noget at spøge med.

Jeg tænker lidt på Petra fra dengang. Når hun først blev lidt vild, kunne det blive meget vildt, det syntes jeg i hvert fald dengang, Måske var det ikke et spøgelse, men den unge Petra han havde i tankerne. Hun bor vel stadig i den pæne kone med de kortklippede hvide krøller. Næsten helt hvide efterhånden, men jeg husker tydeligt hvor lange og sortkrøllede de var. Med de krøller og lyden af hans stemme i sofaen for seks uger siden lyder hans stemme lidt for nøgtern lige nu. Så sikker kan han ikke være, så sikker kan man aldrig være. Jeg har lige prøvet at føle mig så sikker, og det gik galt.

Man kan altid få et regnskab til at stemme hvis det ikke skal samstemmes med virkeligheden. Og i vores professionelle liv kan vi holde os til regnskabet, det er det vi bliver betalt for. Og derfor er vi nødt til at holde vores professionelle liv og vores følelsesliv skarpt adskilt, hvor irriterende det så er. Det må Jens være erfaren nok til at vide. Og nu er jeg også selv blevet lige nøgterne nok.

- Vi havde drukket lidt rødvin dengang, siger jeg.

- Og jeg havde vist fået nok, siger han.

Han har måske tænkt lige det samme som jeg har.

- Hvornår er de samtaler, siger jeg.

- Der er en i morgen formiddag klokken ti. Og jeg har en fornemmelse af at vi kan nøjes med den. Så skal vi ikke bruge mere tid på det.

*

Hun hedder Maria Kragh, jeg har lige nået at læse ansøgningen inden samtalen. Der er sat et billede af hende ind øverst på papiret. Hun ser pænt ung ud og har

langt sort hår uden alt for mange krøller i. Hun er niogtyve og arbejder nu som sekretær i beskæftigelsesministeriet. Hun vil gerne have et job tættere på hvor hun bor nu så hun slipper for togturen. Hun bor sammen med faderen til hendes to børn på en nedlagt landejendom lidt udenfor byen. I godt vejr er der ikke længere end hun kan cykle ind til byen.

Hendes faglige kvalifikationer ser bestemt også rimelige ud, jeg forstår godt at Jens har kaldt hende til samtale. Barbara skal også med, så vi bliver tre mod en. Hvis hun bliver skræmt af det kan vi alligevel ikke bruge hende, som Jens formulerede det, og jeg er nok enig med ham. Hvis hun bliver ansat vil hun næsten kun komme til at arbejde for Barbara indtil Fie kommer tilbage.

Maria ligner billedet og virker kompetent på den stilfærdige måde. Hun giver hånd til os alle tre, og det kan hun godt finde ud af. Førstehåndsindtrykket er perfekt, hun svarer glimrende på alle spørgsmålene der bliver stillet, Jens stiller de fleste, Barbara supplerer. Jeg holder mig tilbage, der er ingen grund til at jeg blander mig. Jeg bemærker at hun ikke siger meget andet end det hun bliver bedt om at svare på, og hun skal arbejde som sekretær så det er fint nok for mig. Måske har vi skudt papegøjen, det kunne se sådan ud. Jens har allerede besluttet sig, det kan jeg se på hans ansigt, men det havde han jo også allerede gjort inden samtalen. Nu handler det kun om hvad jeg siger, det er mig der har ansættelseskompetencen, det respekterer han.

Efter vi har talt færdig spørger jeg om hun lige vil se resten af afdelingen inden hun går, det er jo også hende der skal tage en beslutning. Det vil hun meget gerne, siger hun, selvom hun også ligner en der allerede har besluttet sig. Vi kigger først ind til Gudrun, der er allerede stillet et skrivebord klar til hende derinde. Det har Jens sørget for, jeg ved ikke hvad Gudrun har sagt til det, kender jeg hende ret har hun slet ikke sagt noget. Den gamle og den eventuelt nye chefsekretær hilser høfligt på hinanden, og der er vist det der i mine unge dage hed gode vibrationer. Gode nok i hvert fald.

Da vi bagefter kigger ind på det store fælleskontor med alle de andre, kan jeg mærke at Maria reagerer. Hun siger ikke noget, men jeg har en fornemmelse af at hun så noget eller nogen hun genkendte derinde, måske en hun ikke har været forberedt på at se her.

- Så du nogen du genkendte, spørger jeg.
- Det var Sigurd der sad derinde, ikke ?
- Han har været her et par år nu, siger Jens. Er det et problem ?
- Han er en ex. Jeg ved ikke om det kommer til at betyde noget, jeg må nok lige vende det derhjemme.
- Sådan er det at komme tilbage til den lille by, siger Jens. Det må man ikke lade sig gå på af.
- Det er rigtigt nok, siger Maria.

Da hun er gået kigger vi andre tre på hinanden.

- Det bliver nej, siger Barbara.

- Fra dig, spørger Jens.
- Hun ringer i aften og siger nej tak.
- Det er jeg ikke så sikker på, siger Jens.
- Men det er jeg.

Barbara får ikke helt ret, Maria ringer allerede klokken to og melder fra. Hun er blevet enig med sig selv om at det er bedst for hendes karriere i fremtiden at blive i ministeriet. Vi mødes alle tre inde på mit kontor og snakker om det. Jens er irriteret.

- Tag det roligt Jens, siger jeg. Hvis hun ikke kunne se ud over at arbejde med en ex, ville hun alligevel ikke passe ind her.
- Og så skal jeg læse de ansøgninger igennem igen.
- Det behøver du ikke, det ordner jeg.

Det er da irriterende, på alle andre parametre ville Maria være et fund. Det irriterer vel også ham fordi det ikke blev som han havde forestillet sig. Barbara står bare og smiler, måske fordi hun næsten fik ret.

*

Det var først da Petra stak af med Jens, eller da han stak af med hende, det var først der jeg rigtigt opdagede hvor vild jeg var med dem begge to. Det havde nok længe ulmet i mig, men der brød det ud i lys lue. Måske fordi det nu var blevet helt umuligt, så jeg måtte lære mig selv at leve med det. Det var et hårdt stykke arbejde, jeg måtte eksperimentere mig ud af det, sådan skal man måske beskrive det. Det var måske Rudolf der satte gang i løsningen, uden at vide det og uden at ville det. Det var med ham jeg lærte at skille mit arbejdsliv og skoleliv skarpt fra mit følelsesliv, jeg blev meget omhyggelig med ikke at bringe stumper fra det ene med over i det andet.

Jeg vil slet ikke se det som en personlighedsspaltning, det var to helt bevidste rollevalg fra min side. Jeg var aldrig i tvivl om hvornår jeg var mig selv, det var jeg nemlig i begge roller, jeg kunne se dem både indefra og udefra på en gang. Og hver gang jeg i nogle situationer lugtede træk fra den forkerte rolle, skyndte jeg mig at trække mig fra situationen. Det betød så at jeg i nogle situationer var nødt til at være fysisk til stede uden at være rigtigt til stede, det kunne ske både i mit professionelle liv og i det udlevede følelsesliv, men i de situationer lærte jeg at lade den fysiske autopilot klare ærterne, så mit fravær ikke blev bemærket. Jeg tror de fleste kan genkende situationen hvis de tænker sig om, det kan nemlig ikke gøres anderledes.

Petra og Jens har det sikkert på samme måde. Den eneste forskel er at de udlever deres professionelle liv hver for sig og deres følelsesliv sammen, jeg ved da godt hvad det billede i Jens' skuffe handler om og ved hvilken lejlighed det er taget. Eller måske ikke hvilken lejlighed, men hvilken slags lejlighed. Jeg har aldrig fået taget sådan et billede, det skal der ikke findes billeder af.

Det er ved at blive mørkt, Barbara kommer ind og siger farvel, Jens er gået for nogen tid siden, det samme er Gudrun og banden inde fra det store kontor. Det er altså mig der lukker og slukker i dag. Jeg går ikke ind på Jens' kontor for at se om billedet stadig ligger der, det er ikke mit område, det skal jeg ikke blande mig i. Det er for sent at gå andet end hjem, jeg går hjem og laver min aftensmad der, så ved jeg hvad der er i.

Jeg røg aldrig pot sammen med Petra og heller aldrig sammen med Jens. Vi snakkede da om det henne i skolen og når vi havde fri, men det var først på gymnasiet jeg prøvede det, og der var Petra og Jens ikke med. Jeg ved ikke hvad de gjorde på det tidspunkt, Jens har i hver fald prøvet det, jeg tror endda han har snakket om det i kantinen en gang, men jeg kan godt forestille mig at Petra ikke har. Til gengæld var hun med på at ryge cigar og drikke sprut, det var faktisk hende der havde begge dele med dengang.

Efter en dejlig ungdom er jeg landet på at vinen smager bedre, og det er Jens vist også, han vil have den rød siger han. Petra er nok landet samme sted. Vi sad nogle gange på værelset og smagte den snaps hun havde med. Og også på noget mor havde fået af en på sit arbejde, noget han havde lavet af kogesprit og aktivt kul. Han havde givet mor otte flasker med plastikprop på, jeg havde fundet dem i spisekammeret. Om manden havde reelle hensigter eller bare havde fået lavet for meget, det ved jeg ikke. Det smagte som pebermyntebolsjer, og mor opdagede aldrig vi havde taget to af flaskerne. Den første mundfuld smagte godt nok, og så blev det værre og værre. Da jeg begyndte at tjene penge på kontoret kunne jeg købe vin som et civiliseret menneske, jeg kunne endda købe et hus, og så gad jeg hverken ryge eller drikke det billige skidt. Sådan noget var billigt dengang. Det er også lettere at få sit liv til at hænge sammen med vin i stedet for, så er det bare mængderne man skal være omhyggelig med at regulere fra gang til gang.

Petra og jeg blev aldrig syge af det dengang. Vi blev lidt usikre på benene, og det var sjovt, og der var ingen af os der skulle køre bil eller styre butikken dengang, det havde vi forældre til. Petra havde vist både en far og en mor derhjemme, det ved jeg ikke så meget om. Det var vist kedelige så vidt jeg husker, mon hun så selv er blevet en kedelig mor. Det har jeg undgået at blive, det ville være for meget på en gang. Selvom jeg har hørt at Fie og Barbara af og til omtaler Jens og mig som far og mor. De siger det måske endnu mere når jeg ikke kan høre det.

Men der skal vaskes op og ryddes op i det køkken, det er så rart at kunne sidde og spise morgenmad i et rent køkken, det skal jeg huske. Og så meget er det heldigvis heller ikke. Det er det næsten aldrig når jeg er alene i huset, og det er jeg næsten altid.

*

Jeg har valgt de tre der skal til samtale. Jens får sin ekstra sekretær, og jeg bestemmer hvem det skal være, jeg tror allerede jeg ved hvem af dem. Vi skal have alle de tre samtaler, Jens og Barbara skal være med til dem, jeg vil gerne tage imod

gode råd, og jeg er sikker på at vi nok skal blive enige. Jeg har allerede sat dem i kalenderen og givet de andre to datoerne. Jens er tilfreds med datoerne, Barbara synes det er lang tid at bruge på det, hun er bagefter med det hele og hun er bekymret for Fie. Jeg ved ikke hvad Fie har med sagen at gøre, og hvis hun er bekymret kan hun vel besøge Fie. Og hvornår skulle hun så have tid til det måske, tænker hun, hun er presset. Men den nye sekretær skal være kompetent til at overtage nogle af hendes opgaver uden at stå i vejen for Fie når hun kommer tilbage, så vi skal altså være omhyggelige. Så langt har jeg tænkt, Haneberg så rigtigt da han viste mig tillid, og det må jeg gerne være stolt af.

Hende det bliver hedder også Maria, men hun har garanteret aldrig været kæreste med Sigurd eller nogen anden på kontoret. Det er helt tilfældigt at hun også hedder Maria. Det har det nok ikke været dengang hendes far og mor valgte navnet, men det har ikke noget med os at gøre. Hende skal vi have til samtale til sidst. I dag er det en ung fyr ved navn James. Alene hans frisure gør en ansættelse umulig synes jeg. Barbara er vist enig, hun ser i hvert fald sådan ud. Vi kan godt nøjes med at bruge en halv time på det i dag, så sinker det heller ikke Barbara for meget. Så kan vi komme tilbage til hver vores arbejde.

I morgen formiddag er det en kvinde ved navn Lis, hendes CV ser også ganske fornuftigt ud. I morgen eftermiddag kommer Maria, og så kan vi vælge hende inden vi går hjem. Jo før vi får valgt hende, jo hurtigere kan hun starte og aflaste Barbara. Og så er det Barbara der kommer ind på mit kontor.

- Fie er blevet indlagt igen.
- Hvad for noget.
- Carlo har lige ringet. Hun havde det ellers fint i går morges, men da han kom hjem i aftes lå hun ude på badeværelset og var besvimmel, så han fik hende hentet med udrykning.

Carlo må være Fies samlever. Barbara står og ser ud som om hun vakler lidt, nu skal hun vel ikke også til at besvime.

- Hvordan går det så med hende nu.
- Det ved jeg ikke. Det er så pissesynd for dem, først det med barnet og nu det med Fie.

Jens kommer også herind, han har vel hørt Barbaras stemme, hun plejer ikke at tale så højt. Hun fortæller ham det hele.

- Er hun så vågen nu, spørger han.
- Det fik jeg ikke spurgt om.

Jens synes vi skal sende en blomst med det samme. Barbara siger at hun kan tage den med, hun vil besøge Fie nu. Og Carlo. Nu har de mistet barnet, nu må han ikke også miste Fie, det er ikke til at holde ud.

- Har du tid, siger jeg.

Jeg kan godt høre det lyder forkert allerede mens jeg siger det.

- Det er jeg nødt til at have.

- Selvfølgelig, siger jeg. Jeg mente det heller ikke på den måde.
- Smut nu med det samme, siger Jens. Og få et udlæg fra kassen til de blomster.

Barbara forlader mit kontor med det samme. Jens fik sagt det jeg skulle have sagt.

- Jeg vidste ikke de var så tætte, siger jeg.
- Måske er det bare medmenneskelig medfølelse. Du lod mig også rende med det samme dengang Patrick alligevel ikke havde brækket benet.

Jeg synes han blander to forskellige ting sammen. Men jeg kan godt se at han alligevel har ret, så jeg siger ham ikke imod. Han er ikke ved at tage magten fra mig, det har han heller ikke en chance for at gøre. Han opfører sig bare som den voksne jeg har ansat ham til at være.

- Du har ret. Tak for hjælpen.

Det skulle jeg måske ikke have sagt, men jeg gjorde det. Og jeg benytter mig af lejligheden til at spørge til Patrick og Sara og Petra. Og Johanne naturligvis. Og Johanne er ved at flytte, det er vist også på tide synes alle parter. Og så snakker vi i hvert fald ikke om Fie så længe. Og så gør jeg det alligevel.

- Har du mødt Fies mand. Carlo eller hvad det var Barbara kaldte ham.
- Det har jeg da. Og det har du også, han var her for at hente hende i foråret dengang de var fra Sverige og holde det oplæg i kantinen. Der var et eller andet de skulle.

Jeg kan godt huske hun blev hentet, jeg kan bare ikke huske hvem der gjorde det. Jeg var vel optaget af at forstå det oplæg. Nogle af svenskerne snakkede meget hurtigt svensk.

- Ved Johanne så hvor hun vil flytte hen.
- Hun snakker om København, men det har hun ikke råd til. Og Petra og jeg er enige om at vi altså ikke køber en lejlighed til hende derinde.
- Man vil gerne hjælpe, men heller ikke for meget.

Siger jeg, der aldrig har haft børn. Det bemærker han heldigvis ikke. Jeg tror også han er bekymret for Fie.

- Hvis det bliver langvarigt tror jeg også vi skal overveje en vikar for Fie, siger han. Det skulle vi alligevel have haft hvis hun havde fået barnet.

Jeg husker tiden før han blev ansat. Dengang passede jeg både min egen pind og hans kontor i flere omgange. Jeg var yngre dengang, men Barbara er stadig ung. Men forretningen er naturligvis blevet noget større.

- Det kan du have ret i Jens. Nu må vi se hvad meldingen fra hende er. Måske ved Barbara noget når hun kommer tilbage.
- Jeg tror ikke vi ser hende før i morgen.

*

Jeg skal lige finde mine ben efter ferien, jeg er ikke blevet mere glemsom end jeg plejer at være. Jeg håber meget at Fie bliver rask, hun er blevet en god

medarbejder, jeg synes endda hun har potentiale til endnu mere. Hvis hun bliver uarbejdsdygtig bliver det et alvorligt tab, jeg kan slet ikke tænke på hvad der sker hvis hun mister livet.

Da min mor døde var det trods alt ikke så urimeligt, hun kunne godt være sit liv bekendt. Og selvom advokaten tog sig af det meste, var der alligevel et stykke arbejde i det. Og det var da ikke rart at miste hende. Men jeg kunne heller ikke forlange at hun skulle leve evigt for min skyld. Hun var kørt træt, det var tydeligt nok. Og heldigvis trak den sidste tid ikke unødigt ud. Vi fik talt det hele igennem. Hun havde lært at leve med at jeg ikke fik mand og børn, hun var stolt af at jeg havde fået et job med så stort ansvar, og hun var glad for at jeg var tilfreds med min tilværelse. Jeg delte ikke det hele med hende, slet ikke, men jeg pyntede heller ikke på situationen overfor hende, det ville hun også have gennemskuet.

Hvis Fie ikke klarer den, er det ikke bare synd for hende. Det er det også for ham Carlo, og for Barbara og Jens og mig, vi vil blive kede af det. Det vil være synd for Haneberg Elektronik og for hele verden. Og for det barn hun ikke fik. Det vil være alt for synd for alt for mange, og derfor er hun nødt til at klare den.

Jeg kan hverken gøre fra eller til, det ved jeg godt. Men jeg ville ønske jeg kunne. Jeg går ud og vasker op, det kan jeg da. Og efter jeg er færdig med det begynder jeg at ordne bøgerne inde i stuen. Det ville da være mere praktisk hvis de stod i alfabetisk orden, jeg har tænkt på det mange gange, jeg har bare aldrig fået det gjort. Jeg har ikke så mange bøger, jeg ved godt hvad for nogle jeg har, men derfor kan det alligevel godt give mening.

Fie for helvede. Jeg håber Barbara kommer med en optimistisk melding i morgen, det har jeg brug for.

5. Noter til Petra & Jens

Selv når jeg er i mine følelsers vold, ved jeg jo at følelser i bund og grund er elektriske impulser i nervesystemet, så meget husker jeg fra min gymnasietid. Mit følelsesliv stammer fra min krop, og i modsætning til mine professionelle aktiviteter, kan jeg ikke få et intellektuelt forhold til dem.

Da jeg hørte at Petra og Jens var flyttet til Esbjerg, gift endda og flyttet til Esbjerg, regnede jeg med at det handlede om den læreplads hos Jens' farbror. Jeg havde ikke forventet de ville være væk i over ti år, så i starten gik jeg vist bare og ventede på at de ville komme tilbage. Da jeg så måtte opgive den idé tror jeg at jeg prøvede at glemme dem. Det viste sig at være det værste at gøre, jo mere jeg prøvede at glemme dem, jo mere fyldte de i mine tanker. Jeg prøvede at ignorere det, jeg prøvede at tænke på noget andet, at udleve noget andet. Og de fyldte ikke min bevidsthed hele tiden, slet ikke mens jeg var i lag med nogle andre. De var der bare hele tiden et eller andet sted derinde.

Så hver gang jeg havde været sammen med andre, kom jeg til at tænke på hvordan det ville have været sammen med dem. Allerede da jeg skred fra Rudolfs kælderlejlighed kom jeg til at tænke på det. Hvis det havde været Petra der kom ind mens jeg sad på Jens, og hvis han havde inviteret hende til at deltage, ville jeg så være skredet. Det vidste jeg ikke, men jeg prøvede at forestille mig det mere end en gang. Det blev jeg ved med, og det var måske lidt synd for de kvinder og mænd jeg var sammen med. De vidste det ikke, men det lå alligevel hele tiden i luften, at det vi foretog os kun var for sjov, men det var det så også nødt til at være for mig. Nogle af dem var ellers spændende nok. Det var der så også en del der ikke var.

Nogle gange forestillede jeg mig at jeg var Petra og sammen med Jens. Så var det helt efter bogen, uanset om vi gjorde det eller bare lå og nussede, jeg prøvede begge dele. Nogle gange forestillede jeg mig at jeg var Jens og sammen med Petra, og så var der nogle ting der var lettere at forestille sig end andre, men efterhånden fik jeg optrænet min forestillingsevne så det hele kunne lade sig gøre. Jeg prøvede endda en enkelt gang at pisse over kors med Jens på den måde, og det lykkedes meget godt, hvis jeg selv skal sige det.

I starten var det altid Petra med de sorte krøller jeg forestillede mig, men efter de var flyttet tilbage til byen var hun nogle gange korthåret og gråhåret i mine tanker. Det skiftede frem og tilbage, nogle gange midt i det hele. Jeg tror jeg vidste at det ikke var særligt sundt, især når jeg blev ved med det. Det var også når jeg var sammen med Simon, og det var jeg da jævnligt gennem nogle år, forestillede jeg mig altid bagefter at jeg var Petra sammen med Jens eller Jens sammen med Petra, og så var jeg måske ikke helt selv med når jeg var sammen med Simon. Det var måske også det han blev træt af, selvom hen ikke vidste noget om det.

Deres to døtre var aldrig med i billedet, jeg havde besluttet mig til at jeg ikke ville have børn. Jeg vidste heller ikke at Petra havde født før de kom tilbage til byen

med pigerne i bagagen, og da var de allerede teenagere. Jeg har aldrig forestillet mig hvordan det ville være at føde, jeg har prøvet at presse et æg ud engang, men det var en helt anden leg. Den havde ikke noget med børn at gøre. Det var en der kaldte sig Claire der viste mig tricket. Hun var akrobat tror jeg, og så ville jeg prøve om jeg også kunne. Det kunne jeg godt. Jeg tror ikke Claire var hendes rigtige navn, det var vist ikke engang hendes artistnavn. Det var et engangsnavn fordi jeg var et engangsbekendtskab. Den leg har jeg ikke forestillet mig sammen med Petra og Jens. Men jeg har prøvet at forestille mig at Petra viste Jens den.

I perioder hvor jeg ikke kom til København eller havde besøg derindefra, var jeg nødt til at nøjes med mine forestillinger, og de blev næsten lige så tilfredsstillende som virkeligheden. Det eneste virkelige jeg behøvede var så en flaske rød- eller hvidvin, så kan jeg komme ud over kanten udelukkende ved impulser indefra og uden at røre en finger. Eller det er måske lige så meget indbildning som resten af forestillingen. Jeg ved det ikke med sikkerhed, jeg er altid kun inde i den ene, og så kan jeg kun se den anden udefra.

Fra begyndelsen fik jeg en vis forkærlighed for at lade dem bruge munden, så var det lige meget om jeg skulle være Petra eller Jens. Det har så hængt lidt ved mig ude i virkeligheden. Det har aldrig været et problem når jeg var sammen med kvinder, men nogle mænd syntes det var lidt mærkeligt. Det var heldigvis aldrig et problem for Simon, han blev nærmest bare glad ligesom Bjarne i sin tid. Der var andre mænd der stillede andre krav, så kunne jeg kun bruge billedet fra Petras side, som regel med de sorte krøller. Nogle gange sagde jeg bare at jeg ville være sikker på ikke at få børn, det fungerede af og til.

Jeg ved godt det er kunstigt, jeg har prøvet at lade være, både når jeg var alene eller sammen med andre, men jeg var blevet så dygtig til det, at hver gang jeg lukkede øjnene en smule så var jeg der. Jeg prøvede også at skifte til Sylvia eller Therese, for at se om jeg kunne, men jeg røg hele tiden tilbage til Petra og Jens, der skal ikke meget til, så er jeg hos dem.

Jeg kan prøve at overbevise mig selv om at det ingen skade gør, så længe jeg ikke fortæller det til andre. Det har sådan set fungeret ganske praktisk sammen med min professionelle karriere og mine jobfunktioner. Indtil jeg af gode faglige grunde ansatte Jens, var det altid fysisk adskilt. Efter han kom dagligt på kontoret, var det en lidt mere bevidst indsats at holde det adskilt. Og på længere sigt er min ungdoms vane blevet en dårlig vane, der nok ikke er så sund for mig selv på længere sigt, så jeg har overvejet om jeg kunne blive afvænnet på en eller anden måde. Men jeg vil aldrig kunne fortælle om problemet til en psykolog eller læge. De ville heller ikke tro på det, det er jeg ganske sikker på.

Og jeg ved bestemt at der også er andre aspekter ved et samliv, det må der også være ved deres. Jeg har ikke bare læst om de sider af sagen, jeg har set dem hos andre ægtepar, og jeg erfarede selv en flig af det sammen med Simon. Og det var endda et weekendforhold, sådan planlagde vi det for at undgå hverdag mellem os. Og så stødte vi alligevel lidt på småskænderier om madlavning og rengøring på

badeværelset. Og jeg har da prøvet at få de aspekter med ind i mine forestillinger om Petra og Jens, men på det punkt var der aldrig hul igennem og aldrig fred. Hver gang jeg forestillede mig at jeg var Petra, kom Jens omgående ind i billedet i al sin nøgenhed, og jeg blev tændt hver eneste gang. Og forestillede jeg mig at jeg var Jens, var Petra lige til at spise. Sådan er deres liv slet ikke, det ved jeg godt. Når jeg ser Jens dagligt på arbejde er Petra aldrig i nærheden af ham. Der er højst det billede i skuffen.

Nu er det også yderst sjældent jeg kommer til at bruge den forestillingsevne når jeg er på arbejde. Jeg foretrækker at have en åben dør til mit kontor, det er en vigtig del af min professionelle personlighed, og så er det vel upassende at sidde der og tænke sig til en orgasme. Jeg drikker heller ikke vin i arbejdstiden, alkohol har været bandlyst på arbejdspladsen i mange år nu. Alt hvad der bare lugter af noget man ikke kan styre er bandlyst nu. Det må vel også gælde mine forestillinger. Jeg kan ikke styre Haneberg Elektroniks likviditet hvis jeg ikke har styr på mig selv, det er logik for perlehøns og fasaner, jeg kan ikke give slip på min professionelle rolle når jeg er på arbejde, og det kræver et vist koncentrationsniveau at være sikker på at kunne det. Når det så glipper en enkelt gang er jeg nødt til at slå mig selv over hjernen, og det kan jeg nu uden det bliver alt for påfaldende. Det er bare lidt anstrengende, og det er ikke blevet lettere med årene. Det havde jeg ellers håbet.

Når jeg så er hjemme for mig selv, kan jeg med en hvis lettelse give slip og overgive mig, så kan jeg gribe og gøre og smage som jeg vil. Og så kan jeg ikke nøjes med at se tingene udefra. Så længe jeg kan holde det for mig selv feder det da ikke. Så jeg kan være Petra med de livlige bryster eller Jens med de gode øjne. Kan jeg så alligevel komme til at se dem i forhold til de andre, hvis jeg går systematisk til værks.

5A

Billedet af Jens og Petra ved cyklerne er blevet tydeligere og tydeligere med tiden. Det var noget jeg selv så, i begyndelsen vidste de det ikke jeg så det. Jens havde taget sin cykel og stod med venstre hånd på styret og højre arm om livet på Petra. Hun vendte sit ansigt op mod ham, han vendte sit ansigt ned mod hende. Hun havde en hånd om hans nakke og lukkede øjnene. Det så ud som sådan et billede gør på film. De havde begge to åbnet munden meget mens de kysede, som om de havde lyst til at sluge hinanden. De havde tøj på begge to, det ville alligevel være for koldt og forkert at stå der uden. De tænkte næsten ikke på at det sad der og var i vejen, så langt var de ikke kommet endnu, og de kunne sagtens trykke kroppene sammen alligevel.

Jeg vidste hvad Jens kunne smage, jeg havde smagt hende engang. Ikke så kærligt og intenst, bare som en øvelse, men smagen måtte være den samme. Smagen og lugten. Bagefter fortalte hun mig at hun havde besøgt ham, og at det hele var begyndt for dem der. Det så jeg ikke, men jeg kunne sagtens forestille mig det. Jeg

kunne selv have besøgt ham, jeg kunne være kommet hende i forkøbet, det var vist det første jeg tænkte.

Nu var det hende der ringede på og ham der blev forbavset over at se hende. Hvad ville hun der ? Hun havde bare lyst til at besøge ham, hun kunne faktisk ikke lade være med at besøge ham, og hvis han ikke kunne regne ud hvorfor, så var han dummere end hun troede han var. Og så dum var han da ikke, så han inviterede hende indenfor og så hende i et nyt lys og på en anden måde. De kyssede ikke ude i gangen, de ventede til de kom ind på hans værelse. Jeg har aldrig besøgt Jens hjemme hos hans forældre, så jeg ved ikke hvordan hans værelse så ud. Petra havde heller aldrig været der, detaljerne var også ligegyldige for hende, det eneste der betød noget var Jens, og både hun og jeg vidste godt hvordan han så ud. De satte sig på sengen og kyssede, og mere blev det heller ikke til. Jeg vidste hvordan hun smagte, og jeg kunne godt forestille mig hvordan han smagte. Måske havde han spist karry til aftensmad. Jeg blev noget misundelig på dem begge to af at tænke sådan, men jeg nød det også. Når jeg tænker på det nu er jeg slet ikke misundelig.

Da hun senere bekræftede at de havde gjort det og at det ikke havde gjort ondt, sagde hun ikke noget om hvad det så havde gjort. Hun fortalte slet ikke mere om det, det ragede ikke mig. Det gjorde det vel heller ikke, og når jeg prøvede at forestille mig hvordan det føltes, kunne jeg ikke. Det lærte jeg først senere, og jeg er sikker på at det har været akavet og dejligt på en gang. Det var først noget senere jeg kunne forestille mig detaljerne, det var faktisk først efter min uge i Rudolfs lejlighed det blev rigtigt interessant, for så kunne jeg gennemspille forløbet fra start til slut, endda i begge roller og i flere variationer. Jeg tror endda at flere af mine forestillinger har været bedre end deres virkelighed var. Og jeg kunne vel have haft de samme forestillinger om alle mulige andre mennesker end de to, måske endda om fiktive personer, men det fik jeg aldrig. Jeg var ikke engang selv med i billedet, jeg var altid en af dem. Det er måske på det punkt jeg er lidt mærkelig.

Så jeg gider ikke tænke mig ind i detaljerne lige nu, de har allerede fyldt rigeligt i mit liv, og de vil bare afspore min tankegang. De detaljer har vist fyldt lige så meget som mit arbejde vil jeg tro, og det er i hvert fald rigeligt. Jeg ville gerne kunne tænke på en skov uden at skulle huske at have et tæppe med, og det er ikke let for mig. Det er vist ikke rigtigt at tanken altid er todfri, opkrævningen kommer bare lidt senere, så banalt kan det tænkes.

Fra starten var det ganske uskyldigt, som en gratis film ligesom drømme kan være, bare med mig selv som instruktør. Min iscenesættelse var styret af de forhåndenværende erindrings princip, billeder jeg i forvejen havde i hovedet som fantasien kunne bygges ovenpå. Men efterhånden var det ikke bare virkeligheden der påvirkede fantasien, det var også fantasien der påvirkede virkeligheden. Jeg begyndte måske lidt ubevidst at opsøge de billeder jeg havde brug for, og var de ikke umiddelbart til rådighed, kunne jeg finde på at iscenesætte dem. Det var altså nok det hele der styrede mig, men det var også mig der styrede

det hele i mit liv, og arbejdsbyrden oversteg af og til arbejdsbyrden med ansvaret for økonomien i Haneberg Elektronik A/S. Mit liv er efterhånden blevet svært at navigere i. Er jeg så alligevel ikke blevet for gammel til det her, jeg burde være i min bedste alder lige nu.

Det begyndte med at jeg ikke forstod at de to kunne blive et samtidigt med at de var to. Og at de kunne flytte helt til Esbjerg og ikke bare til København som alle de andre. Jeg forstår det stadigvæk ikke, og jeg kan ikke slippe af med spørgsmålet. De vidste naturligvis ikke hvilke konsekvenser det havde for mig, så jeg bebrejder dem ikke noget, jeg holder mere af dem en nogen sinde nu. Dem, ikke ham, ikke hende, dem. De skabte rammen om mit liv, og det har indtil videre fungeret godt, jeg har vel ikke noget at klage over. Jeg har det af og til lidt for mærkeligt, men det gælder vel de fleste. Er det ikke en del af menneskelivet at vi skal være forskellige. Det er forskellen på os og myrerne. Og bierne og blomsterne.

Jeg er også nødt til at skelne mellem den Petra jeg ikke lagde mærke til i de små klasser, og den Petra der endte sammen med Jens. Den sidste lægger jeg mærke til hele tiden, også mens hun var i Esbjerg., for sådan var det.

Og jeg er nødt til at skelne mellem den Jens der kom ind i klassen og besnærede alle pigerne, og også mig, og den Jens der løb af med Petra netop som vi var blevet veninder. Og de to endte med at gøre hinanden til et par borgerdyr, sådan ville vi have kaldt det dengang, Det ville Petra og jeg i hvert fald. Og for at være ærlig, så vandt jeg mere end jeg tabte ved det. De var det perfekte forhold, det var vist det der tændte mig.

De var da ikke de eneste mennesker i mit liv, der var mange andre, dem må jeg også se igennem. Men af en eller anden grund endte jeg altid tilbage ved de to. Det ville jeg nok også have gjort selvom de ikke var vendt tilbage fra Esbjerg. Også selvom Petra ikke var vendt tilbage fra turen til Vejle. Og det minder mig om at jeg aldrig har set hende Nicky som Jens var så nervøs for. Jeg har aldrig set hende med mine egne øjne, og heller aldrig gennem Petras øjne. Jeg kan ikke se om hun på nogen måde ligner mig.

Man kan jo altid blive forelsket i et andet menneske, som Jens udtrykte det. Måske endda i erindringen om et menneske. Hvor meget eller hvor lidt fylder jeg i Petra nu ? Eller i Jens. Det handler om den begge to. Jeg er ikke blevet forelsket i et menneske, jeg er forelsket i et forhold.

Jens havde også drukket det meste af de to flasker rødvin, han foretrak rød som han sagde. Og han var på kanten af at være ulykkelig, det kender jeg ham godt nok til at vide. Jeg fik ondt af ham, og det var af praktiske grunde jeg ikke kunne bruge det til noget. Skulle jeg alligevel have gjort det og blæst på Haneberg Elektrons økonomiafdeling i den situation. Han sagde også selv nej, han var alligevel for fuld, sagde han. Men ikke for fuld til at blive forelsket i et menneske. Eller var jeg bare en simpel mulighed for en udligning. Jeg bliver ikke klogere af at bore i det. Han borede ikke i mig, hverken fysisk eller mentalt. Det ville også have ødelagt

hans forhold til Petra. Det måtte ikke ske, det måtte ikke ske. Jeg holdt hovedet koldt og professionelt i begge mine roller, det var jeg nødt til at gøre. Jeg har ikke to liv, jeg har kun et.

Petra og Jens og Jens og Petra kan sagtens lige nu stå på badeværelset og diskutere om brættet skal være nede eller oppe uden at skænke mig en tanke. Og jeg kom bare til at tænke lidt ekstra på dem, værre er det heller ikke, jeg skal ikke til psykolog. Og der er også alle de andre, jeg skal have alle med i overvejelserne.

5B

Sylvia var uskyldigheden selv, i hvert fald var hun det set fra mit synspunkt. Af en eller anden grund mindede hun mig vist om Petra, der var godt nok ikke megen fysisk lighed, måske var det bare det at hun var en pige jeg kom til at synes godt om. Og jeg havde på den anden side tætte skodder mellem de to, der var langt fra Lissabon og hjem, Sylvia var lyshåret og katolsk, det var Petra i hvert fald ikke, og vores kontakt var en helt anden. Vi holdt bare i hånden, ikke andet, vi klamrede os lidt til hinanden, ikke mere. Vi stod og så ud over Tejo og mærkede hinandens håndflader, det var den fysiske kontakt. Og vi havde højt og helligt lovet ikke at drikke spiritus på den tur.

Jeg mødte aldrig Petras forældre, det var næsten som om hun holdt dem hemmeligt. Sylvias forældre mødte jeg, og jeg syntes hendes far var irriterende. Mor syntes han var sjov, det sagde hun. Vi skulle hjem et par dage senere til Danmark, de skulle tilbage til England, der var ikke noget at være bange for, det var jeg sikker på. Jeg syntes bare hun var pinlig, særligt når hun grinede af noget der slet ikke var morsomt. Også fordi Sylvias far snakkede så hurtigt at det var svært at forstå det hele, og jeg var endda noget bedre til engelsk end mor, det var jeg ikke i tvivl om.

Der var så også det med Morten derhjemme, klassens mindst kedelige fyr. Han tænkte jeg slet ikke på i Lissabon, og det er først nu jeg tænker på hvor lidt jeg savnede ham. Han kan tages ud af ligningen med det samme. Han sad vel bare derhjemme og lavede blækregning. Nu er han flyttet fra byen. Der er vist noget med at han fik arbejde på Risø, det blev der talt om til jubilæet. Så han sidder nok på Risø nu og laver blækregning. Ligesom jeg kan sidde på Haneberg Elektronik og holde øje med likviditeten. Han var den første, det ved jeg. Man siger at det betyder noget. Men han betød ikke en brøkdal af hvad Sylvia betød, og hende holdt jeg endda kun i hånden en enkelt gylden aften ved Tejo. Og så var hun endda katolik, og jeg kan ikke få ind i hovedet hvordan det kunne lade sig gøre. Jeg var i princippet noget mere på bølgelængde med Petra, selvom hun var ude af mit liv og i Esbjerg på det tidspunkt. Måske var hun allerede gravid på det tidspunkt, det burde jeg kunne regne ud hvis jeg ville.

Jeg ved ikke om Sylvia så sin far sammen med min mor i den port dengang. Jeg ved ikke engang om det var dem jeg så. Rent logisk kan det ikke have været dem,

de var blevet tilbage på hotellet, så det var ikke på grund af dem hun holdt mig i hånden. Og blev ved med at holde mig i hånden, selv da vi stod nede ved vandet og der ikke var fyldt med mennesker omkring os. Måske var det mig der var grunden. Vi fik hinandens adresser, men hun skrev ikke. Det gjorde jeg heller ikke.

Hendes hånd var mindre end min, den var slet ikke kold, den holdt varmen. Jeg var måske hendes handske, men hun var ikke Julie, og jeg var bestemt ikke Romeo. Jeg var mindst lige så meget Julie som hun var. Og vi stod ved en Tejo på vej ud i Atlanten, ikke i Verona som er pakket ind i en dum flod, det har aldrig interesseret mig hvad den flod hedder, jeg er bare gået over broerne i et væk. Det var Simon jeg var sammen med på den tur, og det passer hverken kronologisk eller alfabetisk ind her. Hvis jeg skal have styr på det må jeg være stringent og systematisk, jeg er trods alt regnskabschef. Selvom Sylvia kun var en forlænget weekend styret af vores forældre, så var det et vendepunkt i mit liv, den lille varme hånd. Hvis den havde været kold, ville jeg have kunnet varme den på mange måder, det ved jeg nu, måske anede jeg det allerede dengang. Men jeg var alligevel lige så uskyldig som hun var, og sådan tænkte jeg ikke dengang. Jeg kunne tænke det nu hvis jeg ville, men det vil jeg ikke.

Måske er det også duften af stegte fisk der gør det. Det er i hvert fald når jeg steger fisk jeg kommer til at tænke på Sylvia. Hver gang. Var det ikke en restaurantgade vi gik igennem med hinanden i hånden. Der stod borde helt ude på gaden, der sad folk og spiste. Vi holdt fast i hinanden for ikke at blive væk i mylderet, det var grunden, det skal jeg huske. Alle spiste fisk i den gade, sådan husker jeg det i hvert fald. Jeg har ingen erindring om duften af Sylvia, så tæt kom vi ikke på hinanden. Det er følelsen i hånden og i maven jeg husker sammen med duften af stegt fisk. Selv da vi stod ved floden som var som et hav at se på, der var uendeligt langt over til den anden side. Måske blæste det endda lidt, der kan ikke have svømmet stegt fisk rundt derude. Duften af Petra og hendes armhule kendte jeg den gang, men det spekulerede jeg ikke på mens vi stod der med hinanden i hånden og blev varme om hjertet. Sådan havde jeg det aldrig med Morten, og heller ikke med de andre der kom efter. Så var der spænding, og masser af dufte og lugte, men aldrig den varme. Nu kan den være der når jeg tænker på Petra og Jens, den er der ikke når jeg er sammen med dem, hverken den ene eller den anden. Den ville måske være der hvis de var der begge to på en gang, men så er der ikke plads til mig.

Vi stod der og så vandet flyde Sylvia og jeg. Jeg trykkede vist hende hånd og hun trykkede vist min. Vist, og så var der ikke mere at sige, så vi sagde ikke noget. Jeg kunne vel heller ikke have sagt det på engelsk, og hun kunne ikke et ord dansk. Det var en flygtig følelse, så den flygtede, men jeg glemmer den aldrig. Jeg tør bande på at Sylvia heller ikke glemmer den. Hvis hun stadig lever, og det gør hun vel et eller andet sted. Det kunne være sjovt at mødes på en eller anden måde og udveksle erindringer. Men tænk hvor skuffende det ville være hvis hun havde glemt det. Hun må kunne huske det, i hvert fald hvis jeg minder hende om det. Hun ville nok være høflig nok til at lade som om, sådan var hendes mor, høfligt helt ind i knoglerne. Det var noget andet med hendes far. Fædre er altid meget mere besværlige.

Jeg kan ikke blive enig med mig selv om jeg skal kalde det forelskelse, om det var det jeg følte, og jeg aner ikke om Sylvia følte noget i nærheden af det. Sådan kan jeg se nøgtern på det, jeg ved bare det påvirkede mig og mit liv, det er jeg ikke i tvivl om. Jeg bliver mindet om det her gang jeg tilbereder et stykke laks. Og det er da et bevis på at mit følelsesliv er andet og mere end seksualliv, er det ikke ?

Den følelse og den livsændring havde i hvert fald ikke noget med reproduktion af menneskeheden at gøre. Sylvia plantede ingen gener i mig og jeg plantede ingen i hende, det var umuligt hvor meget vi end kunne have ønsket det. Der var ingen fysisk udveksling imellem os, og den verbale udveksling var også besværlig og begrænset. Og alligevel ændrede det mit liv, ellers var jeg vel blevet hængende sammen med Morten og var taget med til Risø, og hvem skulle så have været regnskabschef på Haneberg Elektronik A/S ? Ville vedkommende bare lige have ansat Jens da han søgte. Eller ville Petra og Jens have været nødt til at blive i Esbjerg, og så ville Petra måske ikke have været i vejle, og så ville han ikke have siddet der og været ulykkelig på den sofa. Det er ikke kun generne der styrer, det er også tilfældige sofaer, de har i hvert fald fyldt i mit liv. Mortens sofa og Jens' sofa. Og i hvert fald et par andre sofaer jeg kan komme i tanker om, de er bare ikke relevante her. Der var aldrig sofaer inde i billedet sammen med Sylvia. Sad vi ikke bare på en hotelseng da vi aftalte den tur i byen. På det tidspunkt havde vi endnu ikke fået lov til at gå ud i byen. Selvom en hotelseng nok kunne have gjort det ud for en sofa, var det aldrig relevant, ikke engang i mit hoved.

Det er sådan jeg bevarer Sylvia i min hukommelse, hun havde alligevel en livsomvæltende indflydelse på mig. Og det er måske lidt sølle, systematisk set, men det er nødvendigt. For Johanne havde ret, Petra og Jens elsker hinanden den dag i dag, de er landet et helt andet sted end jeg er.

5C

Therese var ganske ligefrem. Det var mens jeg ventede på at Petra og Jens kom hjem fra Esbjerg, jeg havde med hende at gøre, og det var heller aldrig noget fysisk. Måske lige bortset fra nogle kys til studenterfesten, og det talte ikke rigtigt med. Men Therese kunne jeg tale med.

Det var først rigtigt i 2. G det kom til at betyde noget. Vi var kun sammen i gymnastiktimerne, i 1. G var hun bare en af dem fra den sproglige klasse. Det var i 2. G vi rigtigt begyndte at ses i fritiden og til fester. Og det var først på det tidspunkt jeg var lidt tiltrukket af hende. Og aldrig gjorde noget ved det for alvor. Så jeg aner ikke om det kunne have været alvor. Nu forsvandt vi bare for hinanden efter studenterfesterne. Så da vi kyssede lidt til den fest var det nok kun for sjov, det var i hvert fald i sidste øjeblik. Siden var hun jo også blevet gift med Jacob, og han virker som den helt rigtige partner for hende.

Hendes mor var meget anderledes end min mor. Jeg var nok også tiltrukket af at have sådan en mor, Therese snakkede en del om hende når jeg tæller efter. Helt nøjagtigt kan det ikke blive, men et overslag kan man også komme langt med.

Therese var på en eller anden måde så helt tilfreds med hvordan hun så ud, hun var ikke så køn som Petra, slet ikke, men hendes tilfredshed skinnede så meget igennem at det betød næsten lige så meget. I den alder måske mere, jeg lagde sådan set mærke til det når vi klædte om til gymnastik allerede i 1. G, dengang jeg ikke kendte hende rigtigt. Også når hun sang var det det der skinnede igennem, og det betød måske lige så meget som hendes stemme. Det er svært at skille ad her så længe efter.

Hun var i det hele taget suveræn. Jeg husker engang efter en gymnastiktime hvordan en af de andre piger fra hendes klasse, det var vist hende Marianne, hvordan hun snuppede Thereses T-shirt fra bænken og løb ud i skolegården med den. Det var i 2. G, jeg var begyndt at være mere sammen med Therese, og da jeg allerede var omklædt, var jeg ved at fare efter Marianne for at få fat på T-shirten. Men Therese kom mig i forkøbet og løb ud efter Marianne i bar overkrop så selvfølgelig som havde vi været på stranden. Jeg og de andre piger stod så der i døren og fulgte jagten med øjnene. Nogle af de andre syntes det var for meget, nogle mente Marianne var for barnlig, og andre mente vist at Therese skulle have holdt lidt igen med den forestilling. Jeg hørte endda en eller andet mumle noget om, at hvis hun havde haft en flot krop, så havde det været noget andet.

Jeg sagde ikke noget. Det var da rigtigt at Therese var lidt kvabset her og der. Og skolegården var ikke fuld, men den var bestemt heller ikke tom, jeg ville aldrig have løbet derud på den måde. Men Therese fik fat i Marianne og sin T-shirt. Hun tog den på og kom tilbage til omklædningsrummet efter resten af sine ting. Og da hun kom ind begyndte hun bare at snakke om noget de skulle lave i den næste tysktime, og jeg havde gudskelov ikke tysk i gymnasiet, så jeg blandede mig udenom den samtale, vi snakkede heller ikke om det senere. Jeg lagde også mærke til at hun gik ud i deres have kun iført trusser når hun tog sol. Hvis naboerne ikke syntes hendes krop var pæn nok til det, kunne de jo kigge den anden vej, sagde hun.

Jeg havde lidt på fornemmelsen at hendes mor havde det lidt på samme måde, men hende så jeg alligevel aldrig topløs, hverken inde i huset eller ude i haven. Hun var i øvrigt ikke så tit hjemme når jeg var der, så måske var det derfor.

Og så var det for resten lidt sjovt, for da jeg så Therese til studenterjubilæet blev jeg lidt overrasket over at hun ikke havde lagt sig mere ud, det havde hun bestemt ikke, snarere tværtimod. Jeg ved ikke om det havde noget med ham Jacob at gøre, men kender jeg Therese ret så har det været hendes helt eget valg.

De par gange jeg så Therese i badekåbe kunne jeg sagtens se om hun havde trusser på eller ej, det var hun vist helt ligeglad med, jeg havde jo også set hende uden tøj når vi var i bad efter gymnastik. Det var ikke obligatorisk som i folkeskolen, men

de fleste af os kunne heller ikke dengang lide at lugte af sved. Og jeg må da indrømme at jeg af og til fik lyst til at lære de dele af hende nærmere at kende, ikke i badet men hjemme hos hende, den lyst havde jeg erkendt og taget til mig, men jeg rykkede aldrig på det. Måske var det mest på mit initiativ vi kom til at kysse lidt til den studenterfest, men vi var begge to både fulde og fuldt påklædte under den seance. Det ville også have ødelagt noget hvis jeg ikke havde holdt mig tilbage, det er helt tydeligt for mig nu, så jeg er glad for at jeg holdt det i mig.

Da jeg så i løbet af sommeren inden handelshøjskolen fik chancen for at være rigtigt sammen med en pige, slog jeg til med det samme. På det tidspunkt havde jeg været sammen med tre forskellige drenge, eller fire hvis Bjarne skal tælles med, og det er nok et definitionsspørgsmål om jeg kan tillade mig det. Pigen var en voksen kvinde og noget mere erfaren end jeg var, der skulle ikke meget til, og da jeg fortalte hende det var hun meget hjælpsom. Jeg var ikke forelsket i hende, og jeg tror også at hun bare så det som en god gerning. Det endte godt nok, og så var det heller ikke voldsommere. Hvis det havde været med Therese jeg prøvede det, ville det være gået helt galt vil jeg tro. Det kunne måske endda have slået skår i hendes selvsikkerhed, selvom jeg ved at det skal der meget til at gøre. Det ville i hvert fald have været en katastrofe.

I stedet for snakkede vi om musik, jeg kan huske hun var helt tosset med Marvin Gaye. Når vi snakkede drenge eller mænd, og det skete da, og på det punkt var jeg vist alligevel mest erfaren dengang, så sagde hun altid at Marvin Gaye var den eneste der ikke behøvede presse sig på, han kunne komme til med det samme. Jeg ved ikke om han var død allerede dengang, det er han i hvert fald for længe siden nu, så Jacob behøver ikke at være nervøs på det punkt, og det behøver Therese heller ikke. Med mindre hun gør som jeg, og så holder hun det nok helt for sig selv.

Da vi sås til jubilæet var det i hvert fald for sent at begynde på noget. Måske ikke for hende, og jeg tror måske Jacob ville have været helt ok i den sammenhæng, men for mig var det naturligvis umuligt. Petra og Jens var for længst kommet tilbage fra Esbjerg, og mit liv var blevet for kompliceret til at jeg kunne have forklaret hende det, jeg kan ikke engang forklare det ordentligt for mig selv. Therese og Jacob ville kun kunne få øje på den nydelige regnskabschef med fuld prokura og reference direkte til bestyrelsen, de ville ikke kunne få øje på Petra og Jens i mig, og de ville aldrig have troet på det uanset hvor meget jeg fortalte. De ville bare tro det var noget jeg fandt på for at gøre mig interessant.

5D

Rudolf var en løgnhals. Grunden til at han umiddelbart var så overbevisende var at han selv troede på det han sagde. Hans frisprog var slet ikke så frit. Han prøvede at sige pik og kusse som om han talte om søm og skruer, og han prøvede at tale om at bolle på samme måde som han talte om at børste tænder. Men i lejligheden talte han aldrig om søm og skruer, og han glemte vist af og til at børste sine tænder,

det kunne jeg heldigvis ikke lugte når vi ikke kyssede hinanden på munden. Til gengæld satte han gang i nogle noget mere konkrete forestillinger om Petra og Jens i mig. Jeg tænkte også på om de brugte den slags ord når de gjorde det, jeg vidste det ikke, men jeg kunne heller ikke forestille mig det. De nøjedes nok med at gøre det uden for meget snak.

Jeg må da indrømme at mine forestillinger ret beset er lige så uærlige som Rudolfs påståede livsstil, men jeg holder mine forestillinger for mig selv, det gjorde han fanden brodere mig ikke. Derfor holdt hans uærlighed kun en uges tid for mig, min lille hemmelighed har holdt indtil videre, vil jeg tro.

Det var heller aldrig sådan at jeg tænkte på Petra og Jens mens jeg lavede noget sammen med Rudolf, det var først når vi lå og var færdige, jeg blandede billederne sammen i mit hoved, og af og til havde jeg mere fornøjelse af det end af Rudolfs fysiske krop. Selvom han var dygtig til det, det må jeg indrømme. Han lærte mig en masse, også noget jeg ikke havde lyst til at lære, men det kunne jeg jo først vide når jeg havde prøvet, det fik han i hvert fald overbevist mig om. Og så vild var han heller ikke, jeg har hørt om dem der er meget værre. Så jeg er nok taknemmelig for hans løgnagtighed, jeg endte med selv at dosere den til den uge i hans kælderlejlighed. Han tog heller aldrig billeder af mig, og Jens har da det billede af Petra, så på det punkt er han gået videre end Rudolf. Det er så nok det eneste punkt vil jeg tro.

I begyndelsen var han bare en mere konsekvent udgave af Therese, og det gav mig mulighed for selv af prøve noget nede i den kælder. Det var først da hende Maggiduddi dukkede op der kom andre øjne på mig. Og det kunne jeg ikke lide. Jeg viste mig med stor fornøjelse frem for Rudolf indtil da, så var han min elsker og læremester så længe det varede, men så snart der kom fremmede øjne på slukkede fornøjelsen i mig, så kunne jeg ikke hurtigt nok få tøjet på.

Og så er det måske hyklerisk når jeg i fantasien ser så intimt på både Petra eller Jens, men så er jeg selv Jens eller Petra, og så er det noget andet, og jeg holder synet for mig selv. Måske er det så et problem for mig selv efterhånden, men det blander jeg aldrig andre ind i.

Jeg faldt reelt for Rudolf dengang. Det var noget med den selvsikre måde at være rodet der tiltalte mig. Og derfor fulgte jeg uden problemer med ham ned i lejligheden, selvom han havde været så ligefrem udenfor d'Angleterre. Nok endda fordi han var så ligefrem. Og første gang var det udelukkende en positiv oplevelse, han var noget bedre til det end nogle af drengene i gymnasiet havde været. Jeg fik noget ud af det som man siger, jeg fik meget ud af det. Og jeg fik fyldt mit hoved med fantastiske billeder som jeg havde glæde af i årevis, som jeg endda har glæde af den dag i dag. Han var noget mere fantasifuld og omsorgsfuld end de to blade fra kiosken nede ved brandstationen. Og noget mere håndgribelig.

Jeg var glad da jeg gik derfra efter første gang. Jeg var nærmest glædeligt overrasket da jeg kom igen dagen efter, og det tog mig nogle dage at opdage

hvordan han i virkeligheden var, at han var fuld af løgn. Jeg opdagede at hele spillet drejede sig om at hans pik skulle behages så meget og så forskelligt som muligt, og jeg bare var en to – tre huller med en kvinde udenom. Og det var først da hende Maggiduddi stod i stuen det gik op for mig.

Jeg så ham aldrig igen, jeg går sådan set ud fra at han for længst er død af alderdom, så jeg ikke behøver støde ind i ham igen. Det er jeg nødt til at minde mig selv om engang imellem. Jeg havde faktisk et blødt punkt for ham i de dage, og det har ikke helt vokset sig hårdt nok.

Af og til har jeg nærmest ondt af ham, hans problemer er måske lige så store som mine, og så skal jeg huske på hvordan han snød mig. Det med Maggiduddi var tydeligvis nøje planlagt, og den trekant fyldte mig med væmmelse, og derfor forestiller jeg mig aldrig Petra og Jens og jeg er sammen om noget som helst, så indskrænket vil jeg have lov til at være.

Rudolf var i sin helhed en uheldig oplevelse, og så alligevel en oplevelse, og jeg lærte noget af det. Og som følge heraf holdt jeg mig i lang tid til engangsforestillinger når det skulle være fysisk. Rudolf var helt klart den bedste oplevelse første gang, derefter gik det stille og roligt nedad bakke. Hvis jeg havde nøjedes med første gang, ville han udelukkende have været en god oplevelse. Og så skal jeg huske at han fik genoplivet min interesse for hankøn, og det fordoblede mine muligheder.

Han spurgte altid direkte om jeg var med på selve akten, og han var godt til at fortælle hvad han havde tænkt sig at gøre, eller hvad han havde tænkt sig at jeg skulle gøre. I den forbindelse var hans direkte sprog sådan set uhyre praktisk, selvom det også var noget indskrænket. Jeg ved jeg kan forestille mig et smukkere sprog der var lige så tydeligt og umisforståeligt, og jeg har erfaring for at det virker lige så godt. Til gengæld har jeg også erfaret at ikke alle mænd nødvendigvis er lige så hensynfulde som Rudolf. Af og til var hans spørgsmål om min kusses parathed nok lidt ensformige, men han spurgte i hvert fald. Hvis han ikke havde brugt sin venlighed til at snyde mig ind i et par ubehagelige overraskelser, ville min eneste anke imod ham være at han blev lidt kedelig i længden. Han opfordrede for eksempel aldrig mig til at komme med forslag, han var så meget ældre og mere erfaring udi de dele at han var overbevist om at han vidste bedst. Han var en læremester der ikke selv kunne lære noget, det var aldrig min fantasi der kom i sving. Det kom den først bagefter når jeg kombinerede de indhøste erfaringer med Petra og Jens, og han spurgte ikke engang hvad jeg tænkte på, når jeg lå der og fantaserede bagefter. Han kunne nok være blevet overrasket over hvad hans anstrengelser havde resulteret for mit indre blik. Så havde jeg masser af muligheder, og jeg behøvede hverken spørge Petra eller Jens om de havde lyst, for det havde de altid.

Rudolf var vel blevet irriteret, måske endda vred over at jeg på den måde blandede andre ind i vores forhold, det var sikkert hans privilegium at gøre den slags. Han havde måske også opdaget at jeg efterhånden syntes han var blevet lidt

forudsigelig og kedelig. Det jeg kunne var bedre end det han kunne, det havde ikke passet ham og hans selvbillede. Jeg fik forretten af ham, jeg fik hovedretten og desserten af mig selv og i mig selv. Og på den måde var han klart en medvirkende årsag til at jeg udviklede den evne, den evne jeg efterhånden er blevet lidt for afhængig af. Men den væsentligste grund til det var trods alt at Petra og Jens stak af med hinanden. Til selveste Jyllands røvhul, sådan kan jeg godt tænke det når jeg lige har haft fat i Rudolf.

Og så er jeg som altid nødt til at tænke på noget andet inden det bliver for kedsommeligt, jeg kan altid lige sende Petra og Jens en kærlig tanke undervejs.

5E

Rosa og Richard Haneberg var vigtige personer for mig. Jeg havde bestemt aldrig tanker om fysiske relationer til nogen af dem, det ville være helt ved siden af, men det var de to der sørgede for at jeg i Haneberg Elektronik havde det materielle grundlag for at leve som jeg gjorde. Og samtidig var det som om først Richard og siden Rosa udfyldte en slags forældre- eller bedsteforælderrolle for mig. I forhold til mit liv som voksen har de betydet mere end min mor, det er helt sikkert. De viste mig tillid begge to, og jeg holdt meget af dem på en fornuftig og professionel måde. Selv efter de gik bort har de sat deres mærke på mig, et mærke jeg stadig kan bruge på arbejde. Værdien af at være ansat af Richard Haneberg personligt og at få tildelt de seneste kompetencer af Rosa kan ikke overvurderes. Selv den nye bestyrelse tør ikke falde mig i ryggen, det ville også være dumt af dem, det er en anden sag. Jeg tror at de er overbevist om at en konflikt med mig vil bringe uheld over firmaet, så meget af Haneberg magien hænger ved mig.

Jeg havde et godt forhold til Haneberg, men det var Rosa jeg fik et nærmest tæt forhold. Vi kunne tale privat, hun betroede mig endda om nogle af sine problemer med manden, og da jeg bestemt ikke var vild med Jan Bläckvig var det et grundlag for på det nærmeste at blive veninder. Af hensyn til sønnerne og familiens omdømme lod hun sig ikke skille, og jeg fortalte aldrig nogle om deres fortrædeligheder. Hun skulle kunne stole på mig, og det kunne hun.

Hun boede med den svenske mand i nærheden af fabrikken i Skåne, han havde efter han blev administrerende direktør bygget et nyt hus derovre. Rosa kaldte det privat for et mausoleum, hun boede der fordi hun skulle, og når hun var her i byen omtalte hun det her som det rigtige hjem, selvom hun så boede på hotel. Det var også her hun var opvokset, og hun var ked af at jeg ikke købte Richard Hanebergs hus, da hendes mand insisterede på at det skulle sælges, så ville hun sikkert have overnattet der når hun var her. Nu boede hun på hotellet når hun var i byen for at ordne noget med fabrikken eller kontoret her. Det handlede i virkeligheden meget om at hun så også kunne sidde og mindes fortidens ordentlighed sammen med mig. For Rosa var bestemt med på nye metoder og ny organisation i firmaet, men hun begræd hvis det gav sig udslag i en mere rå stil. På det punkt var vi også enige, og hun mente faktisk at jeg varetog arven bedre på denne side af sundet end

Bläckvig lykkedes med ovre på den anden side. Og det var ikke fordi han var et ondt menneske, sagde hun, han manglede bare forståelse for omgangen mellem mennesker. Hun mente at det var en følge af hans tekniske uddannelse, hver gang hun protesterede overfor ham, kaldte han hende en gammel romantiker og klappede hende på håret. Hun kunne vel nok forstå at han som mand havde bedre forstand på forretning, det var godt nok ikke det han sagde, men det flød alligevel ud af knaphullerne på ham.

Jeg havde ingen problemer med at kombinere min matematisk og økonomiske uddannelse med et ordentligt forhold til andre mennesker, og det var det hun kunne lide. Man kan sagtens udvikle en forretning og opføre sig ordentligt og endda kombinere det med et sjovt liv. Det var nok ikke sådan jeg formulerede det overfor hende, jeg havde det bare som en underliggende strøm i mine tanker, og jeg troede hun kunne mærke det og lide det. Og firmaet fungerede og gav et hæderligt udbytte til både hende og mindretalsaktionærerne.

For hende var en sikker grund og et sikkert fundament nødvendigt hvis tårnet skulle kunne nå op til himlen hvor stormene rasede. Først når det var i orden kunne hun lade håret hænge ned og lade eventyret kravle op. Det var det billede hun brugte, selvom jeg nu ikke tror hun havde ladet andre eventyrere kravle op til hendes sovekammer i toppen af tårnet, det ville alligevel have været for indviklet, og hendes hår var også relativt kortklippet. Hun var romantiker af en anden generation end jeg var. Det accepterede hun både for sit eget vedkommende og for mit. Selvom hun nok også syntes jeg burde stifte familie.

Hun blev i hvert fald ved med at ønske for mig at jeg fik nogle børn. Og det var på trods af at hun synes hendes egne sønner var kommet til at ligne deres far for meget. Da hun gik bort var det da også stadig en fysisk mulighed for mig, nu er det altså for sent. Jeg sagde hende ikke imod på det punkt, jeg lod hende snakke. På andre områder fulgte jeg hendes råd, i hvert fald professionelt, og jeg var glad for resultaterne.

Jeg var i første omgang lidt ked af at de havde nedlagt kontoret i København, I Richard Hanebergs tid havde mine besøg derinde været en fin mulighed for at klare mine mere personlige besøg derinde. Men til gengæld gav Rosa mig så meget frihed at mit privatliv kunne fortsætte som jeg selv ville. Jeg tror ikke Rosa vidste hvad det gik ud på, og jeg tror heller ikke hun havde lyst til at vide det. Og jeg havde hele tiden en tydelig fornemmelse af, at hvis jeg skulle få brug for at betro mig til hende på det punkt, så ville hun alligevel acceptere mig. Så det var bestemt et personligt tab for mig da hun døde, det gjorde faktisk mere ondt end da jeg mistede min mor.

Sidste gang jeg så hende boede hun igen på hotellet, og hun inviterede mig til middag der. Det havde hun gjort før, men jeg syntes denne gang var noget særligt. Rent logisk, og sådan kan jeg også tænke, kan det nok skyldes at jeg nu ved at det var den sidste gang, men det var altså noget særligt. Vi fik hummer og vi fik vin og vi talte ikke kalorier. Jeg tror ikke Rosa kunne tælle kalorier, hun var en lille

prop al den tid jeg kendte hende, hun blev ikke smallere med alderen, og hun blev heller ikke mindre munter.

Jeg talte aldrig så privat fortroligt til hende som hun talte til mig, så tit sås vi heller ikke til private snakke. Men jeg vidste jeg havde hende i baghånden, også til det private. Da hun gik bort forsvandt den mulighed, og da jeg senere ansatte Jens håbede jeg måske at han kunne erstatte hende lidt på det punkt. Jeg kan godt se nu at det har været en håbløs tanke allerede dengang.

Derfor bærer jeg stadig Rosa i mit hjerte, jeg bærer vel både hende og hendes bror der. Billedet af Richard Haneberg hænger som det skal i receptionen, billedet af Rosa har jeg i min pung, og der ikke af pekuniære årsager.

Jens nåede ikke at møde hverken Richard Haneberg eller Rosa, og han mødte heller aldrig den svensker Rosa var gift med. Jeg har prøvet at forklare ham om deres betydning for firmaet og Rosas betydning for mig, jeg er ikke sikker på at han forstår det. Måske skulle jeg også prøve at tale med Petra om det, hun fortjener også at høre den historie. Selvom hun også selv har fået klippet de lange krøller af.

5F

De løsagtige forbindelser var om ikke talløse, så nok i overkanten af hvad der var godt for mig. Det syntes jeg vist ikke da jeg havde dem, men det er en tanke værd nu.

Nogle af navnene kan jeg huske, selvom jeg som regel gjorde mig umage med ikke at tænke på dem. De fleste navne var vel også såkaldte kunstnernavne eller falske navne af private årsager, og dem blandede jeg mig helt bevidst ikke i. Måske løber nogle af dem også sammen i min erindring. De var personer mere end mennesker, nogle af personlighederne skulle vist med vilje være påtaget til formålet, bevidste rollespil. Og for min skyld gerne, for mig skulle de i sidste ende bare være billeder jeg kunne huske.

Jeg betalte aldrig for samværet, så langt kom jeg aldrig ud, men det var i hvert fald efterhånden altid mig der betalte mad og drikke til seancerne eller hvad vi skal kalde det, seancer lyder måske lidt for spirituel. Den åndelige side af sagen havde jeg alligevel altid for mig selv på et senere tidspunkt. På flere senere tidspunkter for at være præcis.

Måske er det også på grund af de erfaringer jeg er kommet til at se Rudolf som en lidt fantasiløs mand. De fleste af de løse forbindelser var bestemt åbne for mine forslag til aktiviteter. Det blev så nogle gange lidt akavet, men så længe der var tale om engangsforhold, kunne det altid fejles ind under dørmatten på vej ud af det lejede lokale.

Set udefra kan det måske godt have lignet et dobbeltliv jeg førte på den måde, og jeg sørgede da for at holde den del i København eller andre steder langt hjemmefra. Men set inde fra mig selv virkede det ganske godt sammen som et helt liv, jeg mente ikke jeg fornægtede noget som helst for mig selv. Jeg fornægtede faktisk slet ingenting, jeg talte bare aldrig højt om det. Jeg aner ikke hvordan jeg havde reageret hvis jeg var blevet spurgt direkte.

Når jeg ind imellem syntes jeg havde billeder nok i hovedet holdt jeg pause med de besøg og klarede mig selv. Og når jeg så mærkede trang til fornyelse lagde jeg nye udenbys besøg ind i mit program. Det fungerede udmærket i årevis, jeg kunne leve sådan altid syntes jeg, i mit lille hus og i min lille have om med mit arbejde på kontoret. Når jeg havde behov for at besøge den store verden gjorde jeg det i passende afstand. Da jeg blev regnskabschef og siden økonomichef havde jeg endda mulighed for let at finansiere begge dele, så jeg kunne tillade mig at være lidt mere kræsen. Det sled ikke på min økonomi, og det er først i den seneste tid jeg er blevet bekymret for om det slider på mig selv. Spørgsmålet er om jeg bare er ved at falde til ro med alderen eller om jeg reelt er ved at være slidt op.

Fysisk er der slet ingen problemer, men måske har der indsneget sig en vis mental metaltræthed. Jeg kan ikke greje om den er rationel eller følelsesmæssig, eller om de to ting måske hænger uløseligt sammen. For det var da sjovt at få lov til at gyngede i gardinerne og endda gøre det bogstaveligt. Det var sjovt at gennemspille Poeten og Lillemor, endda i begge roller. Og det var sjovt at rulle i mudderet så længe man var sikker på et dejligt varmt bad bagefter. Og man skal ikke underkende det sjove i tilværelsen. Det var jeg endda enig med Rosa om, selvom hun naturligvis aldrig fik noget at høre om de udenbys aktiviteter og de løsagtige forbindelser.

Jeg tror i øvrigt jeg med tiden har fået blandet nogle af de oplevelser noget sammen. Der er nogle oplevelser hvor jeg ikke bare har glemt navnene men også om det var noget sammen med en mand eller med en kvinde. Men der er også nogle der skiller sig ud. Der var for eksempel artisten Claire der insisterede på at vi skulle mødes i kostume ud i byen, og jeg var nødt til at tage hjem for at få fat i noget jeg kunne bruge som min udgave af den lille Rødhætte. Jeg ved ikke om jeg så håbede hun ville komme udklædt som ulv eller bedstemor. Hun var ingen af delene da vi mødtes på den grillbar vi havde aftalt, hun var linedanser i strutskort og paraply og det hele. Så vi var et ømt syn da vi fulgtes ad gennem byen til det hotelværelse jeg havde reserveret til lejligheden. Det var heldigvis mens jeg var noget yngre, så folk har vel troet vi skulle til karneval eller noget dumt polterabend. Og da vi kom til hotelværelset viste det sig heldigvis at have været umagen værd.

Der var også Helle, og det hed hun vist rigtigt, hun ville have vi skulle rende nøgne rundt i en skov klokken fire om morgenen inden vi kunne begynde på det egentlige i en bunke blade. Vi smed tøjet begge to og fjollede rundt mellem stammerne, og jeg er ret sikker på at vi ikke blev set af andre. Men vi fik heller ikke gennemført noget i den bunke blade, de var alt for våde og ulækre, og det var også for koldt

selvom solen vist var på vej op. Vi endte med at tage tøjet på og gå hjem til hende. Hvordan det gik der husker jeg ikke så tydeligt, men jeg husker tydeligt at der stod Helle på entredøren. Og så havde hun da også en underbo der bankede i sit loft med et eller andet, det husker jeg nu. Jeg tror vi grinede af det, jeg gjorde i hvert fald. Det var heller ikke min lejlighed, måske var det hendes.

Og så kommer jeg til at tænke på at Helle havde en vis fysisk lighed med Therese. Ikke at de lignede hinanden helt, men der var et eller andet, jeg ved ikke om jeg skal lægge noget dybere i det.

Jeg var da også sammen med en del mænd, og jeg ved ikke om jeg skal lægge noget i at dem jeg husker lige nu var kvinder. Det tror jeg ikke jeg vil, jeg har lovet mig selv ikke at psykologisere, det har jeg alligevel ikke kompetencer til. Så skulle jeg nok snarere sammenligne mine eventyr med et antropologisk feltstudier. Men så er mit materiale alligevel for lille, og jeg har heller ikke de faglige kompetencer på det område. Og hvis det var feltstudie, var jeg så en feltmadras, det ville jeg i hvert fald have humoristisk sans til. Hvis det skulle have ført til noget skulle jeg nok bare have taget notater undervejs i stedet for at sidde her og prøve at huske tingene flere år for sent. Over tyve år, for de flestes vedkommende i hvert fald.

Men jeg skrev ikke noget ned og jeg tog ingen billeder. Jeg havde billederne på nethinden, og der blev de sikkert bedre og bedre med tiden. De endte næsten alle sammen med at løbe sammen med mine forestillinger om Petra og Jens, og i de fleste tilfælde er det nok mest de billeder jeg husker og ikke de konkrete eventyr. Det blev også holdt levende på en helt anden måde, de bedste af dem i hvert fald.

Når jeg så ser dem i virkeligheden, Petra i kolonihaven eller Jens på kontoret, så kan jeg da komme i tvivl om jeg kan tillade mig at lade dem optræde på den måde, det er ikke ligefrem børnefilm jeg har set med dem. Nogle af dem er endda så overbroderede at de slet ikke har noget med virkeligheden at gøre.

Heldigvis aner ingen af dem noget om deres optræden , og står det til mig skal de heller aldrig have det at vide.

5G

Simon var til at begynde med en af de løsagtige forbindelser, han endte bare med at blive hængende i længere tid. Og det var på hans initiativ, ikke på mit, det skal jeg hele tiden huske. Jeg har ikke noget at skamme mig over i den forbindelse.

Han var på forhånd ikke den mest oplagte til at tage sådan et initiativ. Aldersmæssigt kunne han være min søn, og alligevel var det ham der insisterede på at besøge mig igen og igen, jeg accepterede det bare, jeg synes ikke jeg fristede ekstraordinært, jeg var så god og rutineret som jeg plejede at være.

Måske havde jeg også lyst til noget mere fast. Jeg kunne skimte slutningen af fyrrerne, og jeg var ikke bange for at en knægt på hans alder kunne snyde mig, og han bad på sådan en sød måde. Jeg accepterede bare, og jeg gjorde ham klart at det en dag ville være slut, det var ikke et forhold til døden os skiller, det var jeg nemlig ikke klar til, og det bliver jeg nok heller aldrig klar til. Det var Simon heller ikke viste det sig, og det skal jeg nok være glad for, ellers kunne jeg have sovet mig ind i det uden at opdage det.

Det blev stort set hver weekend for os, hverdag var det aldrig, og jeg blev efterhånden positivt overrasket over hvor godt vi passede sammen og hvor voksen han var. Vores barndomsminder var naturligvis fra to helt forskellige verdener, men når det drejede sig om interesser og holdninger, ja selv når det gjaldt musikmag virkede vi forbavsende jævnaldrende. I begyndelsen kom jeg til at mistænke ham for at spille komedie for min skyld, men som tiden gik virkede det mere og mere dybfølt og ærligt, så da han pludseligt ringede og fortalte at han flyttede sammen med den Olga han elskede, var det en lidt ubehagelig overraskelse, et lyn fra en klar og blå himmel.

Jeg syntes heller aldrig han benyttede mig som en slag erstatningsmor, selvom jeg da havde alderen til det. Jeg havde nærmere en fornemmelse af at vi var ligeværdige partnere og kæresten, at det var samme betingelser der gjaldt for os begge to. Jeg var sikker på at han havde det på samme måde. Vi havde heller ikke sværget hinanden troskab, så der var ingen grund til at gå rundt og være mistænksom. Vi kunne sagtens have hverdagsforhold ved siden af, uden der gik noget fra vores weekender. Risikoen for at en af os skulle blive forelsket til anden side var den samme for os begge, nemlig nul procent. Troede jeg. Måske har han skjult noget for mig i lang tid, måske slog lynet bare ned i ham. Jeg har ikke talt med ham siden vores sidste telefonsamtale, han sørgede for at hente sine ting en dag han vidste jeg var på arbejde. Jeg har aldrig talt med ham om hvad der skete, det er heller ikke sikkert han synes det angår mig. Det gør det heller ikke. Måske er hans opfattelse af forelskelse endda en anden end min, vi kan kun tale sammen med de ord vi kender. Måske generationsforskellen betyder noget på det punkt.

Det var først efter han havde forladt mig, jeg bemærkede en væsentlig forskel på mit forhold til ham og så til alle de andre. Jeg kunne pludseligt ikke mindes at jeg havde brugt oplevelser med ham i mine forestillinger om Petra og Jens. Og jeg er ikke sikker, men jeg tror mest det var af hensyn til de to og ikke til ham. Jeg ved godt det umiddelbart kan virke ulogisk, de vidste ikke noget om de forestillinger, de skulle heller aldrig have noget at vide om dem. Måske var det mere af hensyn til mine egne forestillinger om dem end noget som helst andet, og det er nok lidt svært at forklare. For jeg havde bestemt gode og spændende oplevelser med Simon, nok mest i begyndelsen af vores forhold, og de kunne nok sagtens have indgået i forestillinger om Petra og Jens og gjort dem endnu bedre. Måske kom mit og Simons weekender alligevel til at være så ægteskabelige, at det ville komme for tæt på Petras og Jens' samliv, jeg ved det ikke.

Simon er en dejlig ung mand, ingen tvivl om det, og den kvinde der har gaflet ham, en yngre model end mig, en på hans egen alder, hun har været heldig. Hun vil have lysten til og mulighederne for at holde på ham, han har løbet hornene af sig her, det kan jeg garantere for. Hun burde nok næsten give mig procenter af den glæde hun får af ham, sådan regner man bare ikke i de sager. Jeg må tage til takke med det jeg kan huske.

Problemet er bare at jeg ikke har bevaret hans udseende i mine forestillinger, og det er der jeg har vænnet mig til at gemme det bedste. Hvis jeg ikke på forhånd havde været indstillet på at vi forlod hinanden, kunne jeg måske have bebrejdet Petra og Jens at de stod i vejen for en gylden mulighed. Men sådan er livet, man er nødt til at slippe en mulighed for at holde fast i en anden. Og det var ikke en mulighed for mig at vælge omvendt, det havde jeg på forhånd fortalt Simon. Jeg fortalte ham bare ikke hvorfor, jeg tror jeg antydede at aldersforskellen en dag ville betyde for meget for os.

Han har da sat sig fysiske spor der kan få min hukommelse på glem. Vi tog billeder, ikke intime billeder, men noget fra alle de andre situationer og som jeg i øvrigt kan se blev flere og flere. Vi var på udflugter, vi var ude at spise, vi var i teateret, vi var sågar på museumsbesøg. Måske var det en måde at vise han var voksen, måske ville han bare udsætte det tidspunkt hvor han kunne tage bukserne af, det kan jeg heller ikke se bort fra. Det har måske været en blanding af det hele, men den sidste tid vi havde sammen havde han i hvert fald ikke de store problemer med at undgå uønsket intimitet, heller ikke når vi var alene hjemme, jeg var nok heller ikke for insisterende i den sidste tid.

Jeg havde måske nok i mine forestillinger. Jeg flygtede ind i min fantasi og kastede ham i armene på den unge dame, var det sådan det var ? Sådan vil Simon måske sige det til sig selv når han får brug for at lave noter. Og på det tidspunkt er der ikke noget der siger at de noter skal handle om mig.

Jeg kan i hvert fald tydeligt mærke at jeg er ked af at det var ham der ringede og slog op. Det skulle have været mig, jeg fik bare ikke taget mig sammen, jeg lod bare tiden gå og kunne måske nyde det fredelige samliv. Måske legede jeg med tanken om at fejre sølvbryllup. Måske har Petra og Jens forestillet sig det om mig, mens jeg forestillede mig alle mulige spændende situationer mellem dem, så smittede de mig med ægteskab. Og to halv voksne børn og et barnebarn. Jeg har for længst besluttet mig til ikke at ende der.

Når weekenden, endnu en uden Simon, er overstået, så venter regnskabsafdelingen og en professionel og gennemforstillet souschef. Hvad skal jeg sige til ham ?

Jo, Jens og Petra kendte godt til mit forhold til Simon. Jeg har ikke fået fortalt at Simon har slået op. Det var måske en idé at få det sagt. Det var måske ikke en idé. Måske denne systematiske gennemgang af mine følelser heller ikke er nogen god idé, den kommer aldrig til at stemme som et smukt regnskab.

Summa

Med det udgangspunkt (der er udgangspunktet igen) er det et umuligt projekt jeg har gang i. Jeg holder så meget af dem begge to og af hvad de er i kraft af hinanden, at jeg er nødt til at holde mere af deres forhold end af dem, det forhold må jeg aldrig ødelægge. Så mens Romeo højlydt ønskede at være Julies handske så han kunne mærke hendes kind, så kan jeg i al diskretion forestille mig at jeg er deres baby, så jeg kan ligge i smørhullet mellem dem. Med fare for at fylde for meget. Det endte i øvrigt også galt for Romeo og Julie, men det skyldtes nok deres fantasiløshed. Det er vel en anden historie, er det ikke ?

Jeg kunne altid håbe at de ikke falder ned med samme fly, men at en af dem dør først, så jeg efter en passende sorgperiode kan tilbyde mig som en slags erstatning. Så må jeg bare sørge selv for ikke selv at dø først. Så morbid og trist har jeg bare ikke lyst til at være.

Jeg har selv haft et liv, et fantastisk liv endda, et fantasiliv måske, jeg har bare aldrig forpligtet mig på nogen, altid kun på noget. Måske skulle jeg prøve at forpligte mig på en anden, en anden end de to og det luftige mellemrum imellem dem. Deres yngste, Johanne, omtalte det så pænt, at de gjorde sig umage med det mellemrum, hun har sikkert ligget i det smørhul som lille, så hun har helt ubevidst vidst hvad hun talte om. Jeg kunne vel godt nyde det smukke i det mellemrum og samtidigt forpligte mig til anden side. Det er ikke for sent, så gammel er jeg heller ikke. Jeg er stadig attraktiv, jeg har endda orden i økonomien. Det må være mit nye projekt, jeg må se at få taget mig sammen hvis jeg skal skilles fra min fantastiske kærlighed. Det er måske noget mere dramatisk og fantastisk jeg kan flyde ind i, hvis jeg skal skilles fra dem. Og den skilsmisse vil sidde alene i mit hjerte, ingen anden vil bemærke den. Der skal handles. Handling, handling.

6. Et punktum

Fie kommer på arbejde i morgen. Barbara og Jens er ved at forberede det, jeg deltager så godt jeg kan. Hvis jeg havde været ti år ældre havde jeg benyttet lejligheden til at tage min afsked. Jens og Barbara og Fie kan snildt køre økonomiafdelingen videre uden mig, jeg har fuld tillid til dem alle tre. Det er bare ti år for tidligt.

Mit kontor er min rationelle rede, her kan jeg tænke ind i og inde i boksen. Nogle gange er man nødt til at lade sig begrænse af virkeligheden, det er der noget beroligende ved, det må jeg prøve at holde fast i. Rosa sidder på billedet i min pung og nikker bekræftende. Nogle gange må man lukke døren for at få det til at fungere, det er ude i det åbne man er nødt til at flygte ind i sig selv. Herinde kan jeg koncentrere mig om at prøve at forstå hvad bestyrelsesformanden vil med det strategipapir. Er der en sammenhæng i det, eller er det kun de skud fra hoften det mest af alt ligner. Jeg må have formuleret et godt svar, de plejer at tage mig alvorligt. Og det her skal jeg have taget livet af på en pæn måde. Vi skal alle sammen kunne se os selv i det, også den professionelle bestyrelsesformand.

Barbara stikker hovedet ind.

- Måske skulle vi bede folk om at fjerne familiebillederne fra deres skrivebordene, siger hun. Bare for en periode, i hvert fald de billeder med børn.
- Jeg synes vi skal nøjes med at sætte friske blomster på hendes skrivebord og lave så lidt om som muligt, siger jeg. Det andet bliver for demonstrativt, og så virker det lige modsat hensigten.

Jeg kan mærke det, jeg kan sagtens forholde mig til helheden. Kontoret skal fungere selvom bestyrelsesformanden er forvirret. Jeg mener ikke sindsforvirret, bare forvirret. Jeg kan sagtens, det er altid noget.

Barbara er væk igen, men hun har ikke lukket døren efter sig, jeg kan tydeligt høre Jens tale ude i receptionen, jeg kan ikke høre hvad det handler om, men det har han vel selv styr på. Det har bestyrelsesformanden vist ikke, oplægget slutter med at han mangler nogle svar på de afledte organisatoriske spørgsmål, men der står ikke noget om hvad det er for nogle spørgsmål. De andre tanker i det oplæg giver i hvert fald ingen fingerpeg, i hvert fald ikke noget der peger i en bestemt retning. Og så kommer Jens ind på mit kontor.

- Jeg gav Gudrun lov til at gå når hun havde pakket de sidste kopier, siger han.
- Hvorfor det ?
- Hun havde det vist ikke så godt, og hun håbede ikke det var influenza sagde hun, det havde hun fandeme ikke tid til. Og vi er alligevel tæt på lukketid.
- Kommer hun så i morgen ?
- Det håber jeg, og det håber hun også selv. Hun vil gerne være med til at byde Fie velkommen tilbage. Hvornår starter hende den nye ?
- Maria.
- Maria, ja. Jeg synes vi har ventet meget længe. Det havde været noget mere praktisk hvis hun kunne have startet med det samme.

Jeg er helt enig, men det har vi efterhånden snakket om nogle gange.
- Hun starter næste mandag, siger jeg.

Jens går ud af mit kontor, jeg kan se på hans ryg at han er irriteret. Den irritation må han rette mod hendes nuværende arbejdsplads og den tåbelige rigoristiske chef der, jeg kan hverken gøre fra eller til. Jeg læser det strategipapir igennem endnu engang, måske skulle jeg have spurgt Jens om hvad han mener om det. Men når han er i det humør er det usikkert hvilken holdning han vil indtage til det.

Han havde i hvert fald ret i at vi er ved at være færdige for i dag. Jeg kan også godt vente med at svare på det oplæg til i morgen. Måske hjælper det at sove på det.

*

Jeg vågner ved alarmerne og fumler noget med at få den slået fra. Jeg plejer ellers at vågne inden den siger noget, der er noget der ikke er helt som det skal være. Min krop er tung, dynen er tung, jeg ser også lidt for uskarpt synes jeg. Det hjælper en smule at tage brillerne på, men ikke så meget som det plejer. Jeg ringer ind til kontoret, til hovednummeret.
- Haneberg Elektronik, det er Jens.

Gudrun er altså ikke mødt ind, ikke endnu i hvert fald.
- Jeg er vist desværre nødt til at melde mig syg i dag.
- Pis også. Hvad fejler du ?

Hvis han havde været min chef havde det været et forbudt spørgsmål, det har der været gjort en del ud af. Men nu er jeg hans chef, og så gælder den regel nok ikke.
- Jeg har noget feber. Det føles som influenza eller noget i den stil.
- Det skal vi passe på med i vores alder.
- Fortæl mig ikke om det. Jeg håber det er hurtigere overstået. I kan vel klare jer alligevel.
- Det skal vi kunne. God bedring i hvert fald. Og meget gerne hurtig bedring.

Allerede mens jeg børster tænder får jeg det lidt bedre, efter en kop kaffe er det endnu bedre, jeg burde overveje at ringe en kontramelding ind og sige jeg er på vej. Men det gør jeg ikke, ikke på den rigtige måde i hvert fald. Jeg sætter mig ud i bilen og kører mod København. Hvis en af de andre kommer forbi mit hus kan de se at bilen er væk, men det ignorerer jeg. Jeg kunne måske tænke at det vil jeg skide på, men sådan plejer jeg ikke at formulere mig.

Jeg ved bare ikke hvor jeg skal hen i København, så jeg stiller bilen på en halvstor gade og betaler for parkering og går ind mod centrum, og et sted er der en café der ser venlig ud. Jeg går ind og køber en kop kaffe og sætter mig for mig selv. Det er der en del andre der gør, det er formiddag og måske er det derfor. Der står en tom kop på mit bord, der er ikke ryddet helt af efter den foregående kunde, det generer

mig ikke. Der ligger også en avis, den er fra dagen før kan jeg se. Det håber jeg ikke den efterladte kop er.

Der er nogle vittigheder bag på den avis, de er vist ældre end avisen. Men jeg kan da trække på smilebåndet ad dem. Der er så heller ikke mere at bladre efter i den avis, så jeg kigger mig op for at beskæftige mine øjne med noget andet. Et stykke borte sidder en ældre kvinde på min egen alder med en kakaokop. Foran hende står en anden kakaokop, måske er veninden på toilettet. Kvinden selv er ved at spise et stykke kage, i første omgang synes jeg hun minder mig om Rosa. Jeg ved jo godt at Rosa er død for flere år siden, og når jeg ser efter ligner kvinden slet ikke Rosa som jeg kendte hende. Rosa var en lille prop der altid ville flyde op til overfladen, kvinden her er nærmest tynd. Måske er hun ældre end mig, sådan noget er svært at bedømme. Hun er nydeligt klædt, måske var det det der mindede mig om Rosa. Eller måske er det hendes angreb på kagen, Rosa elskede også kage på den måde.

Der kommer ingen veninde tilbage fra toilettet, måske er hun gået, kvinden ved bordet virker ikke utålmodig. Måske har veninden haft en hund med, en der ikke brød sig om at stå bundet udenfor. Der var vist en hund da jeg gik herind, og jeg kan ikke se en hund udenfor nu, så det kunne godt passe. Kvinden slipper kagegaflen og vender sig og ser på mig. Hun har mærket at jeg kiggede, men hun er ikke vred, hun nikker venligt til mig og vender så tilbage til sin kage. Hun ligner en jeg godt gider tale med, koppen overfor hende er ledig, men jeg kan vel ikke bare sådan mase mig på.

Der står nu to tomme kaffekopper på mit eget bord, den ene har jeg tømt. Jeg kan sådan set bare rejse mig og gå, kaffen betalte jeg da jeg hentede den. Så kan jeg gå den vej forbi hende på vejen. Det gør jeg da bare. Og da jeg kommer forbi hendes bord kan jeg se at koppen overfor hende er helt fuld af kakao, der er slet ikke drukket af den.

- Undskyld jeg forstyrrer, men hvem er den kop kakao til ?

- Skal vi ikke sige den er til dig nu. Jeg har godt nok købt den til en veninde, men hun var nødt til at gå. Hendes hund skabte sig så meget udenfor at det knuste hendes hjerte. Og jeg tror ikke at jeg har godt af at drikke også den.

Det kan hun have ret i. Hun har næsten tømt sin egen kop allerede, og hun har spist kagen. Hørte jeg ikke også den hund hyle udenfor mens jeg kiggede i avisen, jeg er ikke helt sikker.

- Jeg har selv drukket en kop kaffe, siger jeg, og jeg er faktisk ved at gå.

- Så travlt har du nok heller ikke. Og er det ikke bedre at du drikker den kakao, end den bliver hældt ud i vasken ude i køkkenet ?

Jeg er let at overtale. Jeg er da ved at gå, men jeg ved ikke hvor jeg er på vej hen. Jeg er godt nok ikke så vild med kakao, den plejer at være lige sød nok, og den her er allerede halvlunken kan jeg mærke på koppen. Men jeg har sat mig, og så må jeg drikke.

- Skal du også have en kage til, spørger hun.

- Ellers tak, men nej tak.
- Jeg hedder Rosa. Hvad med dig ?

Nu forstår jeg det bedre. Jeg må ubevidst have opfattet at veninden kaldte hende Rosa, det var derfor jeg tænkte på Rosa lige da jeg så hende. Hun ligner overhovedet ikke Rosa Haneberg, hendes hår er lige så langt som mit, jeg kan roligt præsentere mig og snakke med hende. Jeg har lyst til at tale med hende, og hun har lyst til at tale med mig, kan det være mere oplagt. Jeg skal ikke blive forvirret over hendes navn, det er ikke så ualmindeligt endda, og så er det behageligt velkendt for mig.

- Hvad laver du så her på denne tid af dagen, spørger hun.
- Jeg tror faktisk jeg pjækker.
- Ja, det kan man godt trænge til engang imellem.

Det er hendes eneste kommentar i lang tid. Vi sidder og kigger på hinanden, jeg drikker lidt af min kakao, og det føles rart. Synes hun jeg trænger, ser jeg så træt ud, måske er jeg udbrændt.

- Måske har du brug for mere end bare en pjækkedag, siger hun så.
- Hvad mener du ?
- Er det arbejdet, eller er det noget mere end det ?
- Det har jeg ikke tænkt over.

Men det har jeg jo. Kan hun se det på mig ? Det er mange spørgsmål lige efter hinanden, og hun sidder der og ligner en der har mere end en anelse om svarene. Som en journalist der helst skal kende svarene på spørgsmålene på forhånd, jeg ved ikke helt om jeg skal være tryk ved det her. Men jeg har lyst til at være det. I min alder.

- Jeg skal til London i eftermiddag, siger hun. Du kunne tage med hvis du har lyst. Har du tid til det ? Og råd til det ?

Det kan jeg da ikke. Jeg har nok råd, det har jeg, og jeg kunne måske tage mig tid til det. Men jeg kan ikke sådan bare smutte afsted med så kort varsel. Sådan kan man ikke bare tage til udlandet, det er noget der skal planlægges, og jeg skal da have pakket til sådan en tur. Og det vil være uansvarligt overfor mit kontor, jeg burde sådan set tage tilbage dertil lige nu.

- Mener du det, spørger jeg.
- Jeg siger ikke noget jeg ikke mener.

Jeg vil med. Jeg aftaler at mødes med hende ude i lufthavnen. I hal 3 klokken fjorten. Så må det briste eller bære.

*

Klokken fjorten står jeg i hal 3. Rosa er her allerede. Jeg har været hjemme efter lidt undertøj og en lille toilettaske. Jeg har det i en af de lidt store håndtasker, jeg har ikke brug for en rygsæk, den vil heller ikke passe til den her tur. Og jeg har

ladet bilen stå hjemme i indkørslen og taget toget ind til København og ud til Kastrup. Så ser mit hus igen beboet ud.

Jeg får billet til samme fly som Rosa. Og ombord får vi byttet os til pladser så vi kan sidde ved siden af hinanden. To gamle veninder der skal på tur til London, de må da gerne få lov til at sidde ved siden af hinanden. Ingen kan se at vi har lært hinanden at kende i formiddags.

Turen tager et par timer. Rosa når at fortælle lidt om sit liv. Hun har været øjenlæge, en god øjenlæge endda, men nu har hun solgt sin praksis og lever som en fri fugl. Men det meste af tiden går med at jeg fortæller om mig selv, jeg fortæller det meste. Ikke bare det professionelle, men også om mit personlige liv. Også det om Petra og Jens og mine forestillinger om dem. Jeg har aldrig før sagt en lyd om det her til nogen, men nu løber det ud af mig, og det føles helt rigtigt at gøre det. Og selvom det bliver fortalt noget rodet er det som om hun forstår det meste. Måske har hun selv haft et kompliceret privatliv engang, det siger hun ingenting om, det er bare noget jeg gætter. Hun er i hvert fald helt forbi de komplikationer nu, det er helt tydeligt.

Nyder jeg så at sidde her og være lidt uansvarlig. Meget uansvarlig når jeg tænker efter. Jeg ved det ikke, det føles helt forkert og helt rigtigt på en gang. Det her er noget andet end de eventyr jeg ellers har været på. Vi sidder som to gamle veninder i en flyver så det der helt tilforladeligt ud for de andre passagerer. De kan ikke høre hvad vi taler om, og de kan slet ikke se hvor vildt det her er for mig. Og alligevel helt trygt. Hvis flyveren falder ned nu, så må det være sådan. Og sådan har det aldrig før været for mig. Var de sådan for Petra og Jens da de tog til Schweitz i sommer. Jeg ved ikke engang om de fløj, men det har de nok gjort. Men jeg mødte Rosa første gang i morges, det er da helt vildt.

- Vi har vist en del at snakke om, siger hun.

Vi lander, men flyet bliver stående ude på landingsbanen i lang tid, vi venter på et eller andet noget derinde ved lufthavnen, sikkert plads. Rosa og jeg har ikke travlt, så vi er ikke utålmodige. Og da vi efter en halv times tid kan taxie ind og blive sluppet ud af flyet, kan vi gå hurtigt ud gennem lufthavn og kontrol, ingen af os har noget på bagagebåndet, Rosa rejser lige så let som jeg gør, det fortrækker hun.

Da vi kommer frem til hotellet hvor hun har reserveret et værelse er der ingen ledige værelser til mig. Måske er der noget i morgen, og det er et dobbeltværelse hun har reserveret, alle værelser på hotellet er reelt dobbeltværelser, også når man har reserveret et enkeltværelse. En enkelt nat kan vi godt dele værelse, det er helt i orden med hotellet siger damen i receptionen. Vi får nøglen og kigger ind på værelset. Dobbeltsengen er to enkeltsenge der sagtens kan flyttes fra hinanden hvis man vil, så det her kan sagtens lade sig gøre når det er nødvendigt. Men vi skal først lige have noget at spise.

*

Rosa insisterer på at nøjes med vand til maden.

- Vi har ikke kendt hinanden længe nok til at blive fulde sammen, siger hun.
- Jeg havde altså ikke tænkt mig at blive fuld, siger jeg.
- Så er det også sikrest at nøjes med vand, siger hun.

Maden smager også glimrende uden vin til. Det minder lidt om at være på arbejde, men det har ikke noget med kontoret hjemme at gøre, det er en sjov ny fornemmelse.

Hjemme på hotellet kan vi nemt flytte de to senge fra hinanden og ud i hver sin side af værelset. Og det er vist meget godt, for da vi skal i seng opdager jeg at Rosa sover nøgen. Det gør jeg altså ikke her, jeg beholder trusser og en T-shirt på.

Vi kan ikke flytte sengelamperne, de er skruet fast i væggen, så vi kan ikke ligge og læse, men jeg kan godt ligge og kigge ud i rummet. Jeg kan sagtens skimte omgivelserne, mørkere er det heller ikke herinde i byen.

- Jeg håber du kan falde i søvn sådan her, siger Rosa. Og så må vi håbe de har et ledigt værelse i morgen.

Jeg ved ikke om jeg håber det, det her er faktisk hyggeligt. Jeg ved heller ikke om Rosa håber det. Jeg ved ikke om jeg håber at hun håber det.

- Vi får se i morgen, siger jeg. Så er det lyst nok.

*

Næste morgen ved morgenmaden vil Rosa have vi skal snakke om mig. Der er vist ikke andre danskere i restauranten, så vi behøver ikke engang dæmpe stemmerne.

- Du har brug for at komme væk, siger hun. Væk fra dit arbejde, væk fra de to og væk fra alt hvad der minder dig om det. Du er blevet afhængig, så du skal afvænnnes.
- Det betyder altså at jeg skal afvænnnes fra mig selv.
- Ja, sådan vil enhver misbruger nok udtrykke det.

Jeg har selv tænkt den slags tanker før, men jeg har aldrig kunnet se hvordan det kunne lade sig gøre i praksis. Jeg skal ikke bare lære at holde hænderne for mig selv, jeg skal lære at holde mine tanker for mig selv.

- Jeg kan ikke bare sådan pille mit problem ud af hovedet eller hælde det ud i vasken.
- Men det kunne skylles ud med badevandet ?
- Hvad mener du ? Hvad skulle jeg bade i ?
- Undskyld. Det er vist et dårligt billede jeg fik formuleret endnu dårligere. Jeg blev forført af en dårlig vittighed, og den var ikke engang sjov. Men jeg mener at måske kunne en stormende forelskelse skylle det hele væk.

Er det ikke det jeg i forvejen lider af. En vedvarende umulig forelskelse.

- Det er for billigt Rosa. Jeg har allerede været der og prøvet. Der har været kandidater, men ingen af dem har virket.

Jeg er vist ikke helt ærlig når jeg siger kandidater i flertal. I lang tid har Simon været den eneste, og ham afviste jeg selv på forhånd. Ikke underlig at han fandt andre græsgange. Jeg skulle have begyndt det forhold anderledes, vi skulle begge to have begyndt det på en anden måde. Men det var min måde dengang. Rosa kigger også bare på mig og smiler skeptisk. Hun læser mig for godt, og det er næsten lidt ubehageligt. Kan hun høre hvad jeg tænker ?

Jeg er nødt til at være tryk ved hende, ellers kan det hele være lige meget. Når det hun siger er for banalt, er det måske fordi mit liv har været for banalt, jeg har haft det for let, der har været for få knaster. Der var ingen problemer og der var endnu mere ingen problemer, og det blev pludseligt et problem.

- Har du tænkt færdigt, spørger hun.
- Jeg bliver ikke færdig før jeg er helt færdig. Helt færdig med denne verden, du ved.
- Og det har du ikke lyst til, vel ?
- Ikke endnu i hvert fald.
- Skal vi så ikke prøve at finde en anden udvej. Og jeg havde et forslag.

Hun er så venlig når hun siger det på den måde, jeg kan ikke blive gal på hende, ikke engang lidt vred.

- Nu er det vist mig der skal sige undskyld Rosa.

Vi er færdige med morgenmaden og skal vist lige en tur op på værelset. Jeg tager trappen mens Rosa tager elevatoren, så får jeg lige et par sekunder for mig selv. Jeg skynder mig op, og hun sidder allerede der ved det dumme hotelskrivebord da jeg træder ind. Jeg sætter mig på min seng.

- Du tog med til London, siger hun. Det må du have haft en idé med.
- Jeg har aldrig været i London, siger jeg. Det er måske bare en by der har manglet på min liste.
- Du bliver ved med at forsvare dig. På lang sigt er det nok ikke den mest produktive måde at behandle det her.

Hun har bare været øjenlæge, og hun er endda gået på pension. Hun lyder som en psykolog fra et dameblad nu, vores dialog bliver helt urealistisk. Men hun fortsætter bare.

- Hvis jeg nu lover ikke at slippe dig før du har overgivet dig ?

Hun lyder næsten som Jacob på himmelstigen. Jeg slipper dig ikke før du har velsignet mig, var det ikke det han sagde til den skide engel ? Men Jacob stod nederst på stigen, hun står øverst og kræver overgivelse i stedet for velsignelse.

- Jeg kan ikke bruge det lige nu Rosa, du må give mig lidt mere tid.
- Så synes jeg vi skal gå ud at handle. Det er det jeg er taget til London for.

Vi tager noget let overtøj på og går ned på gaden. Rosa her nogle bestemte butikker hun skal besøge. Det er ikke fordi hun køber noget videre, og jeg går med som en hund i snor, jeg er bare så sturen at jeg kommer med ind i butikkerne og ikke skal

tøjres ved en krog udenfor. Jeg har selv betalt billetten og er fløjet med til London, ikke fordi den by mangler på min liste, det var dumt sagt.

- Hvem skulle jeg så blive så stormende forelsket i, spørger jeg.

Rosa kigger op og lukker sin taske uden at se på den.

- Jeg kunne godt stille mig til rådighed.

Vi har nået alle butikkerne for i dag og går tilbage til hotellet uden at sige mere. Det hele har handlet om det her, Rosa lægger an på mig. Hun er hverken psykolog eller samaritaner, hun er bare udspekuleret.

*

Vi er gået ind i en biograf for at se en eftermiddagsfilm, der skal ikke snakkes lige nu. Filmen er vist gammel og handler om en irsk familie i England. En masse små skærmydslers så vidt jeg kan se. Jeg er alligevel ikke så god til engelsk som jeg troede, slet ikke når de taler med accent, jeg savner underteksterne. Det ser ikke ud til at det generer Rosa, men hun kan måske heller ikke se det udenpå mig. Og hun er meget ofte herovre. Hun bevæger sig rundt så hjemmevant, nogle gange skal jeg tage mig sammen for at følge med.

Kunne det være hende der slog benene væk under mig så jeg smed Petra og Jens helt tilbage i fortiden. Også selvom det virker så kalkuleret. Med min regnskabsbaggrund kan jeg vel ikke have noget imod at det er kalkuleret.

- Du lægger jo an på mig, spørger jeg.

- Ikke nu, hvisker hun tilbage. Det er svært nok at følge med i det her uden at du sidder og forstyrrer mig.

*

Vi sidder på en pub og drikker ginger ale. Den er der bestemt ikke alkohol i.

- Jeg lægger an på dig hvis det er nødvendigt, siger hun.

Jeg kan godt huske at jeg spurgte.

- Er du da forelsket i mig ?

- Hvad tror du selv. Vi har ikke engang kendt hinanden i to dage.

- Hvis du ikke er forelsket i mig, hjælper det vel ikke noget at jeg bliver forelsket i dig.

- Jeg kunne jo blive forelsket i dig ligesom du bliver forelsket i mig. Hvis du altså gør det.

- Er det ikke lidt usikkert. Lidt for meget usikkert.

- Det er altid betingelserne. Enten holder et forhold ikke, eller også holder det til døden dem skiller. Så dør den ene og så ender det under alle omstændigheder i en tragedie. Man kan tage chancen og nyde det indtil tragedien indtræffer. Men der er da mange der forbliver alene hele livet af den grund, og hvis det er sådan du har

det kan jeg ikke hjælpe dig. Jeg kan kun love at stille mig til rådighed, så må vi se hvad der sker.

Jeg ved hun har ret, de tanker har jeg været igennem en million gange.

- Hvordan havde du så tænkt at det skulle gøres i praksis, siger jeg.
- Du kan jo starte med at holde mig i hånden, ligesom du gjorde med hende Sylvia i sin tid. Så kommer vi måske til at snakke på en anden måde.
- Jeg kan ikke rigtigt se to voksne og modne kvinder sidde og holde hinanden i hånden mens de drikker ingefærøl på en pub.
- Så se her.

Hun rækker en hånd over mod mig. Det er den venstre hånd hun rækker ud, så jeg må gribe den med min højre. Så må jeg drikke den ginger ale med venstre. Det må jeg se om jeg kan klare.

Hendes hånd er ikke lille som Sylvias, den er lige så stor som min.

- Husk at den chance jeg tager er lige så stor som den du tager, siger hun.
- Det virker måske lidt konstrueret og påtaget.
- Sikkert. Har du lyst til at prøve ?
- Har du da selv det ?
- Hvorfor helvede tror du ellers jeg stiller mig til rådighed ?

Rosa, forhenværende øjenlæge og tilsyneladende ved sin fornufts fulde brug tager chancen. Det kan jeg også godt tillade mig at gøre.

*

Vi har aftalt at finde et billigere sted at bo her i London. Måske noget Bed & Breakfast ude i forstæderne, og vi skal splejse om det ligesom om hotellet her. Bare et par uger mens vi ser os om i byen. Og så skal vi nok bagefter prøve et par uger ude på landet et sted. Og så må vi se hvordan det går.

Vi følges ad fra den pub og til hotellet hånd i hånd, vi er begyndt på det, så vi kan lige så godt fortsætte. Jeg synes at der er nogle der kigger, men de må vel gerne se to gamle veninder der ikke vil blive væk fra hinanden. De kan ikke se vores tanker.

Der er ikke brug for et andet værelse til mig nu. Vi kan sagtens dele et værelse, vi kan lige så godt vænne os til det. Vi har lovet hinanden at give det fire uger, men vi flytter ikke sengene sammen endnu. De får lov til at stå i hver sin side af værelset, vi skal heller ikke overdrive.

Rosa er igen nøgen da hun lægger sig. Det tør jeg også godt være, jeg har vasket mig grundigt inden.

- Ikke fordi det skal være nu, siger jeg, men jeg klarer ikke fire uger uden en slags seksualliv. Bare så du ved det.
- Det kan du klare i tankerne, det er dit specielle talent. Du skal bare gøre det uden forestillinger om de to vi ikke taler mere om.

Det er nemlig lige det, så bliver jeg nødt til at gøre mig umage. Og det lyder lidt som om hun er jaloux på dem, og det er på en måde dejligt.

*

Da vi sidder ved morgenmaden siger jeg at jeg er nødt til at give dem besked hjemme. Ellers vil de prøve at få fat på mig og måske få mig efterlyst, og den ballade kunne nok blive et problem for vores projekt. Vi aftaler at det skal være et brev med personlig underskrift og det hele, så de er sikre på at der ikke er ugler i mosen. Der er slet ikke noget i mosen endnu, men vi arbejder da på det. Jeg får noget fint brevpapir og en konvolut og et frimærke i skranken i receptionen. Jeg skriver officielt til Haneberg Elektronik A/S at jeg er nødt til at sige op som regnskabschef med øjeblikkelig virkning, og det må de fra kontoret orientere bestyrelsen om. Jeg sender ingen hilsner med, ikke engang til Fie den stakkels pige. Jeg håber det går godt med hende.

Receptionen lover at brevet bliver postet, Rosa og jeg går ud i byen. Vi holder ikke i hånden hele tiden, kun engang imellem. Da jeg på et tidspunkt kommer ud fra et offentligt toilet giver hun mig et knus. Hun piller ikke, vi har heller ikke kysset endnu, vi tror vi har det til gode. En af os siger det endda højt. Vi kommer vist forbi en masse seværdigheder, dem lægger vi ikke mærke til, de er ikke så vigtige lige nu. Og jeg har alligevel været i London og forbi stederne, det kan jeg i hvert fald krydse af.

Det bedste er parkerne. Her er lige så mange mennesker som på fortovene, men der er ingen biler på vejen. Vi kan stadig høre trafikken, men lugten er en anden. Rosa tager mig om skulderen, vi er akkurat lige høje.

Hun har også fundet et B&B vi skal se på, vi er nødt til at tage undergrundsbanen derud, helt ud hvor den ikke længere kører under jorden. Det kan vi godt finde ud af. Det er næsten uhyggeligt nemt det hele, og sjovt det meste af tiden.

Huset ligger på en bakke. Der ligger mange huse på den bakke, men det lykkes alligevel helhedsbilledet at se helt landligt ud. Vi kan se ned på den store vej vi kom fra, og på den anden side af vejen fortsætter det stille og roligt nedad helt ned til floden. Det må være Themsens, det er floden her i byen. Det værelse vi kan få er pænt stort. Sengen kan ikke deles i to som på hotellet, men sådan skal det alligevel også være mens vi er her, det hele passer os. Prisen er ikke helt så lav som vi havde forestillet os, men vi er enige om at vi har råd til det. Vi skal have råd til det, og vi føler os heldige over at der er noget vi skal. Vi skal flytte ind i morgen, vi går glade fra huset igen. Nede ved floden er der nogle store områder med græs, måske er det alligevel for sumpet til at blive bygget på. Der kunne vi godt gå ture, det er nok endnu bedre end parken.

- Det er et vidunderligt sted vi har fundet her, siger jeg.

- Og vejret er dejligt i dag, siger Rosa.

Vi går hånd i hånd tilbage mod undergrundsbanen, det er en pæn tur. På alle måder. Hvis vi havde gået her om foråret, kunne vi sikkert have hørt fuglene synge. Måske kan vi overveje at komme tilbage hertil når det bliver forår igen. Hvis det her bliver ved med at gå godt. Nu skal det ført lige blive efterår og vinter, det er nødvendigt for at det kan blive forår.

I undergrundsbanen er vi nødt til at sidde så vi ikke kan nå hinanden med hænderne. Men vi kan se hinanden, det kan vi komme langt med. Jeg begynder at have en sikker idé om hvordan Rosa ser ud, måske er det nok til at jeg kan se hende med lukkede øjne. En stor mand kommer ind i vognen og får stillet sig imellem os så vi ikke engang kan se hinanden i et lille stykke tid. Så jeg lige får lejlighed til at se hende med lukkede øjne, jeg kan se at hun stadigvæk smiler. Det er ikke Rosa Hanebergs smil, det er min nye Rosas smil, og det er meget beroligende.

- Er du der stadig, råber hun.

- Det kan du tro jeg er, råber jeg tilbage.

Folk i vognen ser vist lidt forundrede på os. Både dem der sidder ned og dem der står op. Den store mand i arbejdstøj vender sig og glør også lige på mig. De kan glo som de vil alle sammen.

*

Vi ligger og skal sove den sidste nat på hotellet. Den sidste nat i hver sin ende af værelset. Vi ligger nøgne under hver sin dyne og kan høre hinanden trække vejret.

Jeg skal også på et tidspunkt beslutte mig til hvad jeg skal gøre ved huset derhjemme. Blomsterne inde er nok allerede ved at gå til, jeg har ikke forberedt denne rejse. Men det er nok for tidligt helt at vinke farvel til, det hus, jeg er nødt til at have noget at falde tilbage på hvis det her med Rosa går galt. Og ellers skal det sælges, ja det skal sælges, skal det. Der er masser af friværddi som vi to nok kan finde anvendelse for. Måske skulle jeg finde en løsning på det med haven, så den ikke gror helet til. Det vil trække prisen ned hvis ikke den er vedligeholdt. Jeg kan ikke spørge dem fra kontoret, dem skal jeg ikke tænke mere på.

De bliver garanteret meget overraskede når de læser mit brev. Måske går de i panik. Jeg kan ikke forstille mig Jens gå i panik for alvor. Men jeg skal heller ikke forestille mig Jens.

Hvis de er kloge i bestyrelsen udnævner de ham til min efterfølger. Hvis ikke den svenske knægt insisterer på at være så administrerende at han har den kompetence. Så ansætter han måske en ung direkte fra handelshøjskolen, en der med glæde tager mod en titel som økonomidirektør. Det vil Jens ikke kunne finde sig i, han vil være nødt til at sige op i protest. Kan han så finde et andet job i nærheden, et på det niveau han er vant til. Han bliver nok til at finde et job et helt andet sted, måske bliver han nødt til at tage tilbage til Esbjerg. Mens Sara og Patrick bor inde omkring København, lille søde Patrick, det vil Petra ikke kunne leve med. Det vil da være et dilemma der er til at tage og føle på, og det vil være min skyld.

Men det vil ikke få dem til at gå fra hinanden, Jens vil finde et job i København og tage frem og tilbage hver dag. Han vil ikke tage toget, han vil bruge bilen og tilbringe en masse tid på motorvejen hver dag. Han kender allerede de trafikpropper fra sine møder med revisionen og banken, men han vil bide det i sig fordi det er nødvendigt. Og Petra vil være nødt til at tage sig endnu mere af husholdningen og haven. Og selvom de vil blive sammen, de vil altid blive sammen, vil deres forhold blive et andet.

Jeg kan høre Rosa stå ud af sin seng, skal hun mon på toilettet. Ja jeg kan høre døren derud blive både åbnet og lukket. Der går lang tid inden jeg kan høre hende trække ud. Og jeg kan høre hende ved håndvasken, underligt så stille der ellers er her på hotellet på denne tid af natten. Døren går op igen og hendes fødder nærmer sig min side af værelset. Kan hun nu ikke huske hvor hendes egen seng er. Eller vil hun over til mig. Jeg åbner øjnene og kan skimte hende over mig i mørket. Hun bukker sig ned og giver mig et let kys på panden, det er første gang jeg mærker hendes læber.

- Jeg håber ikke jeg vækkede dig, hvisker hun.
- Du gjorde mig glad, siger jeg.
- Sov godt, hvisker hun og går over værelsesgulvet til sin egen seng.

*

Vi har kun boet i værelset i huset på bakken i et par dage, og Rosa siger allerede at der nu er brug for et lille eksperiment. Vi har sovet i samme seng, bred men ikke så bred, i mange dage, så jeg får en behagelig mistanke om hvad det kan være for et eksperiment.

Men jeg tager fejl.

- Nu er det på tide vi prøver at være lidt fra hinanden, siger hun. Vi har været sammen i dagevis og kun været fra hinanden når vi var på toilettet. Nu skal vi lige prøve hvordan det er at savne hinanden, bare lidt. En af os skal afsted, ud at gå en lille tur, en skal blive på værelset, bare en times tid eller to. Så vi lige kan fornemme hvordan det føles. Flår det så i maven, eller trækker vi vejret friere.
- Apropos vejret, siger jeg. Er det ikke for godt vejr at sidde på værelset i et par timer ?
- Det kan du have ret i. Vi inddrager vores del af haven i eksperimentet.

Vi har fået lov til at bruge den ene halvdel af husets have. Til at opholde os i, vi skal altså ikke begynde at dyrke noget. Men der er et hvidmalet bord af jern og nogle plastikstole til rådighed for gæsterne. Og vi er de eneste gæster for tiden, så vi kan godt kalde det vores del.

- Og to timer er altså meget lang tid, siger jeg.
- Det er det, men det skal være nok til vi kan mærke det og mærke efter. Lad os i hvert fald sige halvanden time. Mindst halvanden time.

Rosa er vant til at få ret i sidste ende. Og jeg er nok enig med hende, nu jeg har hørt hendes argumenter. Vi mangler bare at afgøre hvem der skal sidde og vente først.

- Jeg vil gerne gå først, siger jeg.

- Så du trænger til at trække vejret frit ?

Det var ikke pænt sagt. Jeg ved godt at hun mener det ironisk, men alligevel.

- Jeg trækker vejret bedst sammen med dig.

- Tak min ven. Men det er den påstand vi skal afprøve. Du kan også glæde dig til at vi mødes igen om halvfems minutter.

Hun giver mig et forsigtigt knus.

- Gå så.

Hun bliver siddende inde på værelset. Jeg går ud af huset og ned ad bakken og ned til den store vej. Det er lidt svært at vænne sig til at bilerne kommer fra den forkerte side her i landet, så jeg kigger mig grundigt for inden jeg går over og videre ned mod floden. Der må være nogle stier dernede på det grønne areal, ellers giver det ingen mening.

Der er ganske rigtigt stier, der er pænt revet grus at gå på, nogle steder er jeg vist den første i dag, det er også tidlig formiddag. Måske skulle jeg have taget en tykkere trøje på, det føles køligere hernede ved floden. Men så bred er den flod heller ikke, det er ikke Tejo, så måske er det noget jeg bilder mig ind. Jeg synes jeg er gået langt allerede, men da jeg ser efter er der kun gået tyve minutter siden jeg gik ud af døren. Halvfems minutter sagde Rosa, jeg har ikke gået halvdelen af de femogfyrre der skal gå inden jeg kan vende om.

Et par kommer gående imod mig med hinanden i hånden. De er meget unge synes jeg, burde de ikke være i skole nu. Det kan være skolen ligger lige i nærheden og de er på vej i skole nu, men de ligner mere nogle der er på vej væk fra den. Det er en ung pige og en ung fyr, hun har en hel masse sorte krøller på hovedet, og hun minder lidt om en jeg ikke skal mindes om. Han ser heldigvis ikke ud som en jeg heller ikke skal mindes om. Han er næsten sort i huden og har fået sat håret i nogle små rastafaritotter. Sådan så han slet ikke ud dengang ude ved cyklerne. Hun smiler sødt til mig da vi passerer hinanden, jeg kan ikke vende om endnu.

Måske er de alligevel for gamle til at gå i skole, de så ældre ud da de kom tættere på. Nogle gange ser unge mennesker endnu yngre ud end de er. De kunne godt være voksne, de kan godt bo sammen, de kan endda være gift, men de har ikke fået børn endnu, det er jeg helt sikker på. Hun ser bare ud som om hun gerne ville have nogle, og han må vist gerne blive far til dem. Tror jeg, man kan aldrig være sikker på sådan noget, jeg kan i hvert fald slet ikke. Der er gået en halv time nu, der er kun et kvarter til jeg kan vende om.

Det er alligevel ikke så koldt som jeg syntes lige før, måske er der kommet mere knald på solen. Den varmer godt nu. Hvis Rosa stadig sidder og venter inde på

værelset er hun godt dum, så ved hun ikke hvad hun går glip af. Det må være dejligt i haven nu, selvom de plastikstole bestemt ikke er for kønne. Jeg vil i hvert fald sidde ude i dem mens hun går. Så vil hun være væk i mindst halvanden time, jeg kan allerede mærke eksperimentet i min mave. Det kan lade sig gøre, jeg kommer til at savne hende så meget at jeg glemmer alt andet. Jeg tænker ikke på at de unge mennesker minder om Petra og Jens, selvom han slet ikke ligner Jens, det var bare hende der mindede lidt om Petra. Måske nåede Petra også at fjerne sådan rundt inden hun fandt sammen med Jens. Nej, så ville jeg have vidst det. Men jeg aner ingenting om hvad hun lavede mens de boede i Esbjerg. Han er i hvert fald far til begge deres piger, det kan jeg ikke være i tvivl om. Man bliver heller ikke gravid hver gang, det er jeg selv det bedste bevis på.

Jeg skal ikke have klippet mit hår kort som Petra har fået det. Hun har vist fået det klippet på grund af jobbet som sygehjælper, mit hår har aldrig forhindret mig i at forstå regnskaber, selv Richard Haneberg havde tillid til mig på det punkt. Rosas hår er lige så langt som mit, man behøver ikke blive klippet korthåret fordi man er over halvtreds. Noget over halvtreds for Rosas vedkommende. Nu kan jeg godt vende om kan jeg se.

Jeg skal passe på at jeg ikke går hurtigere tilbage end jeg gik ud. Jeg håber vel på at hun sidder og håber på jeg snart skal komme. Sådan vil jeg selv have det, det er jeg sikker på. Eksperimentet har et positivt udfald for mig, jeg kan mærke det både i hovedet og i maven. Helt ned i fødderne, jeg skal helst ikke flytte dem for hurtigt, men de har sådan en lyst til at gå stærkt. Jeg skal være lige så stærk som mine fødder.

Jeg møder det unge par igen, så er de alligevel vendt om og på vej tilbage til skolen. Hun ser lidt trist ud nu synes jeg. De holder stadig hinanden i hånden, men de smiler ikke, det havde jeg ikke brug for at se. Det behøver ikke at være noget mellem de to, det kan være et dødsfald i familien, eller det kan være en skolelærer de ikke glæder sig til at møde. De har stjålet sig til den her tid sammen, så når de er tilbage på skolen skal de slippe hinanden og sidde på hver sin plads, måske endda i to forskellige klasser. Sådan kunne det lidt være for mig og Therese når det ringede ind, i hvert fald i 3. G. Og jeg glæder mig til at komme hjem til Rosa, jeg skal ikke gå for hurtigt her på stien, så skal jeg gå ekstremt langsomt det sidste stykke op mod huset. Så kan det ende med at jeg skal gå rundt og rundt på vejene mellem husene på bakken, og så kan folk synes det er mistænkeligt at jeg går rundt og rundt og glori på de huse. Så tror de måske ikke jeg har reelle hensigter, og så hjælper det nok ikke at se voksen ud. Jeg skal gå som om der er en mening med det, noget jeg skal. Og det er der også, vi har bare aftalt at det ikke må gå for stærkt. Der er et helt minut til jeg må gå ind ad havelågen.

*

Rosa sidder ude på en af plastikstolene. Jeg kan ikke omfavne hende mens hun sidder der, jeg nøjes med at lægge en hånd på hendes skulder.
- Var det en god tur, spørger hun.

- Vejret var i hvert fald helt fantastisk.
- Tænkte du så på mig.
- Det gjorde jeg. Hele tiden.

Det er ikke helt løgn. Og nu er min tur overstået og det værste er tilbage. Hun går om lidt og så er det min tur til at sidde og vente. Eksperimentet er allerede lykkedes, det kan jeg allerede mærke nu. Behøver hun så at gå ? Rosa rejser sig.
- Er det i orden jeg giver dig et kys inden jeg går, spørger hun.

Jeg stiller mig bare klar til at modtage. Det er næsten parodisk, men det er også dejligt. Det er vores første kys, dem på panden og kinderne tæller ikke rigtigt med. Og det her er ikke noget hun spiller, hun er ved at blive forelsket. Kuren her kan måske virke. Jeg har ikke haft en forestilling om Petra og Jens i næsten en uge, de er næsten helt ude af min bevidsthed, og de er snart helt ude af min krop.

Rosa går sin tur, jeg sidder her på en plastikstol og halvsover i solen. Hvis det ikke havde været for det unge par var jeg slet ikke kommet til at tænke på de andre to. Det er de krøller der er så karakteristiske, men hvordan med næsen. Hvordan ser hendes næse ud og hendes tænder, jeg kan ikke huske det. Da vi så hinanden i Helles kolonihave, vidste jeg jo hvem hun var, så jeg lagde ikke mærke til hendes udseende. Det er det samme med ham, han er min kollega, han var min kollega, jeg har sagt op. Hans udseende står lige så utydeligt for mig som billedet af min far.

Når billedet af de to og alt det andet fra den periode fordamper, kommer minderne fra min tidlige barndom så tilbage og forstyrrer mig ? Jeg tror det ikke. Ikke så længe jeg har Rosa.

Jeg rejser mig og kigger over hegnet ned mod floden. Jeg kan se hun går nede på stien nede ved floden. Den gule bluse og de røde bukser, det spanske flag, det er let at identificere, også på den afstand. Hun går nøjagtigt samme rute som jeg gik før. Måske er vi blevet så mentalt forbundne allerede. Måske er det bare den eneste oplagte rute.

Jeg sætter mig tilbage på plastikstolen og kigger over mod lågen. Solen bager så meget ned på mig at jeg tænker på om jeg skal tage noget af tøjjet af, men det kan jeg ikke et sted som her. Det er ikke min egen have og vi er ikke i Danmark. Værre er varmen så heller ikke, og jeg nyder at få sol i ansigtet. Så kan jeg høre lågen, det er Rosa der kommer. Der er kun gået lige godt en time, jeg holdt i næsten halvanden time. En time og syvogtyve minutter i hvert fald. Hun må være vendt om før det punkt hvor jeg vendte om. Eller hun er gået endnu hurtigere tilbage end jeg gjorde. Det er da et godt tegn. Hun er lige så meget ved at blive forelsket som jeg er, måske mere. Jeg rejser mig og breder armene ud for at modtage hende.

*

Vi har allerede snakket om hvor vi skal tage hen efter det her sted. Vi skal også se landet udenfor London. Jeg har tænkt på Stonehenge og Oxford og sådan noget, men Rosa synes vi skal længere væk.

- Jeg har tænkt på området nord for Manchester, siger hun. Der er nogle søer og kanaler oppe i det område, og der har jeg aldrig været.

- Er der noget særligt at se der ?

- Det kommer an på. Der er vel noget alle steder.

- Lyder det ikke lidt kedeligt ?

- Det er vel det vi har brug for. Og tror du ikke vi to kan live stedet op ?

- Så udadvendte er vi vel ikke lige for tiden.

- Jeg tænkte også live det op for os selv.

Det smågriner vi lidt af, det er hyggeligt nok. Vi har også købt nogle blade og et par bøger vi kan sidde og læse i. Det går fint med at læse engelsk, i hvert fald i bladene. Jeg sidder med et blad, Rosa sidder med en bog. Det er vist den der handler om Manchester.

De må have fået opsigelsesbrevet hjemme på kontoret nu, så de må være begyndt at forholde sig til det. På en eller anden måde må jeg også til det. Min bil. Og haven. Er der mon en i byen der vil holde min have til huset skal sælges, så kan hun eller han få bilen, det er da et tilbud. Hvis jeg havde været hjemme kunne jeg have sat et opslag om det op i et par supermarkeder. Men det ville måske også have vakt en opmærksomhed jeg ikke er interesseret i. Måske ville en af naboerne være interesseret, det ville være det nemmeste, jeg ved bare ikke hvad de hedder, jeg kan genkende dem når jeg ser dem, det var nok for mig. Jeg skulle have været med til vejfester og den slags, jeg sørgede for aldrig at være hjemme når de blev afholdt. Simon var lige så interesseret i den slags som jeg var. Måske Helle med kolonihaven. Jeg ved hvad hun hedder til fornavn, og jeg kender adressen på hendes kolonihave. Kan man sende et brev til en kolonihave ?

Det er stadigvæk varmt, Indian summer kalder de det herovre. Herinde på værelset kan vi have lige så lidt tøj på som vi vil. Under dynen har vi slet ikke noget på. Nu sidder vi over dynen, begge i undertøj. Rosa ser dejlig ud som hun sidder der og læser. Og det er lidt underligt at vi ligger der i samme seng uden tøj på hver nat, og ingen af os har prøvet på noget. Vi kysser godnat nu, og ikke andet. Vi er ved at blive kærester, så det ville da være naturligt at prøve at gå videre. Jeg tør ikke rigtigt, det gør Rosa måske heller ikke. Vi ligger måske der og venter på hinanden der i sengen. Jeg har ofte ligget nøgen sammen med både kvinder og mænd, men jeg har aldrig prøvet at vente på den måde. Og det er på en eller anden måde ganske spændende og rart. Simon sov i sine underbukser, så det gjorde jeg også sammen med ham. Når vi skulle sove. Simon var sgu god nok så længe det varede.

Rosa lægger bogen fra sig.

- Vi tager ind til centrum i morgen, siger hun. Vi må kunne finde noget om muligheder for Bed & Breakfast deroppe på et turistkontor eller sådan noget. Der må være noget i nærheden af King's Cross vil jeg tro, det er derfra togene kører nordpå.

Det ved hun mere om en jeg gør, så jeg nøjes med at stole på hende. Det har virket helt perfekt indtil nu i hvert fald.

*

Der bliver ikke brug for et turistbureau, i kiosken inde på stationen har de en masse rækker med brochurer om de forskellige områder nordpå. Der er en stor flot en om Manchester, og vi kigger lidt i den. Forrest er der en masse om seværdigheder og fantastiske spisesteder inde i Manchester, det skal jo være der, og det bladrer vi forbi. Og så er der et stort afsnit om oplandet, så den køber vi. Den koster kun to pund, ikke dyrt, men alligevel dyrt nok til at vi ikke bare tager den og smider den væk i den første skraldespand. Den er vi enige om at købe, jeg lægger ud, det er bare to pund, det er ikke noget at splejse om.

Vi sætter os på en bænk og kigger sammen, Der render en masse passagerer rundt lige foran os, de skal alle sammen nå noget, det har ingenting med os at gøre. Det ville være rarere hvis de ikke var der. Men vi finder en liste med en del B&B steder i et lovende område, Rosa siger i hvert fald det er lovende, jeg ved ikke hvad jeg skal mene, så jeg lader hende bestemme. Det er en dejlig fornemmelse at turde det.

- Vi skal vel en tur derop og se på værelserne, siger hun.

- Det er en lang tur.

- Det er det nemlig, så måske skal vi prøve at se om vi kan lave en foreløbig reservation. Det vil være for tåbeligt at tage derop for at se på et værelse der i mellemtiden er blevet optaget.

Det er lige mine ord, vi er helt enige. Hvis man altså kan lave sådan en reservation. Rosa kan så meget, hun har vist været i England masser af gange. Det er bare mig der er nybegynder lige her.

- Jeg går lige tilbage til kiosken, siger hun. Jeg vil tro at den unge fyr der solgte os brochuren kan hjælpe mig.

- Jeg går med.

- Det behøver du ikke.

- Jeg vil gerne.

- Jeg vil gerne have du lader være.

Hvorfor nu det? Er hun alligevel ikke så rutineret i det herovre, er hun flov over at skulle have hjælp. Eller bemærkede hun at den unge fyr bag disken lignede Simon, næsten til forveksling. Hun har aldrig set Simon, så malende kan mine beskrivelser af ham ikke have været.

- Hvorfor nu det, spørger jeg altså.

- Fordi det er lettest for mig på den måde, siger hun. Vi er nødt til at kunne være fra hinanden engang imellem. Det prøvede vi i går, og det gik aldeles glimrende. Vi opdagede endda noget.

Hun snakker udenom. Det var noget andet i går. Her er der mennesker hele tiden over det hele. Nok til at vi kunne blive væk fra hinanden hvis vi er uheldige.

- Bliv nu her og pas på bænken, siger hun. Jeg er tilbage lige om lidt.

Så går hun over til kiosken. Jeg tager mig sammen og rejser mig ikke op for at gå efter hende. Jeg bliver siddende. Og der er nok at se på, underholdning nok, alle de mennesker. Det er næsten som at se en film. Nogle af de mennesker snakker hurtigt engelsk til hinanden uden undertekster. Men jeg behøver heller ikke vide hvad de taler om, jeg venter bare på Rosa.

Og lidt efter kommer hun igen, og hun ser glad ud.

- Vi har en aftale allerede i morgen, siger hun.
- Flytter vi så allerede der.
- Vi flytter først derop i næste uge. Vi skal bare op og se på værelset.
- Skal vi så kun se på et sted ?
- Jeg tror på det. Så meget tror jeg på det.

Kan man tro så meget på det når man ikke har set det ? Og hvis hun tror så meget, hvorfor skal vi så alligevel se det først. Vi kunne lige så godt flytte i morgen, jeg er alligevel træt af London og alle de mennesker og alle de biler. Men jeg ved godt at det bliver som Rosa har sagt, ellers ville hun ikke have sagt det. Og jeg ved at det plejer at blive bedst på den måde. Er det sådan at være forelsket ? Alle de andre gange har jeg bare været liderlig. Liderlig og misundelig, jeg rødmer næsten ved tanken.

*

Det er bedre at sidde her i parken. Her går der da også mennesker rundt, men de er ikke nær så tæt på bænken her som det var på King's Cross. Og der er ikke alle de lyde. Hvis det her også var en film, ville det være en stumfilm, og det er en stumfilm vi bare kan ignorere. Rosa har lagt en hånd på mit knæ.

- Du er vel også ved at være trængende, siger hun.

Jeg ved godt hvad hun mener, hun tror ikke bare jeg skal tisse.

- Er du også det, spørger jeg.
- Det begynder at hjælpe på det.
- Skal vi så ikke bare se at komme tilbage på værelset ?
- Vi skal nok nå det min ven. Det vil være rigtigere at vente til Manchester.

Jeg forstår det ikke rigtigt. Er det fordi hun godt kan lide at vente, eller er det noget jeg skal lære ? Rigtigere, hvad betyder det ? Er vi først rigtigt kærester i Manchester eller i en eller anden hytte oppe ved en sø ? Er det noget der skal iscenesættes på den helt rigtige måde ?

- Men vi er blevet en slags kærester nu, siger jeg spørgende.
- Det kunne det godt tyde på, siger hun. Og jeg synes vi skal fejre det.

Fejre det ved at vente til Manchester. Måske er det det jeg skal lære. Nu fylder det så meget i mit hoved at der ikke er plads til andet. Til de andre jeg er lige ved at

glemme hvad hedder. Jeg er nærmest ligeglad med hvad de hed dengang. Det er det hun er ude på, det er det hun ved.

- Vi går hen på et godt sted og får en middag, siger hun. Og i dag kan vi få vin til maden, det tør vi godt, ikke også.

Det tør vi i hvert fald.

*

Vi går hånd i hånd på fortovet. Der er ingen der kigger på os her. Vi kan stoppe og kysse hvis vi vil. Og det vil vi i hvert fald. Jeg tror jeg er ved at blive et lykkeligt menneske, det er næsten for godt til at være sandt. Men det skal være sandt. Jeg er ikke længere regnskabschef, det her er også meget bedre.

Vi er lidt usikre på benene, jeg er i hvert fald. Vi er ikke voldsomt berusede, vi delte kun en enkelt flaske, den smagte fantastisk. Og maden var fantastisk, det hele var fantastisk på den restaurant. Servitricen havde sort krøllet hår, og det mindede mig ikke om noget. Jeg havde travlt med maden og vinen og Rosa, jeg havde mest travlt med Rosa. Det tog lang tid at spise fordi vi hele tiden skulle røre ved hinanden hænder, resten af restauranten var ikke relevant, det var ikke engang en stumfilm. Og nu går vi her på fortovet, og der er ingen der glør på os så vi stopper og kysser igen hvis vi vil, og det vil vi vist lige om lidt. Vi venter bare lidt og glæder os til Manchester.

Lidt længere fremme på fortovet, noget længere fremme faktisk, står en kvinde eller en mand med en halvstor hund. Jeg tror nok det er en mand, selvom jeg ikke kan være sikker her i skumringen. Han glør ikke på os, han ser på sin hund der sidder og skider. Han roder i sin frakkelomme efter en plasticpose at samle lorten op med. Rosa slipper min hånd.

- Jeg skal lige noget, hvisker hun.

Jeg går lidt længere frem og kigger på manden med hunden. Han bukker sig frem, sikkert med posen om hånden, og samler noget op fra fortovet. Jeg ved godt hvad det er han samler op. Det er sikkert varmt endnu. Min hånd er også stadig varm. Da jeg vender mig om er Rosa der ikke, så jeg prøver at se hvor hun er gået hen.

På denne side af vejen er der kun beboelse, men på den anden side er der en blomsterforretning. Rosa er gået derover for at købe blomster, så vi også kan fejre at vi er blevet kærester på den måde. Det er ikke nok med en flaske vin og en middag, der skal også blomster på bordet når vi kommer hjem på værelset.

Jeg kigger frem igen. Manden og hunden er forsvundet et sted længere frem ad gaden. Jeg skal gå over til den blomsterbutik, denne gang behøver hun ikke være alene om det. Hun betalte for både maden og vinen, det vil være rimeligt hvis jeg betaler for blomsterne i det mindste. Klokkeren er blevet ret mange, så det er heldigt at butikken er åben og at Rosa så det. Der er ingen mennesker på gaden og ingen trafik, jeg skal også over til den butik.

Der er en der råber Hanne, så jeg vender mig om. Jeg kan ikke se hvem der har råbt, der er ikke et øje, så jeg fortsætter frem over vejen. Nå